

श्रीभारिषद्भारकग्रन्थमाला-ग्रन्थाङ्कः-४८

श्रीश्रीधरचरित-महाकाव्यम्

कृता-

आचार्यश्रीमाणिक्यसुन्दरद्वरिः

संपादकः

मुनिज्ञानविजयः

श्रीचारित्रस्मारकग्रन्थमाला-ग्रन्थाङ्कः-४८

श्रीश्रीधरचरित-महाकाव्यम्

आचार्य श्री श्रीश्रीधरचरित महाकाव्यम्

कर्त्ता-

आचार्यश्रीमाणिक्यसुन्दरस्वरिः

संपादकः

पुनिज्ञानविजयः

प्रकाशक:-प्राप्तिस्थानम्
 श्री चंदुलाल लखुभाई परीख
 नागजी भूधर पोळ, मांडवी पोळ,
 अहमदाबाद

विक्रम संवत् २००७
 इष्ट संवत् १९५१

वीर संवत् २४७८
 चारित्रिकमल संवत् ३

प्रतयः ५००

मूल्यम् रु. ४-८-०

मुद्रकः
 गोविन्दलाल मोहनलाल जानी
 श्री किश्रा प्रिन्टरी रतनपोळ,
 अमदाबाद

प्रास्ताविकम् ।

ग्रन्थकर्तृ-गुरुवंशः—

अञ्चलगच्छपट्टावल्यां वर्णनमस्ति यद्—अञ्चलगच्छेशाचार्यमहेन्द्रप्रभसूरिणा स्वपट्टे त्रय आचार्या प्रतिष्ठापितास्ते इमे—

१. प्रथमो मुनिशेखरसूरिः—यतः शेखरशाखा प्रादुर्भूता, अतःपरं तत्परिचयः क्वापि न दरीदृश्यते ।

२. द्वितीयो मेरुतुङ्गसूरिः—तस्य च वि. सं. १४०३ वर्षे नाणाग्रामे जन्म, सं. १४१८ वर्षे दीक्षा, सं. १४२६ वर्षे सूरिपदं, सं. १४७३ वर्षे जीर्णदुर्गे स्वप्राप्तिश्च । तेन बालबोधव्याकरण—भावकर्मप्रक्रिया—शतक-भाष्य—जैनीयमेवदूतकाव्य—नमुथुणंस्तुतिटीका—सुश्राद्धकथा—उपदेशमाला-वृत्ति—पट्टावलीप्रमुखा ग्रन्था निर्मिताः, तत्पट्टे च जयकीर्तिसूरिर्जातः तन्महा-प्रभावकोपाध्यायभुवनतुङ्गसूरितः तुङ्गशाखा निर्गता ।

३. तृतीयो जयशेखरसूरिः—महाकविः, यः शारदालब्धप्रसाद आसीत् । तेन दमयन्तीचम्पू—जैनकुमारसम्भवादिमहाकाव्यपञ्चकटीका—सटीकोप-देशचिन्तामणि—कल्पसूत्रसुखावबोधविवरण—प्रबोधचिन्तामणि—धम्मिल्लचरित—न्यायमञ्जरीप्रमुखा निर्मिता ग्रन्था उपलभ्यन्ते ।

मेरुतुङ्गसूरिशिष्यमाणिक्यसुन्दरसूरिणा हेतत् श्रीधरचरितमहाकाव्यं संदृध्यम् ।

ग्रन्थकर्तृ-परिचयः—

माणिक्यसुन्दरसूरिणा स्वगच्छ—गुरु—विद्यागुरु—सत्तासमय—ग्रन्थरचना—निर्देशः स्वयमेवकृतोऽस्ति, स चैवम्—

सेवन्तेऽद्भुतकान्तिकीर्तिकमलासौभाग्यभाग्यादयो,

भूपाला इव यं गुणाः कलियुगत्रस्ताः शरण्यं नृपम् ।

स श्रीअञ्चलगच्छवासरमणिः सूरिन्द्रचूडामणि—

भूमीहारनिभश्चिरं विजयतां श्रीमेरुतुङ्गो गुरुः ॥ ११ ॥

४

तेषां गुरूणां वात्सल्यभरकेसरिकन्दरः ।

शिष्योऽस्मि भूरिभक्तः श्रीसूरिमाणिक्यसुन्दरः ॥१२॥

स्वोपज्ञव्याख्या—तेषां श्रीमेरुतुङ्गसूरीणां दीक्षागुरुत्वात् शिष्योऽस्मि ।

श्रीजयशेखासूरीश्वरसुगुरुभ्यो नमोऽस्तु मम तेभ्यः ।

येषां पदप्रसादादहमपि गुम्फं करोम्येवम् ॥ १४ ॥

व्याख्या—येषां विद्यागुरूणाम् ।

(—इति श्रीधरचरितमहाकाव्ये प्रथमसर्गे)

श्रीमेरुतुङ्गसुगुरुप्रणिधानतः श्री—

माणिक्यसुन्दर इमां शुकराजसत्काम् ।

नव्यां कथां रचयति स्म सुविस्मयां श्री—

शत्रुञ्जयाख्यगिरिगौरवगौरवर्णाम् ॥ १ ॥

(—इति श्रीशुकराजकथायां प्रान्ते)

श्रीअश्वलगच्छेशः, श्रीमन्तो मेरुतुङ्गसूरीशः ।

विजयन्तां यद्वाण्या, जिता सिता संयुता पयसा ॥ ४ ॥

गुरुप्रसादान्माणिक्यसुन्दरसूरिरल्पधीः ।

पूजाधिकारे वक्ष्यामि, गुणवर्मकथामहम् ॥ ८ ॥

(—इति गुणवर्मचरित्रे, प्रारम्भे)

आसां कथा व्यरचयच्च गुरुपदेशात् ।

माणिक्यसुन्दरगुरुर्जगतां हिताय ॥ २ ॥

चतुरशीत्यधिकेषु समाचतुर्दशसु तेषु गतेषु च विक्रमात् ॥३॥

श्रीवर्द्धमानजिनभवनभूषिते रचित एष सत्यपुरे ।

ग्रन्थः श्रीमदुपाध्यायधर्मनन्दनविशिष्टसानिध्यात् ॥४॥

माणिक्याङ्कश्चतुष्पर्वी, शुकराजकथा तथा ।

पृथ्वीचन्द्रचरित्रं च, ग्रन्था एतेऽस्य बान्धवम् ॥ ५ ॥

(—इति गुणवर्मचरित्रे, प्रान्ते)

५

एतत्पाठैः स्पष्टं निश्चीयते यत्, माणिक्यसुन्दरसूरेः गच्छ आञ्चलिकः, गुरुर्मरुतुङ्गसूरिः, विद्यागुरुर्जयशेखरसूरिः, शिष्याः उपाध्यायधर्मनन्दनप्रमुखाः । सत्तासमयो वैकमीयपञ्चदशशताब्धन्त्यचरणम्, ग्रन्था माणिक्याङ्कापरनाम श्रीधरचरित-चतुष्पर्वी-शुकराजकथा-पृथ्वीचन्द्रचरित्र-गुणवर्मचरित्र-धर्मदत्तकथा-अजापुत्रकथा-आवश्यकटीकाप्रमुखाः सन्ति, अयं सूरिः सर्वशास्त्रविशारद इति तत्तद्ग्रन्थसंदर्भेणैव स्पष्टं प्रतिभासते ।

श्रीधरचरितमहाकाव्यकथापरिचयः ।

प्रस्तावना वर्णनात्मके प्रथमसर्गे—प्रथमं कविना मङ्गलाचरणरूपेण युगादिप्रभु-शान्तिनाथ—नेमिनाथ—पार्श्वनाथ—महावीरस्वामि—सर्वजिन—सर-स्वती—गौतमस्वामि—सुधर्मस्वामिनां स्तुत्यात्मकानि पद्यानि निर्दिष्टानि । तत्रात्म-परिचयं प्रकटयतः कवेर्गुरुपरम्परायामादौ श्रीसुधर्मस्वामिनश्चन्द्रकुले आर्यरक्षित-सूरयस्तेषां पदे मेरुतुङ्गसूरयस्तेषां शिष्यः माणिक्यसूरिः, येन निबद्धोऽयं ग्रन्थ इति दर्शितम् । कविः स्वयं स्वविद्यागुरुं श्रीजयशेखरसूरिं प्रणमन् तस्योपकारं स्मारयति यत्, तस्यैव विद्यागुरोः प्रसादाद् ग्रन्थोऽयं रचितो मयेति ।

इत्यादि प्रकारेण कविर्मङ्गलाचरणं कृत्वातिप्रसिद्धछन्दोलक्षणेन पाण्डित्य-साधनेन चानन्दसाधिका रचना क्रियते मयेति कथयति । दुग्धे शर्करासंयोग इव काव्यरचनायां छन्दोलक्षणप्रथनमिति प्रदर्शयन् कविः साहित्यप्रासादस्य पीठिकेव छन्दोलक्षणस्य गणव्यवस्थादि दर्शयति । वर्णवृत्त उक्तेत्यादिछन्दसां नामानि सूचयति । सर्गस्यान्तिमश्लोकेऽस्य काव्यस्य कथासूचनं कृतमस्ति । तच्चेत्थम्—प्रथमजन्मनि श्रीधरनाम्नो भूपतेः, तृतीये च भवे विजयचन्द्र-नामधेयस्य राज्ञः सरसं कथावर्णनमस्मिन् काव्ये गुम्फितम् ॥

द्वितीयसर्गे—तत्कथां विस्तारयति । जम्बूद्वीपे भारतनाम्नि क्षेत्रेऽलका-पुरीसदृशं मङ्गलपुरनामकं नगरमासीत् । तत्र सर्वगुणकलासंपन्नो जयचन्द्र-नामा भूपती राज्यं करोति स्म । तस्यैका निर्मलशीलसंपन्ना कलावतीनाम्नी

६

राज्ञी अभूत् । एकदा राजसभायां गगनतलादवतरतः कस्यचित् सिद्धपुरुष-
स्यागमनं भवति ॥

तृतीयसर्गे—प्रथमं कुशलवार्तां पृच्छन् सः सिद्धपुरुषः स्वपरिचयं
वदति । इलापुरेऽग्निमित्रनामा कश्चिद् वेदज्ञः ब्राह्मणोऽस्ति, तस्य रोहिणीति
ख्याता पत्नी, तयोर्दुश्चरितो दुर्नयनामा पुत्रः कदाचिदटव्यां भ्रमन् कश्चित् श्रमणं
दृष्टवान् । तस्योपदेशं शृण्वन् सः द्वादशव्रतधारी बभूव । अस्मिन्नेव समये
मुनिं वन्दितुमागतौ विद्याधरौ सूचितवानयं मुनिः—‘अयं तव धर्मबान्धवः’
इति । ततः विद्याधरावपि तस्मै विद्यां दत्त्वा विद्याधरं कृतवन्तौ । स एषोऽहं
विद्याधरः । यदा तव जिनमन्दिरान्निर्गतं धूम्रं मया दृष्टं तदैवाहं तव दुष्कृत-
खण्डनार्थं जैनधर्मे च तव प्रीतिं विलोक्यागतः । प्रसन्नस्य सिद्धपुरुषस्य कदा-
चिदपि दर्शनं विफलं न भवति, अतो वरं वृणु । राज्ञोदितम्—मम सर्वमपि
संपन्नं विद्यते, दुर्लभो जैनधर्मोऽपि मयाऽऽसादितः, अतो वरेणालम् । तदैव
सिद्धपुरुषः प्रत्युत्तरयति—वेद्म्यहं तव सर्वमस्ति परमेक एव तव कुलदीपको
नास्ति, अतो गृहाणेमां गुटिकाम् । अनयाऽद्भुतं सुतं लभितासे । भूपतिना
तद्गुटिका पट्टराश्याै दत्ता ॥

चतुर्थसर्गे—कतिचिन्मासान्तरे राज्ञी सर्वलक्षणसंपन्नं विजयचन्द्रं सुत-
मजनि । लाल्यमानः क्रमशः वर्धितः सन् क्रीडां कर्तुमारब्धवान् । एकदा मित्रैः
सह वनमगच्छत् सः । तत्र मुनिमेकमपश्यत् । मुनिस्तं द्वादशव्रतमुपदिष्टवान् ।
तदवसरे मुनिमपृच्छद् विजयचन्द्रः—किमस्ति फलमहिंसायाः ? मुनिना प्रोक्तम्-
मोक्षफलम् । तत्फलं मम कदा भवितेत्यपृच्छत् पुनः । जानी मुनिरुवाच—त्वं
भाग्यवानसि, शृणु ते भवकथाम्—चम्पापुर्यां परमदेवनामा भूपतिरस्ति, तस्य
ललिता नाम्नी सुन्दरी वर्तते, तयोः पुत्ररूपेण, तत्पश्चाद् वाराणस्यामश्वसेननृपते-
र्वामादेव्यां तव जन्म भविष्यति । तस्मिन् भवे पार्श्वनाथ इति नाम्नार्तीर्थङ्कर-
रूपेण तव प्रसिद्धिर्भविष्यति । गृहवासं परित्यज्य, दीक्षितो भूत्वा, कमठं च
प्रतिबोधयन् त्वं सर्वत्रावभासिकैवल्यमाप्स्यसि । विहरन् कदाचिच्चम्पायामा-

गमिष्यसि । तत्रत्यो वसन्तराजनरेश्वरस्तव समीपे दीक्षां गृहिष्यति । तत्पश्चात् तव मोक्षो भविष्यति ।

इति मुनिवचनं संश्रुत्याहिंसायां दृढप्रतिज्ञोऽभूत् । ततः प्रभृति विजयचन्द्रः श्रीपार्श्वनाथप्रभोः प्रतिमां निर्माप्य तस्याः पूजाप्रकारमतनोत् ।

राजसभायामेकदा केनचित् पुरुषेणैकोऽश्व उपाहृतस्तस्मै । तं परीक्षितुमारूढः कुमारः । तस्य चतुःप्रकारां गतिमधिगन्तुं वल्गामकृषत् । वैपरीत्येन शिक्षितस्यास्याश्वस्य यथा कृषति वल्गां तथैवायमश्वो द्रुततरवेगो भवति । तद्वेगेन कुमारः कस्यांश्चिदटव्यामागात् । खिन्नमानसोऽयं कुमारो यावद् वल्गां मुञ्चति तावदेवाश्वः स्थितः, तस्मादुत्तीर्य पर्याणं दूरीकृतवान् । अश्वस्तत्र प्राणैर्मुक्तः । क्षुत्पिपासादितं तं कुमारं दशमे दिने कश्चिन्नरो दृष्ट्वाऽभ्यधात्—भद्र ! पिब नीरमिति । कण्ठगतप्राणो वक्तुमसमर्थः स वारि निषीया-पृच्छत्—कस्त्वम् ? पुरुषो जगौ—अतोऽदूरे एव हस्तिनापुरं नाम नगरम् । तत्र गजभ्रमो भूपतिर्वर्तते । तस्य विजयेत्याख्यया पद्मराज्ञी । मृगयाव्यसनी स राजाऽत्रैव वने वर्तते । तस्याहं भृत्यः । अतो मन्त्रपान्तिकमेहि । परं कुमारो नोत्तिष्ठति । गजभ्रमेण तद्विज्ञाय भृत्यैरानायि स्वान्तिकं कुमारः । वार्तालापं कुर्वाण्योस्तत्र कश्चिच्चर आगत्योचे नृपम्—गच्छन्त्यमी मृगाः । तान् हन्तुं तौ निर्गतौ । परं कुमारेण ते सर्वेऽपि मृगा मुक्ताः । अतः कुपितो गजभ्रमो जगौ—किं त्वया कृतम् ? कुमारो वदति—एते निर्वैरा मृगाः कथं वधमर्हन्ति ? अस्योत्तरेण रञ्जितो राजा तं प्राशंसत् तस्य च वृत्तमशृणोत् । तद्वृत्तेन गजभ्रमः कथयति—त्वं मम मित्रपुत्रोऽसि ।

ततः सर्वेऽपि हस्तिनापुरं गताः । मृगयानिवृत्तधीः राजाऽऽत्मानं ससुतं मनुते । तं च स्वाङ्गसेवायां प्रायुङ्क्त । एकदा निशीथिन्यां कस्याश्चित् स्त्रियाः करुणक्रन्दनमशृणोत् । केयं रोदिति—इति राजा कुमारं तद्वेतुमधिगन्तुं प्राहिणोत् । करवालकरः कुमारस्तत्र गत्वाऽग्निकुण्डसमीपे कन्यकाकवरीं कृत्त-वन्तं योगिनमपश्यत् । उवाच तम्—चाण्डाल ! कस्त्वम् ? किमर्थमनार्यकार्यमिदं

कुरुषे ? योगी जगौ—यदर्थमिमां जुहोमि तत्कार्यं मम त्वत्तोऽपि भविष्यति ।
कुमारेणोक्तम्—मुञ्चेमां कन्याम्, निर्वर्तय तव कार्यं ममाङ्गमांसेन । तत् कर्म
विदधानयोस्तयोस्तत्र चेटकः प्रकटीभूतः वक्ति—तव कार्येणालम्, साइसात्
तव तुष्टोऽस्मि, अतः समीहितं वरं वृणु । तेनोक्तम्—तव कार्यकृद्योगिनोऽस्य
कार्यं सफलीकुरु । चेटकः कथयति—एतत्तव प्रार्थनयाऽलम्, परमहं गारुडं
मन्त्रं तुभ्यं ददामि, यदा किञ्चिदपि कार्यं स्यात् स्मर्तव्योऽहं स्वया, अद्य-
प्रभृति तव दासोऽस्मीति जानीहि । तदन्तरं चेटक-कुमारो तां कन्यां नीत्वा
नृपान्तिकं जग्मतुः ।

कस्येयं कन्या—इति पृच्छति राजनि निवेदयति चेटकः—तव नगर-
निवासिनः दत्तनाम्नः श्रेष्ठिनः कन्येयम् । वसन्तलक्ष्मीनिरूपणार्थं सखीभिः
सह वनं गतेयं कन्या योगिना धृता । व्याघ्रमुखाद् हरणीमिवानेन वीरकुमारेण
रक्षिता । राज्ञा दत्तश्रेष्ठी आकारितः । वृत्तान्ते निवेदिते दत्तश्रेष्ठो उपसंजहार—
मम कन्यायाः रत्नवल्याः पाणिग्रहणमनेन कुमारेण सह भाव्यम् । राज्ञाऽनु-
मतस्तस्य लघ्नोत्सवोऽपि विदधे । अपरेद्युः क्रोडार्थं स कुमारः रत्नवल्या सह
वनं गतः । तत्रावसरे नगरात् कयोश्चिन्नरनार्योः करुणाक्रन्दनं तेन श्रुतम् ।
तद्वृत्तं ज्ञातुं सेवकं सः प्राहिणोत् । ततः सेवक आगत्य निवेदयति—नय-
सारमन्त्रिणः दुहितुः कनकमालायाः सर्पदंशान्मृत्युरजनि, तेनेदं क्रन्दनं
श्रूयते । कुमारस्तत्र वेगेनागत्य गारुडमन्त्रेण तस्याश्चेतनं पुनः प्रकटीकृतम् ।
तेन मन्त्रो प्रमुदितः कन्यामादाय गृहमगात् । कुमारोऽपि क्रोडां कृत्वा वनाद्
निवर्तितः । अन्येद्युः नयसारः राजसभामागत्य जगौ—अनेन कुमारेण मम
दुहिता पुनरजीव्यत, तेन साऽस्य शरणं भजतु । ततः शृङ्गारेण सज्जी-
कृतोऽसौ कुमारो हस्तिनमारुह्य विबोहुं नयसारमन्त्रिणः प्रासादमण्डप-
मगात् । महता महेन च तत्र लघ्नोत्सवः निर्वर्तितः ।

तत्पश्चाद् राजभ्रमरनृपोऽपि न्यवेदयत् कुमारम्—तव सेवयालम्, प्रीणि-
तोऽस्मि, अतः सुखेन वासरान् निर्गमय ।

९

पञ्चमसर्गे—राजभ्रमराजा कुमाराय राज्यलक्ष्मीं दत्त्वा आर्यरक्षिताचार्य-
समीपं दीक्षामगृह्णात् । कुमारोऽपि प्रजां सुखेनापालयत् ।

एकदा वाराणस्या भूपते रुक्माङ्गदस्य कोऽपि दूतः सभामेत्यावोचद
विजयचन्द्रम् — राजन् ! मम स्वामिनो रुक्माङ्गदस्याज्ञामङ्गीकुरु, अन्यथा
युद्धाय सज्जीभव । रणशूरोऽपौ विजयचन्द्रस्त्वमाजुहाव । तस्य वीरवचनं
श्रुत्वा दूतो निवर्तितः । अत्रान्तरे नगरे कश्चिद् लुण्ठाकः केषाञ्चिन्नागरिकानां
घनमाहरत् परं न केनाप्यारक्षणेन महता प्रयत्नेनापि धृत्तः । अतो विजयचन्द्रः
चेष्टकं मस्मार । चेष्टक आगत्य तं चौरं गृहीत्वा नृपान्तिकमनैषीत् । अव-
स्थापितोविधावानसौ चौरस्तत्रागत्य नृपसमीपं सर्वं हतं धनमदर्शयत् ।
पश्चादसौ चौरः संसाराद् विरज्य दोक्षां गृहीत्वाऽऽत्मकल्याणमकृत ।

वाराणसीनृपचरा इमां कथां परिज्ञाय रुक्माङ्गदं न्यवेदयन् । तेन
विजयचन्द्रस्य शक्त्या भीतोऽपौ रुक्माङ्गदो राजा तस्य मैत्र्यं कर्तुं सोपद
आजगाम । अन्येऽपि राजानो वाराणसीभूमनमुता विजयचन्द्रस्य
शरणं प्राप्ताः ।

एकदा कश्चित् पुरुषः विजयचन्द्रसभामेत्य नृपपदोपान्ते लेखमेकं
मुक्त्वाऽनमत् । तस्मिन् पितुर्ना । दृष्ट्वा लेखमवाचयत् — “मङ्गलपुरात् जय-
चन्द्रनरेश्वरो हस्तिनापुर्यां विजयचन्द्रं पुत्रं मत्नेहं सालिङ्गनं चादिशति—आनन्दं
वर्ततेऽत्र, तत्राप्याशास्ये, कार्यं विज्ञप्यम् । पुत्र ! तव प्रेम्णा राज्यलक्ष्मी तव
दासीवासीत् परं तव वियोगाद् न सा गृहे तिष्ठति वने वा गन्तुं समर्था ।
तव वियोगदाहेन दग्धा तव माता सदाक्रन्दति नाद्यापि शान्तिमाप्नोति ॥ ”
एतल्लेखं दृष्ट्वा स पित्रोः समीपं गन्तुमुत्पुकोऽभवत् । अविच्छिन्नप्रयाणेन
स कियद्दिनान्तरे मङ्गलपुरं प्राप्तः । कैश्चित् पुरुषैः जयचन्द्रनृपो वर्धयितः ।
तस्यागमनवार्तया पितरौ हर्षपुलकितौ संजातौ । तयोरानन्दपारावारश्चन्द्रदर्श-
नमिवोल्लसत् । महता महेन तस्यागमनोत्सवं व्यधापयत् । वधूभ्यां सहाग-

१०

तोऽसौ विजयचन्द्रः पित्रोश्चरणाननंसीत् । पितृभ्यां ते आशोर्बादैः स्नापिताः ।
कविरुत्प्रेक्षते यत् तेषां मिलनान्दस्य वर्णनं वचनातीतम् ।

षष्ठसर्गे—जयचन्द्रेण राजसभाऽऽकारिता । सर्वे सभासदः सोपदा-
स्तत्रागमन् । अस्मिन्नेव समये रत्नपुरस्य रत्नाङ्गदभूपस्य मन्त्रो राजसभामेत्य
स्वस्वामिनो वृत्तमचीकथत् । स्वागमनोद्देशं प्रकटयन्नवादीद दूतः—मम राज्ञः
मदनानाम्नी पट्टराज्ञी वर्तते । तस्याः सुलोचनानाम्नो पुत्री विद्यते । सा सर्व-
कलाप्रवीणा, तस्याः सौन्दर्यं देवसुन्दर्या अधिकम्, साहित्यशास्त्रे च पण्डिता
वर्तते । एतत्पुत्र्याः वरचिन्ताऽस्ति ।

कुत्रचिद् रूपं वर्तते परं न कौलिन्यम्, द्वयोः सत्योः न नैपुण्यं दरी-
दृश्यते । अतो एतदयोग्यं वरं दुर्ज्ञेयं ज्ञात्वा तस्याः स्वयंवरोत्सवं कर्तुमचि-
न्तयत् स राजा । अतो दूरस्थदेशानामपि राज्ञामामन्त्रणार्थं मामप्रैषीत् ।
अतोऽत्राजगामाहम् ।

जयचन्द्रोऽवदत्—वृद्धोऽहम्, एतादृग् महोत्सवे औत्सुक्यमपि न वर्तते,
परं मम पुत्रं प्रेषयिष्यामि ।

पितुराज्ञया पुत्रो रत्नपुरं गन्तुं सज्जीभूतः । मार्गे गच्छन् विविधवन-
प्रदेशानां सौन्दर्यं दृष्ट्वा पुलकितः सज्जातः । अत्रावसरे कविरष्टापदस्य वर्णनं
सातिशयकवित्वपूर्णमुदङ्कति । ऋषभदेवस्य श्लेषमयीं स्तुतिं करोति विजय-
चन्द्रः । तस्य स्तुत्या इन्द्रस्तत्रागत्य तं प्राशंसीत् । तस्मै अक्षय्यनृणीरं
शरीरशृङ्गारं च दत्त्वाऽदृष्टोऽभवदिन्द्रः ।

कियदिनावसरे तान् विविधप्रदेशानुलङ्घ्य रत्नपुरमभिजगाम विजयचन्द्रः ।
रत्नाङ्गदभूपस्तं स्वागत्य सम्मानितः ।

अत्र रत्नपुर्या धवलगृह—उच्चैःशिखरजिनमन्दिरप्रासाद—सरोवरादिवर्णनं
कविना कृतमस्ति । तान् प्रेक्ष्य विजयचन्द्रो हर्षप्रफुल्लः सज्जातः ।

११

स्वयंवरणार्थं कलासौन्दर्येण सज्जितं विशालमण्डपमपि स दृष्टवान् । तत्रा-
सीनेषु सर्वेष्वपि नृपेषु विजयचन्द्र इन्द्रदत्तशृङ्गारेणातीवदेदीप्यमानो दृश्यते ।

सप्तमसर्गे—स्वयंवरमण्डपे मगधस्य राजा पुरन्दरः, विदर्भस्य महेन्द्रः,
कोशलस्यानन्तः, काशीराजः, रैवतस्य पद्मः, कलिङ्गराजः, मालवराजः, गज-
पुरस्य मदनः, कम्बोजस्य कीर्तिपालः, मिथिलायाः कमलचन्द्रः, मलयस्य
कृपः, काश्मीरस्य प्रतापः, हस्तिनापुर्या इत्यादिनृपास्तत्रागताः । तेषां
सर्वेषामपि प्रशसां सखीमुखात् संश्रुत्य सा सुलोचना विजयचन्द्रस्य कण्ठे
वरस्रजमारोप्य बलिता ॥

अष्टमसर्गे—अत्रान्तरे विजयचन्द्रस्योपरि सर्वे राजानः कोपान्विताः
सञ्जाताः । काश्मीरस्य प्रतापभूपस्तत्राग्रणीभूतः, तेन सह योद्धुमारभत । परं
दवीसाहाय्येन विजयचन्द्रः युद्धे विजितः । सर्वानपि राज्ञः सम्मान्य रत्ना-
ङ्गदः निर्वर्तितवान् । विजयचन्द्रोऽपि सुलोचनया सह गृहं गन्तुं सज्जीबभूव ।

मार्गे कुत्रचिद्वने विजयचन्द्रः सैन्यं न्यवेशयत् । मध्याह्ने पूजावसरे
कश्चिच्चारणस्तत्रागत्य जिनेश्वरस्य स्तुतिं कृतवान् । कस्त्वमिति विजयचन्द्रेण
पृष्टे तस्य सप्तावतारस्य तेन सह सम्बन्धो न्यगादि ।

ततः प्रस्थानावसरे कालनामा कश्चिद् दैत्य आगत्य तत्र सुलोचनां
जहार । तद्वियोगदुःखं क्षणमप्यसहमानो विजयचन्द्रः सत्वरं चेटकं सस्मार ।
चेटकस्तत्रागत्य सुलोचनायाः शुद्धिं न्यवेदयत्—चमरचञ्चायां पुर्यां वज्रदाद-
नामा खेचरस्तव सुलोचनां जहे । स खेचरो ममाप्यजप्यः, परं कियत्काला-
न्तरं तव सत्वेनैव स जेष्यते त्वया ।

ततः सत्त्वशाली सः सैनिकानादिभ्यः प्रियामाहर्तुमुत्तरां प्रति प्राचा-
लीत् । तत्रैकस्मिन् वनान्तरे काश्चिन्नागकन्या हल्लीसकादिक्रीडां कृतवतीः स
दृष्टवान् । तासु मुह्यता पुरोभूय विजयचन्द्रं प्रेक्षयावादीत्—अहं तव माता

१२

विजया, मृता सती अत्र धरणेन्द्रस्य वल्लभारूपेण जज्ञे । ततः सा धरणेन्द्र-
 पार्श्वे नागलोकं तमनैषीत् । धरणेन्द्रस्तं स्वाङ्गे निवेश्यावदत्-तव प्रियां
 तूर्णमानेष्यामि । विजयाऽपि विजयचन्द्राय रूपव्यत्ययहेतवे एकां गुटिका-
 मदात् । तथा स शुकरूपं विधाय भ्रमितुमारब्धवान् । तत्रैकस्मिन् स्थाने
 केनचिद् दैत्येनादृतां काश्मीरस्य प्रतापभूपस्य कन्यां पद्मामद्राक्षीत् ।
 तयोर्वातालापे संजाते शुकरूपो विजयचन्द्रोऽज्ञासीद् यद्-कन्येयं विजय-
 चन्द्राय दित्सिता । ततः शुकरूपं परित्यज्य विजयचन्द्रः प्रकटीभूतः ।
 विवाहार्थं तथा प्रियलोचनया पद्मया प्रार्थितः । विजयचन्द्रणोक्ता सा-यावत्
 सुलोचना नैति तावन्नौचितिमश्चत्यावयोर्विवाहः । तस्मादत्रैव तिष्ठ यावत्
 सुलोचनाऽऽगच्छति ।

तत्पश्चाद् दैवीकृपया श्रवणकुण्डलं सोऽघिजगे । तत्पश्चात् काचित्
 खेचरी सुलोचनारूपं विधाय तं परीक्षते । दृढव्रतिनं तं ज्ञात्वा सा खेचरी
 कथयति-वज्रदाढेन मे पत्या त्वत्प्रिया निष्कुटान्तरे मुक्ताऽस्ति । अनेक-
 विधोपायैरपि तस्याः शीलमङ्गं कर्तुं स नाशकत् ।

तत्र वने कश्चिद् भूतो विजयचन्द्रं वक्ति-विजयपुरं नातिदूरे वर्तते ।
 तत्र चन्द्रबलो नृपतिः नृमेधं कुरुते । विजयचन्द्रस्य कीर्तिः हिंसानिषेधक-
 रूपेण मयाऽपि श्रुता । तद्वचनं श्रुत्वा नरमेघयज्ञं ध्वसितुमुत्सुकोऽभवद्
 विजयचन्द्रः । चेटकादेशेन कर्कोटसाहाय्यात् तदयज्ञाजरा मुक्तास्तेन । ततो
 यज्ञदेवं महाकालाभिधं कव्यादं युद्धे जित्वा विजयलक्ष्मीं प्रपेदे विजयचन्द्रः ।
 ततस्तस्मिन्नेव वने केचिदप्सरसौ स्त्रियौ हारणी-हारिणीनाम्न्यौ नभोदेशादा-
 गच्छन्त्यौ दृष्टवान् । ते स्त्रियौ तमचकथताम्-यत् त्वत्परीक्षणार्थमेव हीयं यज्ञ-
 मायाऽस्मद्रचनासीत् । अतः परं भुवस्तले यज्ञा न भविष्यन्ति परं भवितव्य-
 नियोगत एव कालेन भविष्यन्ति । कस्तावत् पापो यज्ञं करिष्यति, इति पृष्टे

१३

ते जगदतुः यज्ञस्येतिवृत्तं याज्ञवल्क्यमुलसयोराख्यानकम्, तयोस्तुतस्य नव्य-
वेदरचनाकथानकम्, तद्वेदानुसारिणां गवाश्चनृमातृपितृमेघकानां यज्ञानां नृपाग्रे
फलकथनम्, तेन कश्चिन्नृपस्य यज्ञारम्भादि वार्तां विजयचन्द्रस्य पुर आच-
ल्यतुः । पश्चात् ते देव्यौ तस्यैकमासान्तरं कान्तालाभो भविष्यतीत्यावेद्य
तस्य चाहिसापालकत्वेन प्रशंसां कृत्वा दिवं जग्मतुः ।

ततो विजयचन्द्रः स्थगीभृता सहाचलदुत्तरां प्रति । पञ्चमे दिने कापि
पर्वते प्राप्य क्षुद्रपत्तनस्थितं रत्नमन्दिरं दृष्टवान् । तत्र द्वौ सुन्दरौ नरावागत्य
तस्मै प्राणमताम् विजयं च स्वसौधं निन्यतुः । तत्र तस्य बहुप्रकारां प्रति-
पत्तिं वितेनाते । तद् दृष्ट्वा विजयः प्रोचे—कथमेवं भक्तिर्विधीयते ! तयोरे-
कस्तत्कारणकथां वक्तुमारेभे । तत्कथायाः संक्षेप एतदस्ति—स नरो विद्याधरः,
अपत्येच्छया परदारामपहृत्य यदा शक्रावतारतीर्थसमीपं आगतस्तदा तीर्थयात्रां
कुर्वणो धरणेन्द्रोऽपि तत्र आगतः । तेनापहृतायाः स्त्रियाः रुदनं श्रुतम् ।
अतो धरणेन्द्रेण विद्याधरः शप्तः, तस्यापत्याप्तिविधानाशोऽभवत् । तत्परि-
हारार्थं विज्ञप्तः सः । ततो धरणेन्द्रेणोचे—शापोऽन्यथा न स्यात् परं विजया-
भिधानो मम प्रतिपन्नसुतोऽस्ति, तस्मादेव तव सप्तमे संताने सर्वा विद्याः
स्फुरिष्यन्ति । अतो तव प्रतिपत्तिं कुर्वे । अधुना साधयैताः पुस्तकसंस्थिता
विद्याः, अस्माकं च यथोचितमाकलय्य प्रसादय ।

इति वार्तामाकर्ण्य विजयचन्द्रो दध्यौ—विद्यासंसाधनार्थमेव हि धरणेन्द्रेण
मम प्रियालाभो विलम्बितः स्यादिति मन्ये ।

ततः स अष्टोत्तरशतं विद्याः साधयितुमारेभे । यथाविधि स्मरतस्तस्य
समीपे सर्वा विद्याः समुपतस्थिरे । तस्य सत्त्वपरीक्षार्थमष्टोत्तरशतमश्वानां ता
याचिरे । जीवहिंसयैव यदि स्यात् साधना, तदालं तथा । ततो विद्या
ऊचिरे—अन्यथा स्वतनुखण्डानि पावके हुत्वा साधना फलिष्यति । अतः
स्वक्लेवरस्य द्वात्रिंशत्खण्डानि ज्वलितानले स जुहाव । बाढं खल्वयं नरो

१४

महासत्त्वशाली—इत्युक्त्वा तस्यानने सर्वा विद्या विविशुः । विद्यावान् विजय-
चन्द्रो वैरिणं प्रति चचाल ।

चमरचञ्चापुर्यां गत्वा मायाविनं वज्रदाढं जगावयम्—यदि जीवितेच्छा
ते प्रत्यर्पय मे प्रियाम् । वज्रदाढस्य लघुभ्रातारं व्यजिज्ञपन् परं नान्वमन्यत
सः । ततो वज्रबाहुः ससैन्यो विजयचन्द्रम् शिश्रिये । वज्रबाहुस्तेन सह
योद्धुं समरप्रकारमदर्शयत् । बालर्षितार्थदेवान् नत्वा यदि युद्धप्रस्तावः स्यात्
तदेन्द्रेणाप्यजय्यो भवान् भविष्यति, इत्यतो वज्रबाहुस्तं प्रथमं बालर्षितार्थं
निनाय । तत्र देवान् नमस्कृत्य वज्रदाढमाजुहाव समरभूमिम् । ततो द्वयोः
सैन्ययोः रणः प्रववृत्ते ।

कविनाऽत्र विस्तृतमद्भुतं च युद्धवर्णनं कृतमस्ति । तत्र समरभूमौ
रत्नचूडाख्यखेचरेश्वरस्य वल्लभा रत्नमालिनी आगत्य स्वपूर्वभववृत्तं वज्रधर-
तीर्थकृतः श्रुत्वा कथितुमारेभे ।

अस्मिन् द्वीपे कृपनाम्नो नृपस्य गान्धारीसंभूतौ चन्द्र-श्रीधरनामानौ
द्वौ तनयावास्ताम् । श्रीधरस्य गौरीनाम्नी रूपवती प्रियाऽऽसीत् । चन्द्रस्ताव-
देकदा तां दृष्ट्वा काममोहितो बभूव । चतुरश्वन्द्रः कनिष्ठं श्रीधरं युद्ध-
निमित्तं विज्ञप्य रणाय प्राहिणोत् । श्रीधरगमनान्तरं गौर्या सह रन्तुमयं
शठात्मा चन्द्रश्चेष्ट्या सह तां न्यवेदयत् । परं सा नान्वमन्यत तस्य
विज्ञप्तिम् । अतो गौरी दध्यौ यदयं बलात्कारं करिष्यति, अतः शीलरत्नं
रक्षितुं सा एकाकिन्येव निशायां पत्युरन्वगच्छत् । मार्गे श्रान्ता सा कुत्रचिद्
यक्षमन्दिरे विश्राम । तत्रापि तस्याः लावण्येन मोहितो यक्षस्तां परिबन्धु-
कामः संजातः, परं तस्या उपदेशेन स विरक्तोऽभवत्, तस्याश्च किङ्करत्वं
भेजे । तस्य यक्षस्य साहाय्येन सा पक्षिणीरूपं कृत्वा पत्युः समीपं समर-
शिबीरं प्राप्ता । पक्षिणीरूपत्वे श्रीधरेण सह वार्तालापं वितेने सा, तं परीक्ष्य
स्वरूपमजत् । पश्चात् श्रीधरो गौर्या सहितः स्वपुरं न्यवर्तत ।

१५

एकदा चन्द्रो गौरी च तत्रागतमभिनन्दमुनिं नन्तुं जग्मतुः । तावुप-
दिश्यानन्तरं तयोः भवकथामश्रावयन्मुनिः ।

सैव गौरी सप्तभवान् भ्रान्वात्र सुलोचनारूपेण जज्ञे । गान्धार्याश्च यौ
पुत्रौ चन्द्र-श्रीधरनामानौ अस्मिन् भवे विजय-वज्रदाढनामानौ संजातौ ।
पूर्वस्नेहवशादेव वज्रदाढः सुलोचनां जज्ञे । एतदर्थं तौ सांप्रतं युद्धं कुरुत
इति श्रुत्वाऽहं गान्धारी युवयोः समीपमुपस्थिताऽस्मि ।

इति वार्तां मातुः श्रुत्वा सलज्जो वज्रदाढो विरक्तोऽभवत् । वज्रदाढः
तत्रैव सर्वविरतिमादृत्य कायोत्सर्गेण आत्मसमर्पणं व्यधात् । विजयोऽपि तं
क्षमयामास । पश्चाद् वज्रदाढपुत्रान् पितू राज्येऽभिषिच्य मलिनाङ्गीमपि शील-
रत्नेनाधिकं शोभितां सुलोचनां नीत्वा, वनान्तरे प्रतापकन्यां पद्मां विवाह्य
स्वपुरं मङ्गलपुरमागमद् विजयचन्द्रः । द्वाभ्यां पत्नीभ्यां सहितो विजयः पितरौ
प्राणंसीत् । पिताऽपि पुत्रं गाढमालिङ्ग्य तस्मै प्राज्यं राज्यमदात् ॥

नवमसर्गे—अथ विजयचन्द्रः पैतृकं पदमासाद्याधिकं विरेजे । प्रजाश्च
सुखेनापालयत्, सुलोचनां पट्टराज्ञीपदेऽस्थापयत् । तया सह रममाणोऽयं
बहून् वासरान् निर्जगाम ।

एकदा निशीथिन्यां तया सह रतिमुखं प्राप्नुवन् रतिश्रान्तो निशायाम-
शृणोत्—‘पतिष्यामि, पतिष्यामि’ इति । प्रभाते संभ्रातोऽयं नृपो मन्त्रीनाह्वया-
पृच्छदस्योर्थम् । सर्वेऽपि मन्त्रिणः स्वबुद्धयनुसृतमर्थं व्यजिज्ञपन् परं न तस्य
मनः समादधत् । एकस्तत्र धीरचन्द्रनामको मन्त्री गम्भीरगिराऽचीकथत्—
यद्वाक्यं तदन्यथा न भवति, तथापि धर्मेण श्रेयो भवत्येव, अतः धर्म्यकार्यं
भवान् वितनुयात् । नृपस्तत्कार्याणि वैविध्येन कर्तुमारेभे । एकदाऽम्बरादा-
पतन्तं तेजःपिण्डं सोऽपश्यत् । तस्मात् पिण्डात् निस्सरन्तीं काञ्चित् काञ्चन-
गौरधुतिं दधानां स्त्रियं वीक्ष्य नृपो विसिष्मिये । तस्या अंसयोः हंसयुग्मं

१६

निषण्णमासीत्, नूपुरं दधाना सा भगात् भगं नृपस तीपं नरीनति स्म ।
जलमृङ्गारेण गण्डूषं वितोर्ये तस्मात् मौक्तिकीभूतान् जलसीकरान् प्रस्फुर्य
हंसयुगमुत्तार्य चुगयति स्म ।

‘का त्वम्’ इति पृष्ठे राज्ञि, यदा तां धर्तुमना नृपोऽभवत् तदैव सा
तस्य पश्यत एव तिरोदधे । पुनरपि सा द्वितीयदिने आगमत्, नमेव प्रकार-
मतनोत् । तृतीयदिने यावत् सा प्रत्यश्रीवभूव तदा नृपः कोमलगिरा तां
प्रोचे—त्वं किमिति खेळसि ? त्वां विवोढुकामोऽहमिति स्वपरिचयं देहि ।

प्रत्युत्तरति सा — सिद्धिपुरीशितुरहं सुता विज्ञकन्यका देवानामपि
मान्या त्वया विज्ञेया । मम न कदापि रुक्, न भयः, न मृत्युः, न जरा
— अहं तु नित्ययौवना पाञ्चालीति विश्वेऽपि विश्रुता । यदि त्वं मां विवोढु-
मिच्छसि तदा ममेयं प्रतिज्ञा वर्तते — यः पुरोधाः वृत्तचतुःशैलः मद्बृत्तज्ञः
ब्रह्मविद् द्विजः स्यात् तत्पुरोधसैवाहं वरं वृण्वे, एतादृक्पुरोधसमानय यदि
ते विवाहेच्छा । उत्तरं दत्त्वा सान्तिर्हिता ।

एतादृक्पुरोधसं शोधयितुकामो नृपः सर्वत्रापृच्छत् परं न तस्य शुद्धि
लेभे सः । पश्चात् कस्यचिन्महात्मनः संयोगात्, तं सिद्धिपुरीशितुः कन्याया
वृत्तभपृच्छन्नृपः । महात्मा किञ्चिद् विहस्य जगौ—खियामासक्तं त्वामुपदेष्टुमेव
साऽगच्छत्, ‘सा कन्या नान्यत् संयमश्रियं विना’ इति तन्निगमनं श्रुत्वा
तस्य शान्तिर्जाता । तन्निगमनस्य संक्षेपस्त्वेवम्—

“दुर्लभं जगति जन्म मानुषं,
तत्र जैनवचनं सुदुर्लभम् ।
कश्चिदेव लभते च भाग्यवान्,
सिद्धिनायकसुताङ्गसङ्गमम् ॥”

तदा स विरक्तोऽभवत् ॥

१७

एतत्कथानिवद्वे काव्येऽस्मिन् महाकाव्यस्य लक्षणानि कविनाऽसूत्र्यत ।
सर्वेषां शृङ्गार-हास्याद्भुतशान्तादीनां व्यावर्जनं कविनातिक्रौशलेन प्रासा-
दिकभाषया च कृतमस्ति । कवेरस्य कल्पनागतिं च विचिन्त्यैकमत्येन
विदुषां स्वीकृतं स्यादेव यदयं महाकविः कालिदासादिमहाकविकोटावनूनप्रतिभो
विराजते ।

प्रान्ते-मुद्रणपाठसंशुद्धिः—

वि. सं. २००० वर्षे वयं राजधन्य(राधन)पुरं गताः । तत्र मया
सागरगच्छोपाश्रयस्थो ग्रन्थभाण्डागारो दृष्टः । तत्रास्य काव्यस्य प्रतिमया
समुपलब्धा । तत्रैव मुद्रणयोग्यमिदं काव्यं निश्चित्यादर्शपाठो मया लिखितः ।
अन्यादर्शैः साकं मूलग्रन्थं संशुद्ध्याथ प्रकटीकृतः । अस्मिन् प्रकाशने
आदर्शत्रयं मां समुपालभत ।

(१) R संज्ञया राधनपुरस्थसागरगच्छोपाश्रयभाण्डागारस्यादर्शः ।

(२) A संज्ञया पत्तनस्थहेमचन्द्रार्थज्ञानमन्दिरस्यादर्शः । ३६ पत्राणि ।

(३) B ,, ,, ,, ,, ९५ पत्राणि ।

B आदर्शे एतत्काव्येन साकमनेनैव कविना विरचितं गुणवर्मचरितमपि
विद्यते, तस्य पुष्पिकायामिदं लिखितमस्ति—

“ संवत् १४८७ वर्षे पोष सुवि ७ बुधे भीमणहिल्लपसने
सा० नागड सु० सा० आकाभावकेण भार्याजीविणिभ्रातृलिङ्गा-
पुत्रराजाप्रमुखपरिवारसहितेन सप्तदशभेदपूजा कथा लेखयित्वा
भीमश्चलगच्छे भीमेरुतुङ्गसूरीन्द्रपट्टपयोनिधिचन्द्रभीमगच्छेश-
भीजयकीर्तिसूरीश्वरगुरूणां प्रदत्ता वाच्यमानाश्चिरं नन्दतु ।

यादृशं पुस्तके दृष्ट्वा, तादृशं लिखितं मया ।

यदि शुद्धमशुद्धं वा, मम दोषो न दीयते ॥

भीः । महं कर्म्मालिखितम् ॥ भी । ”

१८

पाठशुद्धौ मुद्रणशुद्धौ च व्याकरणतीर्थापाधिधारिणा प्रेमचन्द्रात्मज
अम्बालालपण्डितेन मम संपादनकार्ये सहयोगो दत्तः, अतः स धन्यवादार्हः।

श्रीधरचरितप्रकाशनप्रसङ्गे मम, तीवहर्षो भवति यद्, इदं चरितं भारतीय-
संस्कृतिकार्ये प्रौढं सहयोगं प्रदास्यतीत्याशां बिभ्राणोऽहमत्र विरमामि ॥

वि. सं. २००७ अक्षय-
तृतीया - बुधवासरे
स्थलम्
श्रीयशोविजयजैनगुरु-
कुलम् — पालोताणा
(सौराष्ट्रः)

श्रीयशोविजय जैनगुरुकुल-
संस्थापकपूज्यगुरुदेवश्रीचा-
रित्रविजयचरणचञ्चरीको
मुनिः ज्ञानविजयः (त्रिपुटी)

अञ्जलगच्छीयश्चोमाणिक्यसुन्दरसूरि-
 विरचितं छन्दोलक्षणयुतं
 स्वोपज्ञदुर्गपदव्याख्यासमलङ्कृतं च

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

प्रथमः सर्गः ।

श्रीमान् पार्श्वप्रभुर्जीयात्, जगत्प्रद्योतनो नवः ।
 यस्य स्मरणतोऽप्याशु, प्रणश्यन्ति तमोवजाः ॥ १ ॥
 श्रीविजयचन्द्रभूपतिचरित्रपोषसारकासारः ।
 माणिक्याङ्कप्रन्थः, स जयति जगति प्रमोदकरः ॥ २ ॥
 तस्य स्वोपज्ञस्य, प्रीतिकृते कृतिजनस्य वक्ष्यामि ।
 दुर्गपदव्याख्यानं, श्रीमान् माणिक्यसुन्दरः सूरिः ॥ ३ ॥

तथाहि—

यस्मिन्नाभिनरेन्द्रनिर्मलकुलप्रद्योतनोद्योतित-

त्रैलोक्ये शुभति प्रभातसमयो जातस्तृतीयारकः ।

आरोग्यं खलु भास्करादिति वचस्तथ्यं यतो जायते,

सोऽयं वाञ्छितसिद्धये भवतु वः स्वामी युगादिप्रभुः ॥१॥

[शार्दूल०]

१ °क्ये सहसा प्र° A। अत्र स्वोपज्ञव्याख्यायां 'शुभति' पदस्य व्याख्या-
 दर्शनात् 'शुभति' इत्यस्य 'सहसा' इति A आदर्शाधिकृतपाठमेव हेतुः काल्पनिकः
 प्रतिभाति ।

२]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[प्रथमः

दु० व्या०—यस्मिन्नाभि० इत्यादि—आद्यवृत्ते शुभति इत्यत्र 'शुभ
शुम्भत् शोभार्थे' इति धातुः, शतरि सप्तम्येकवचने च ज्ञेयम् । 'आगेग्यं
खलु भास्करात्' इति लोकव्याख्या वर्तते परं सा न सत्या, यतः—

स्वयं पङ्गुमुतः पङ्गुः, पङ्गुः सारथिरेव च ।

आदित्यो देहदाता चेद्, यशः पुण्यैरवाप्यते ॥

अतो भगवानेव सूर्यः स्वयं निरामयत्वाद् भक्तानामपि निरामयत्वं
करोतीत्युक्तम् ॥ १ ॥

राजश्रीविश्वपेनान्वयसरसिरुहे राजहंसावतारः,

सम्मोहध्वान्तवारे रविरुचिरचिरामातुरुल्लासकारः ।

षट्खण्डक्षोणिनाथप्रणतपदयुगः पञ्चमश्रक्रधारः,

श्रीशान्तिः षोडशोऽर्हन् जयति शिवरमासारगृङ्गारहारः ॥२॥

दु० व्या०—द्वितीयं वृत्तं सुगमम् ॥ २ ॥

यस्मै सदानलीलाविजितसुरमणिस्वर्गिधेनुद्रुमाय,

स्वं यानं वारणेन्द्रो दिशतु नवघनो नीलकान्तिं च दण्डे ।

तद्युक्तं लक्ष्मलक्ष्यः स्वयममजतं यं दक्षिणावत्तशङ्खः,

स श्रीमान् नेमिनाथः प्रथयतु भविनां वाञ्छितार्थस्य सिद्धिम् ॥

दु० व्या०—तृतीये वारणेन्द्रो गजेन्द्रो यस्मै स्वं यानं रथादिकं पक्षे

गतिम्, दण्डे दण्डपदे, अदिशद् ददौ, गजपक्षे दानं मदजलम् ॥ ३ ॥

नानापल्लवकलितो, यस्य न साम्यं सुरद्रुमोऽप्येति ।

विपदुच्छेदविभुर्वै, पार्श्वजिनः सर्वसंपदे सोऽस्तु ॥ ४ ॥

दु० व्या०—नानाप्रकारैः पल्लवैः, पक्षे आपल्लवैः कण्टलेखैः

आपल्ल [:] ॥ ४ ॥

१ °शत न°B ।

२ °लक्षः स्व°A ।

सर्गः]

स्वोपज्ञदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[३]

मन्दाकिनीपूर इवाशु यस्य, शिशोरपि प्रोज्ज्वलवाग्विलासः ।

सुरेन्द्रसन्देहतस्मिन् चिभेद, स मे धियं यच्छतु वीरधीरः ॥ ५ ॥

यत्केवलज्ञानमृगाङ्गमध्ये, जगन्मृगस्यापि तुलां न याति ।

अनन्ततादृग्गुणकोशकल्पा, यच्छन्तु ते सर्वजिनाः सुखानि ॥ ६ ॥

पद्मपुस्तकधरा सरस्वतीत्येव या जगति गीयते परैः ।

या ददाति जनतासु भा-रती, सा चिरं जयतु जैनभारती ॥ ७ ॥

दु० व्या०—जैनभारती जैनवाणी । जनतासु जनसमूहेषु । प्रभारतिः
समाधिः, ते द्वे ददाति ॥ ७ ॥

कुलिशाङ्कितहस्तोऽपि, क्षमाभृत्पक्षरक्षकः ।

साश्चर्यमिन्द्रभूत्याख्यां, विभ्राणो गोतमः श्रिये ॥ ८ ॥

दु० व्या०—इन्द्रवद्भूतिः ऋद्धिर्यस्य । स इन्द्रभूतिः । कुलिशं वज्रं
तेनाङ्कितो हस्तो भवति स क्षमाभृतां पर्वतानां पक्षरक्षकः कथं स्यात् ? पक्षे
कुलिशं वज्रं चिह्नम् । क्षमाभृतः साधवः तत्पक्षरक्षकः ॥ ८ ॥

श्रीमद्वीरविभोवभूर्गणधरास्तीर्थे सुधर्मादय—

स्तेषामन्वयवार्धिवर्द्धनविधौ चन्द्रोऽभवच्चन्द्रमाः ।

चन्द्रस्यापि कुले दिवाकर इव प्रक्षिप्तदोषोत्करः,

स श्रीमान् गुरुरार्यरक्षित इति ख्यातः क्रियाशालिषु ॥ ९ ॥

दु० व्या०—चन्द्रश्च चन्द्रनामा आचार्यः । प्रक्षिप्ता निराकृता दोषो-
त्करा दोषसमूहा येन, पक्षे प्रक्षिप्ता दोषा रात्रिर्यैः, एवंविधाः ऊर्तु ऊर्ध्वाः
कराः किरणा यस्य ॥ ९ ॥

तत्पट्टानुक्रमे वादिकरिघट्टनकेसरी ।

श्रीमेरुतुङ्गसूरीन्द्रश्विरं विजयतां भुवि ॥ १० ॥

सेवन्तेऽद्भुतकान्तिकीर्तिकमलासौभाग्यभाग्यादयो,

भूपाला इव यं गुणाः कलियुगत्रस्ताः शरण्यं नृपम् ।

४]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[प्रथमः

स श्रीअञ्जलगच्छवासरमणिः स्रीन्द्रचूडामणि-

भूमीहारनिभश्चिरं विजयतां श्रीमेरुतुङ्गो गुरुः ॥ ११ ॥

दु० व्या०—शरण्यं शरणागतवत्सलम् । गुरुस्त्यत्र “ गुरावेकश्च ”
(सिद्धहेमसूत्रम्—२. २. १२४.) इति सूत्रेणैकवचनम् ॥ ११ ॥

तेषां गुरुणां वात्सल्यभरकेसरिकन्दरः ।

शिष्योऽस्मि भूरिभक्तः श्रीसूरिमाणिक्यसुन्दरः ॥ १२ ॥

दु० व्या०—तेषां श्रीमेरुतुङ्गसूरोणां दीक्षागुरुत्वात् शिष्योऽस्मि ।
गुरुणां वात्सल्यभर एव केसरो, तस्य कन्दरः । यस्य गुरुषु भक्तिस्तत्र
गुरोर्वात्सल्यमपि स्यादिति भावः ॥ १२ ॥

कलाभृतो यस्य करेण मौलिस्पृशा विनयेष्विव कैरवेषु ।

लक्ष्मीललन्ती भजते न मोहं, करोमि विद्यागुरवे नमोज्झम् ॥ १३ ॥

दु० व्या०—अहं विद्यागुरवे एव नमः करोमि । यस्य विद्यागुरोः करेण
मौलिस्पृशा सता विनयेषु शिष्येषु, लक्ष्मीः शोभा ललन्ती सती मोहं जाड्यं
लन्ती न भजते । किंविशिष्टस्य ? यस्य कलाभृतः कलायुक्तस्य, पक्षे चन्द्रस्य
यथा—कलाभृतश्चन्द्रस्य करेण, जातावेकवचनत्वात् किरणेन मौलिस्पृशा सता,
कैरवेषु कुमुदेषु, लक्ष्मीः कमला ललन्ती, मोहं लक्षणया आलस्यं न भजते;
सदैव तत्र वसतीति भावः ॥ १३ ॥

श्रीजयशेखरसूरीश्वरसुगुरुभ्यो नमोज्स्तु मम तेभ्यः ।

येषां पदप्रसादादहमपि गुम्फं करोम्येवम् ॥ १४ ॥

दु० व्या०—येषां विद्यागुरुणाम् । गुम्फं प्रथम् ॥ १४ ॥

१ °णां सङ्गक्तिभ°A । २ °स्मि वाचनाचार्यो मुनिमा°A ।

३ A आदर्शे नास्तीदं (१४) पद्यम् । B आदर्शे सत्यप्यस्मिन् पद्ये पद्याङ्गमे-
कमेवावश्य न्यस्तमिति प्रक्षिप्तमिदं ज्ञायते ॥

सर्गः]

स्वोपज्ञदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[५]

तान् नत्वाऽतिप्रसिद्धेन, छन्दसाऽऽनन्दसाधकम् ।

कृतपण्डितसौहित्यं, साहित्यं वच्मि किञ्चन ॥ १५ ॥

दु० व्या०—कृतं पण्डितेषु सौहित्यं तृप्तिर्येन ॥ १५ ॥

लक्ष्यलक्षणसंयुक्तं, छन्दसो यत् प्रदर्शनम् ।

स्निग्धदुग्धसमे ग्रन्थे, नूनं तच्चारुशर्करा ॥ १६ ॥

प्रासादस्य प्रतिष्ठानपीठिकेवाभिधीयते ।

आदौ गणव्यवस्था या, छन्दः साहित्यकारणम् ॥ १७ ॥

दु० व्या०—प्रासादस्य प्रतिष्ठा अन्नपीठिका इव या गणव्यवस्था ॥ १७ ॥

मात्रावृत्तं वर्णवृत्तमाद्यमार्यादिकं मतम् ।

समार्ध-समवृत्तादि, संभवं तु परं भवेत् ॥ १८ ॥

दु० व्या०—पूर्वं मात्रावृत्तं भवति, ततो वर्णवृत्तं स्यात् । आद्यं मात्रा-
वृत्तमार्यादिकं मतम्, परं वर्णवृत्तं समवृत्त—अर्धसमवृत्ते आदिशब्दाद् विषम-
वृत्तसंभवं भवेत् ॥ १८ ॥

द्विगुरुः सभजान् लौ च, पञ्चाऽऽर्यादौ गणा अमी ।

समार्ध-समवृत्तादौ, म्यरस्तजभनाः पुनः ॥ १९ ॥

क्रमेण भजसा ज्ञेया, आदिमध्यान्तगे गुरौ ।

लघौ तु यरता मश्च, त्रिगुरुस्त्रिलघुश्च नः ॥ २० ॥

दु० व्या०—गुरौ आदिमध्यान्तगे सति क्रमेण भगण—जगण—सगणा
भवन्ति ॥ २० ॥

दीर्घप्लुताश्चानुस्वारविसर्गसहितस्तथा ।

प्रद्रह्यभ्रादिवर्जं, संयोगे पश्चिमो गुरुः ॥ २१ ॥

दु० व्या०—दीर्घ—‘आ ई ऊ ऋ ए ऐ ओ औ’ लक्षणाः ॥ २१ ॥

१ ‘युक्च्छ’ B ।

२ दीर्घः प्लु° B ।

६]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[प्रथमः

ऋजुर्लघुर्गुरुर्वक्रः, पादान्ते वा गुरुर्लघुः ।

विश्रामश्च यतिर्ज्ञेया, चतुर्थांशः स्मृतं पदम् ॥ २२ ॥

समवृत्तं भवेत् तुल्यलक्षणां हि चतुष्टयम् ।

यत्राद्याभस्तृतीयां हि चतुर्थश्च द्वितीयवत् ॥ २३ ॥

तदर्धसममन्यत् तु, विषमं विषमां हि भाक् ।

एकैकाक्षरवृद्धाः स्युः, समे तूक्तादिजातयः ॥ २४ ॥ युग्मम् ।

उक्ताऽत्युक्ता (१-२) तथा मध्या (३), प्रतिष्ठा च (४) ततः स्मृता ।

सुप्रतिष्ठा च (५) गायत्र्युष्णिगनुष्टुप् (६-७-८) तथा मता ॥ २५ ॥

बृहती (९) पङ्क्तिस्त्रिष्टुप् च (१०-११) जगत्यतिजगत्यपि (१२-१३) ।

शर्करा (१४) चातिशर्कर्यैष्टय्यष्टी च (१५-१६-१७) धृतिस्ततः (१८) ॥

ततश्चातिधृतिः (१९) ख्याता, कृतिः (२०) प्रकृतिराकृतिः (२१-२२) ।

विकृतिः (२३) संकृतिः (२४) प्राज्ञैरुक्ताभिकृतिरुत्कृतिः (२५-२६) ॥

अत ऊर्ध्वं मताश्चण्डवृष्टिप्रभृतिदण्डकाः ।

अनुक्तमत्र गाथेति, शेषं पददिकादिकम् ॥ २८ ॥

आर्यादौ वर्णवृत्तेऽपि, प्रसिद्धं प्रायशो मया ।

वक्ष्यते ललितच्छन्दस्तेषामानन्त्यमन्यथा ॥ २९ ॥

इत्थं पूज्यपदप्रसादविशदप्रासादकेलीकर-

स्तत्तद्बुद्धानसमुद्भवन्नवनवश्रयःश्रिया बन्धुरः ।

माणिक्याङ्गमनोज्ञमद्भुतकृपाधर्मादिमर्मास्पदं,

कुर्वे सार्वजनीनमेषचरितं श्रीश्रीधरक्षमापतेः ॥ ३० ॥

१ °क्षणाङ्गि च° R । २ °हि द्वितीयश्च चतुर्थवत् R ।

३ °लितं छ° B ।

सर्गः]

स्योपज्ञदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[७]

पूर्वं जन्मनि भूपतिर्भुवि वभौ नाम्ना किल श्रीधर-
स्तार्तीयैकभवे स एव विजयश्चन्द्रोत्तरोऽभून्नृपः ।

त्रैलोक्यस्य विभूषणाय चरितैर्माणिक्यहारद्युते-

स्तस्यैवात्र कथा प्रथा रसवती प्रायोऽवगम्या बुधैः ॥ ३१ ॥

दु० व्या०—माणिक्यशब्द इति सर्गप्रान्तकोऽन्य अङ्कश्चिह्नमतो
माणिक्याङ्कः ॥ ३१ ॥

इति श्रीअञ्जलगच्छे आचार्यश्रीमाणिक्यसुन्दरसूरि-

विरचिते माणिक्यशङ्के श्रीश्रीधरचरित्रे प्रस्तावना-

वर्णनः प्रथमः सर्गः । ग्रन्थाग्रम ॥ ४३ ॥

आचार्य श्री श्रीतिआगरथ भट्ट

१ °रवि° A । २ ° कयाङ्कग्रन्थे दुर्गपदव्याख्यायुक्तश्री° R ।

द्वितीयः सर्गः ।

१. **अथार्यादि**—आर्यायामाद्येऽर्द्धे चतुष्कलाः, सप्तगणाः गुरुश्चान्ते विषमे जो न स्यात् । षष्ठस्थाने जश्चतुर्लघुर्वा, द्वितीयेऽर्द्धे षष्ठस्थाने लघुरेव शेषं पूर्ववत् ।
२. **अत्यार्या**—आर्याद्यार्द्धे षष्ठे चतुर्लघौ सति तदाद्यलघोरप्रे यतिः स्यात् । सप्तमे चतुर्लघौ तदाद्यलघोः पश्चाद् यतिः । द्वितीयेऽर्द्धेऽपि पञ्चमे चतुर्लघौ तदाद्यलघोः पश्चाद् यतिः ।
३. **गीतिः**—आर्याद्यार्द्धे तुल्यदलद्वया गीतिः ।
४. **उद्गीतिः**—दलद्वयव्यत्ययादुद्गीतिः ।
५. **उपगीतिः**—आर्याद्वितीयार्द्धसदृग् दलद्वयोपगीतिः ।
६. **आर्यागीतिः**—आर्यादलद्वयेऽप्यन्ते गेऽधिके आर्यागीतिः ।
७. **वैतालीयम्**—वैतालीये प्रथम-तृतीयपादयोः षट्कलाः स्युः । द्वितीय-तुर्ययोर्षष्ठौ च परमत्रायाः षडपि कला लघवो न स्युः । पादश्चतुष्केऽप्यन्ते रलगाः स्युः । अत्र च समकला पराश्रिता न स्यात् । तथा च विषमे षट्कला ज्ञेयाः । समे त्वष्टौ च षट् नलाः । वैतालीये समकला नाग्रप्रा अन्ते रलौ गुरुः । यतिं तदेवौपच्छन्दसिकम् ।
८. **प्राच्यवृत्तिः**—समे पादे तुर्यपञ्चमकलयोर्योगशेषे वैतालीयलक्षणे प्राच्यवृत्तिः ।
९. **चारुहासिनी**—एतेषां विषमपादजा चारुहासिनी ।
१०. **अपरान्तिका**—समपादजा अपरान्तिका । अथैषां क्रमाल्लस्यमाह ।

दु० व्या०—आर्यादिलक्षणव्याख्या सुगमा । लक्ष्यं व्याख्यायते ॥

१ °षौ सति त° ष । २ °श्वादेव यतिः B ।

सर्गः]

स्वोपज्ञदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[९]

जयति जिननयनयुगलं, निर्मलतारं कृपारसामारम् ।

विकसितनिलीनमधुकरनलिनोष्ममतुलकान्तिभरम् ॥ १ ॥

जीवदयार्थे निरतः, श्रीमद्विजयादिदेवताभिमतः ।

धरणेन्द्रनागपुत्रः, स जयति राजा विजयचन्द्रः ॥ २ ॥

दु० व्या०—जयतीत्यादि—सुगमौ ॥ १—२ ॥

यस्यात्मकर्मनीरक्षीरविवेकं मराल इव चक्रे ।

पार्श्वजिनप्रणिधानं, स जयति राजा विजयचन्द्रः ॥ ३ ॥

दु० व्या०—श्रीपार्श्वजिनप्रणिधानेन स केवलज्ञानं प्राप इति भावः ॥ ३ ॥

यस्य कथापीयूषं, श्रवणपुटैः सुकृतिनां चिरं पिबताम् ।

याति न याति च तृष्णा, स जयति राजा विजयचन्द्रः ॥ ४ ॥

दु० व्या०—लोभरूपा तृष्णा याति, श्रवणेच्छारूपा तृष्णा न याति ॥

तथाहि—

लक्ष्मीमङ्गलनिलयं, जम्बूद्वीपोऽस्ति भारते क्षेत्रे ।

मङ्गलपुरं पुरन्दरपुरोपमां प्रापितं पौरैः ॥ ५ ॥

जिनसन्नशृङ्गसङ्घिध्वजव्रजव्याजतो व्यराजन्त ।

यत्पौरसुकृतपार्वणनिशीथिनीनाथकरनिकराः ॥ ६ ॥

शिवरूपोऽपि न रुद्रो, न घनसुहृद्वाहनोऽपि च स्वामी ।

यत्र न्यविशत लोको, लक्ष्मीकान्तो न वैकुण्ठः ॥ ७ ॥

दु० व्या०—न्यविशत इति 'विश्' धातुः । निपूर्वो "निविशः" [३.

३. २४.] इति आत्मनेपदम् । किंविशिष्टः लोकः ? यः शिवरूपः स कथं

न रुद्रः स्यात् ? इत्थं विरोधः । विरोधपरिहारमाह—शिवरूपः कल्याणरूपो,

न रौद्रश्च स्वामी अपि, यः स्वामी कार्तिकेयो भवति स घनसुहृद्वाहनः

कथं न स्यात् ? इत्थं विरोधः । स्वामी स्वस्वगृहापेक्षया । न च स्वनाः

१०]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[द्वितीयः

बहवः सुहृदो मित्राणि तेषां बाहनो वञ्चकः । यो लक्ष्मीकान्तः स वैकुण्ठः
 कथं न स्यात् ? इत्थं विरोधः । लक्ष्म्याः कान्तः, वै निश्चितं न कुण्ठः
 बुद्धिरहितः ॥ ७ ॥

राज्यं पालयति स्म, प्राज्यं जयचन्द्रभूपतिस्तत्र ।
 यस्य प्रतापतपनो, न घनैरपि संवृतो रिपुभिः ॥ ८ ॥

दु० व्या०—पक्षे घनैः मेघैः, संवृतः आच्छादितः ॥ ८ ॥

यस्मिन् करवालकरे, क्रीडति रणसरसि सिन्धुरेश इव ।
 जाड्यगताः शत्रुभटा दर्दुरवद् दूरतो नेशुः ॥ ९ ॥

दु० व्या०—गजपक्षे करवालवत् करः सूण्डो यस्य स तस्मिन् ।
 जाड्यं युद्धमाश्रित्य, पक्षे जलस्य भावो जाड्यम्, डलयोरैक्यम् ॥ ९ ॥

यस्य यशःकर्पूरे, सौरभपूरः सुरक्षितो भुवने ।
 चित्रं शत्रुसमुद्भवदुर्यशसाङ्गाररूपेण ॥ १० ॥

दु० व्या०—शत्रुजातोऽपि हितं चिन्तयतीति चित्रम् ॥ १० ॥

शशिमण्डलीव सकला, सकलकलाकेलिकेलिगृहममला ।
 कमला हरेरिव कला, कलावती तस्य कान्ताऽऽसीत् ॥ ११ ॥

दु० व्या०—चन्द्रमण्डलवत् सकला सश्रीका । सकलानां कलाकेलेः
 कामस्य केलीनां गृहं स्थानम् । कला मनोज्ञा ॥ ११ ॥

अथ यत्थार्या—

यन्निर्मलशीलजिता, घनशैवलकलुषसलिलसुरतटिनी ।
 अभति त्रिजगन्मध्ये, भीरुः किमु तरलभङ्गिभरा ॥ १२ ॥

सर्गः]

स्वोपज्ञदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[११]

गीतिः—

यस्यास्त्रपाकमलिनी, विलसत्यतिभक्तिकमलहंसी ।

अपि मदनग्रीष्मकृतौ, ग्लानिं न प्राप मानससरःस्था ॥१३॥

दु० व्या०—मदनग्रीष्मकृतावपि ॥ १३ ॥

उद्गीतिः—

भीतो हृदि स कलङ्कः, सकलं किं नो बिभर्ति शशी ? ।

वीक्ष्य यदाननकमलं, न न कमलं कलयति स्म दुर्गजलम् ॥१४॥

दु० व्या०—स सर्वप्रसिद्धः शशीहृदि भीतः सन् सकलं संपूर्णं कलङ्कं किं नो बिभर्ति ? अपि तु बिभर्ति । कमलं दुर्गजलं न न कलयति स्म यदाननकमलं वीक्ष्य ॥ १४ ॥

उपगीतिः—

यद्रूपेऽननुरूपे, निरूपिते बोभवीति स्म ।

रम्भाऽरं भारहिता, गौरी गौरी रमाऽप्यरमा ॥ १५ ॥

दु० व्या०—रम्भा अरं अत्यर्थं, भारहिता । गौरी गौरी काली । रमाऽपि अरमा अलक्ष्मीः बोभवीति स्म । अननुरूपे निरूपमे, निरूपिते दृष्टे सति ॥ १५ ॥

आर्यागीतिः—

यन्मधुरगीर्विलासस्पर्द्धा, नौचित्यतो विरञ्चिः किं न ।

जगति वितेने दण्डं, गुणनद्धायां विप्रञ्च्या नूनम् ॥१६॥

दु० व्या०—पक्षे दण्डं विग्रहम् ॥ १६ ॥

१ ० या नूनं विप्रञ्च्या [:] A।

१२]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[द्वितीयः

अथ वैतालीयम्—

बुभुजे न नभोगसंपदं, स तथा पूर्णिमयेव चन्द्रमाः ।

न च तस्य ययौ हृदि स्थितस्तनया भावकलङ्ककालिमा ॥१७॥

दु० व्या०—न नभोगसंपदम् भोगसंपदम् । चन्द्रपक्षे नभोगः
आकाशगतः ॥ १७ ॥

स लसद्गुणधर्मबन्धुरांशुकलक्ष्मीं कलयन् विहाररुक् ।

मुनिवीरवदद्भुतक्रियः, समितिभूषणमन्यदाऽभवत् ॥१८॥

दु० व्या०—स राजा । मुनिश्च वीर मुनिवीरौ तदवत् । राज्ञः पक्षे
समितिः सभा, मुनिपक्षे पञ्च समितयः, वीरपक्षे समिति सङ्ग्रामे । राजा
किं कुर्वन् ? लसन्तो ये गुणाः तन्तवस्तेषां धर्मः स्वभावस्तेन बन्धुराम् ।
अंशुकलक्ष्मीम्—वस्त्रलक्ष्मीम् कलयन्, विशेषतो हारेण रोचते विहाररुक् ।
क्रिया प्रभातक्रिया ज्ञेया ॥ १८ ॥

गणनायकदण्डनायकैः, सामन्तैः सचिवैः शुचिद्युतिः ।

उदयेऽपि स्वैरयं रयान्नक्षत्रैः परिवारितो न कैः ? ॥१९॥

दु० व्या०—गणनायकादिभिः कैः न न परिवारितः ? अपि तु सर्वैः ।
शुचिः पवित्रा द्युतिर्यस्य, पक्षे चन्द्रः तत्पक्षे कैर्नक्षत्रैर्न परिवारितः । अपि तु
सर्वैरपि ॥ १९ ॥

गुरुकविबुधकेतुमण्डली, व्यलसन्मञ्जुलमङ्गलोदिता ।

परितोऽस्य परं तमोग्रहो, न च मन्दोऽपि रुचिं क्वचिद् दधौ ॥

दु० व्या०—अस्य राज्ञः । परितो गुरुः पुरोहितः, कविः कवीश्वरः,
अन्योऽपि बुधानां विदुषाम्, केतुः ध्वजसमानस्तेषां मण्डली श्रेणिः । सा
किंविशिष्टा ? मञ्जुलं मङ्गलोदितं मङ्गलवचनं यस्याः सा । परं तमसि पापे
ग्रहो यस्य स पुमान् । मन्दो मूर्खोऽपि, रुचिं अभिलषाम् । अथ पूर्वाक्त-

सर्गः]

स्वोपज्ञदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१३]

चन्द्रस्य परितो गुरुः बृहस्पतिः कविः, शुक्र-बुध केतुमण्डली सा किं-
विशिष्टा ? मञ्जुलं मङ्गलस्य उदितं उदयो यस्यां सा । तमोग्रहः राहुः,
मन्दः शनिः, रुचिः कान्तिः ॥ २० ॥

हृदि यस्य यदि स्थिता रमा, शिरसि छत्रमिषेण चन्द्रमाः ।

श्रुतिकुण्डलतां रविर्ययौ, मनुजोपासनवर्णनाऽस्य का ? ॥ २१ ॥

दु० व्या०—हृदि रमा लक्ष्मीः ।

“ भोयराय गलि कंठ लठ कहि कईसउ पडिहाइ ।

तुरि लच्छी मुहि सरसतो सोम विहं चीराइ ॥ ”

इति लोकोक्तेः । हृदि लक्ष्मीः स्थाने न दाषः ॥ २१ ॥

अशिमण्डलजैत्ररश्मिभिर्जननेत्राणि कृपन्तमूर्ध्वतः ।

दिवि देवपितामहोपमं, स तदाऽऽलोकत सिद्धपुरुषम् ॥ २२ ॥

दु० व्या०—रश्मिभिः किरणैः रज्जुभिर्वा । ऊर्ध्वतः ऊर्ध्वविभागे ।

देवपितामहेन नारदेन तुल्यम् ॥ २२ ॥

अयि ! कोऽयमनुत्तरच्छविः, किं रविरेति श्रुवं विहायसः ? ।

अथ पुस्तकहस्तातां दधत्, पुरुषैव सरस्वती न किम् ? ॥ २३ ॥

दु० व्या०—‘अयि’ इति कोमलामन्त्रणे निपातः । ‘दधिः’ इति धारणार्थः ॥

अथोपच्छन्दसिकम्—

किमयं वसुधातलं सुधांशुर्ग्रहभीरुः पुरुषच्छलादुपैति ।

शितितरलिपिपुस्तकस्य दम्भान्निजमङ्गं कलयन् विधिप्रदत्तम् ॥

अथ प्राच्यवृत्तिः—

स्फुटमूर्तिमयं शनैः शनैश्चन्द्रेहंसविनिवृत्तधीर्जनः ।

खमतिं शुचिपशुशालिनं, मन्यते स्म सकलं द्विजेश्वरम् ॥ २५ ॥

१ °न्द्रपक्षिवि° A ।

[१४]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[द्वितीयः

अथ वैतालीय-चारुहासिनी—

अमरैः किमु कुर्महे नरैरथ संश्रितखेटभूधरैः ।

विवुधः खगतिर्दशोरलं, यदयं दयते कुतूहलम् ॥ २६ ॥

दु० व्या०—पूर्वजनेनायं चन्द्रहंसो वा समेतीति ततो द्विजेश्वरं
ब्राह्मणश्रेष्ठं मन्यते स्म । चन्द्रो हंसः सिद्धपुरुषोऽपि खगतिः । शचिः—
उज्ज्वलपक्षशाली । सकलः कलवान्, कलो मनोज्ञो वा, द्विजेश्वरः द्विजाः
पक्षिणस्तेषु ईश्वरो वर्तते । विबुधो विद्वान् देवो वा । दयते दत्ते ॥ २५-२६ ॥

अथोपच्छन्दसिक-चारुहासिनी—

मनुजा ननु वञ्चिता वयोवद्, यदमून् विदधे न कः सपक्षान् ? ।

किमनेन महाद्भुताय विद्या, विलसति गगनाध्वगामिनी चेत् ॥ २७ ॥

दु० व्या०—प्राच्यवृत्तिचारुहासिनी तु वैतालीयचारुहासिनीवत् । कः

शब्देन ब्रह्मा, वयोवत् पक्षिवत् ॥ २७ ॥

अथ वैतालीयापरान्तिका—

धनिनां स्याद् धनकोटीभिर्न यत्, नृपतीनामपि नो गिरां शतैः ।

अनिरुद्धप्रसरं कलाविदां, विदुषां तत् खलु हेलयाऽखिलम् ॥ २८ ॥

दु० व्या०—तत् कार्यम् ॥ २८ ॥

अथोपच्छन्दसिकापरान्तिका—

नृपसभ्यजने तत्र जल्पतीत्यं वियतः सोऽपि समीयिवान् समाजम् ।

अभिविच्य समं वीक्षेणैः सुधाभिर्विरचितमङ्गलमालपद् वचोभिः ॥ २९ ॥

॥ सप्तभिः कुलकम् ॥

१ °क्षुब्ध° A ।

सर्गः]

स्वोपज्ञदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१५]

दु० व्या०—समीयिवान् समागतः सन्, वीक्षणेरेव सुधाभिः ॥२९॥

दिशतु स जिनः कल्याणं वः परः परमेश्वर—

स्त्रिभुवनजनव्यापत्तापच्छिदे घनबन्धुरः ।

विधुरितभवारातिव्रातस्तमस्तरुसिन्धुरः,

सहजपरमब्रह्माभोजे मराल इव स्थिरः ॥३०॥

दु० व्या०—विधुरितः व्याकुलितः व्याकुलीकृतः ॥ ३० ॥

यथा पल्लवं राजहंसाः सलीलं, यथा रत्नकामाश्च माणिक्यशैलम् ।

यथा पार्वणं कौमुदीशं चकोरा मुदाऽऽलोकयन्तं तथा सभ्यपौराः ॥

दु० व्या०—माणिक्यशैलं रोहाणाचलम् ॥ ३१ ॥

इति श्रीअञ्जलगच्छे आचार्यश्रीमाणिक्यसुन्दरसूरि-

विरचिते माणिक्याङ्के श्रीश्रीधरचरित्रे आर्यांगीति-

वैतालीयादिलक्षण-पुरनरेश्वर-सभासिद्ध-

पुरुषागमवर्णनो नाम द्वितीयः सर्गः ॥

॥ ग्रन्थाग्रम् ५७ अ० ९ ॥

तृतीयः सर्गः ।

अथ प्राच्यवृत्ति—अपरान्तिकालक्ष्यम्—

उच्छ्रयन्नथ स दक्षिणं करं, रोजदन्तरुचिहारमुद्धुरम् ।

दौकयन्नपरुषाक्षरं गिरं, व्याहरत् प्रति वसुंधरेश्वरम् ॥ १ ॥

दु० व्या०—स सिद्धपुरुषः । उद्धुरं उत्कृष्टम् । अपरुषाक्षरं सुकोमलाक्षरं यथा भवति ॥ १ ॥

त्वं जय प्रणयिनां सुरद्रुमस्त्वं जय प्रथितभूरिविक्रमः ।

त्वं जय प्रभुजयन्तनन्दनस्त्वं जयारिविटपिप्रभञ्जनः ॥ २ ॥

दु० व्या०—[अरिविटपिप्रभञ्जनः] अरिवृक्षेषु वायुः ॥ २ ॥

अद्य नेत्रकुमुदे मुदास्पदं, प्रीतिमादृतचकोरवन्मनः ।

वीक्षितोऽसि वसुधासुधाकरस्त्वं महीधरधृतस्फुरत्करः ॥ ३ ॥

दु० व्या०—मुदास्पदं जाते । महीधरैः भूपैः पर्वतैः धृताः स्फुरतः कराः, किरणः करो दण्डो वा यस्य ॥ ३ ॥

संभ्रमादथ वितीर्य विष्टरं, निष्ठुरेतरवचा रुचा रविः ।

सिद्धपुरुषमुवाच भूपतिर्गौणभावगमिता परक्रियः ॥ ४ ॥

दु० व्या०—संभ्रमाद्—आदरात् । गौणभावो निरादरता ॥ ४ ॥

कच्चिदस्ति कुशलं कलाविदां, मौलिमण्डनतनुर्निरामया ? ।

योगवीजवपनाददुर्जनाः, क्षेत्रतामिह वृषैरदुर्जनाः ॥ ५ ॥

दु० व्या०—‘कच्चिद्’ इति अभीष्टप्रश्ने । अदुर्जनाः सन्तो जनाः । इह तन्वां वृषैः वृषभैः, पुण्यैर्वा योगवीजवपनात् क्षेत्रतां अदुः । क्षेत्रं शरीरमुच्यते ॥ ५ ॥

सर्गः] स्वोपज्ञदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् । [१७

अद्य शोभनमिदं सभावरस्त्वं, यदा श्रयसि हंमभासुर ! ।

रंमीति तव यत्र मानसं, तत् पुनः किमु यथाऽस्य मानसम् ॥६॥

दु० व्या०-पुनः परं तत् किं स्थानम् ? यत्र तव मानसं चित्तम्, रंमीति अत्यर्थं रमते । यथा अस्य हंमस्य मानसं सरःस्थानं स्यात् ॥ ६ ॥

दन्तदीधितिपरिप्लुताधराः. सिद्धरूपगिरोऽथ रेजिरे ।

विद्रुमेन्दुरुचियुक्तसुधाच्छटा हृद्गभीरजलधेरिव स्फुटाः ॥ ७ ॥

दु० व्या०-अधराणां प्रवाळवम्, दन्तकिरणानामिन्दुरुचिवम्, गिरां सुधात्वं ज्ञेयम् ॥ ७ ॥

अस्ति भूपतिलकोपमं धराभालभूषणमिलापुरं पुरम् ।

षप्रचान्द्रकपिशिर्षिमण्डली, यत्र संश्रयति मौक्तिकश्रियम् ॥८॥

दु० व्या०-चान्द्रेति चन्द्रकान्तमणिमयेत्यर्थः ॥ ८ ॥

यत्र मानससरःपयस्तरुच्छायसंश्रयमुखी लभेज्जनः ।

नादसौख्यमपि नीरहारिणी, नूपुरध्वनितहंसकूजितैः ॥ ९ ॥

दु० व्या०-छाया-सभादिशब्दानां समासेऽत्वम् । 'लभ'वातुः परस्मैपदेऽपि । 'न लभन्ति कदाचनापि कुशलं लभमानः' इत्यादि महाकविलक्ष्यदर्शनात् ॥ ९ ॥

अग्निमित्र इति तत्र वेदवित्, षट्सु कर्मसु षट्द्विजोऽभवत् ।

रोहिणीत्यजनि तस्य रोहिनी, स्नेहिनी सकलगेहनीतिवित् ॥१०॥

दुर्नयोऽथ तनयोऽनयोरभूत्, द्युतचौर्यपरदारसादरः ।

चन्दनादपि न धूमलाञ्छनो, भास्करादपि शनिर्न किं सुतः ॥११॥

१८]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[तृतीयः

स भ्रमन् विपिनमन्यदा मुनिं, वीक्ष्य पूर्वसुकृतैरवन्दत ।
प्रीतिमोश्च भवतापहारिणीरापिवत् तदुपदेशसारणीः ॥ १२ ॥

दु० व्या०—पूर्वभवसुकृतैः ॥ १२ ॥

जैनधर्ममनवाप्य भूपतिं, केन मोहमदनादिदस्युभिः ।
लुण्ठिता भववने चरिष्णवस्तं प्रसादय ततो मुने ! मयि ॥ १३ ॥

दु० व्या०—के पुरुषाः ॥ १३ ॥

इत्यनेन वचसा विचक्षणस्तं प्रति व्रतिवरो वितीर्णवान् ।
द्वादशव्रतविचारपूर्वकं, धर्ममर्म शिवशर्मकारणम् ॥ १४ ॥

क्षेत्रमस्य परिवारितं तथा, कण्टकैः सुकृतबीजरोपणे ।
तत्र नैव पदमादधे यथा, धर्मवर्जितकुट्टिदस्युभिः ॥ १५ ॥

दु० व्या०—क्षेत्रं शरीरम्, कण्टकैः पक्षे रोमाञ्चैः ॥ १५ ॥

खेचरद्वयमिति च संश्रद्ध, व्योम्नि वन्दितमुपाययौ मुनिम् ।
वीक्ष्य तच्चपलहेमकुण्डलं, सोऽस्मरत् कटारि धर्मजं फलम् ॥ १६ ॥

दु० व्या०—स वित्तोऽस्मरत् चिन्तयाभास । 'कटारि' इत्याश्चर्यकारि ॥

धर्मतः सकलमङ्गलावली, धर्मतः सकलशर्मसंपदः ।

धर्मतः स्फुरति निर्मलं यशो, धर्म एव तदहो ! विधीयते ॥ १७ ॥

व्योमगद्वयमथो रथोपमं, सिद्धिधर्मनि मुनिं प्रणम्य तत् ।
तत्र पूर्वविनिविष्टवाडवं, वीक्ष्य कोऽयमिति तं व्यजिज्ञपत् ॥ १८ ॥

दु० व्या०—तत् खेचरद्वयम् । तं मुनिम् ॥ १८ ॥

एष वां ननु सधर्मधर्मभाग्, धर्मचान्धव इति प्रपद्यताम् ।
तत् तथेति परिगृह्य तद्गिरं, वन्दनं विदधते स्म वाडवे ॥ १९ ॥

सर्गः] स्वोपज्ञदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् । [१९

दु० व्या०—वां युवयोः । सधर्मसदृशः । तत् खेचरद्वयं तन्मुनि-
रिति ॥ १९ ॥

ते त्रयः प्रणतसाधवो नवोद्भूतसम्मदतरङ्गरङ्गिताः ।

विश्वकाम्यकमलाश्रयास्ततो, हंसवद् वनविहारिणोऽभवन् ॥२०॥

दु० व्या०—हंसपक्षे वनं जलम् ॥ २० ॥

मित्रखेचरवितीर्णविद्यया, वाडवोऽपि खलु खेचरोऽभवत् ।

योगिनां कनकचूर्णयोगतः, किं न लोहमपि हेमतां लभेत् ? ॥२१॥

प्रीतिभाक् त्रिभुवने भ्रमन् भ्रमन्, नव्यतीर्थनिवहं नमन् नमन् ।

सोऽहमेष मुनिनारदोपमः, श्राद्धधर्मनिरतोऽस्मि भूपते ! ॥२२॥

अद्य हृद्यजिनमन्दिरोदरोत्क्षिप्तधूपभवधूमदम्भतः ।

निर्यद्वाजततमो निरन्तरं, त्वत्पुरं नरपते ! समागमम् ॥ २३ ॥

जैनशासनसरःसितच्छदं, श्रावकोत्तमगुणश्रियां पदम् ।

त्वां विलोक्य नृपमौलिमण्डनं, प्राप पापवनखण्डखण्डनम् ॥२४॥

दु० व्या०—अहं कर्ता । पापवनस्य खण्डखण्डनं कर्म ॥ २४ ॥

भूपते ! भुवि न सन्ति के नृपा ये कृपाविभवदुर्विधा मुधा ।

हारयन्ति हि हहा ! जनुःफलं, निष्कलङ्कसुकृतः परं भवान् ॥२५॥

दु० व्या०—जनुः जन्म ॥ २५ ॥

किन्तु सिद्धपुरुषस्य दर्शनं, निष्कलं नहि महीपते ! क्वचित् ।

तद् वरं वृणु मनीषितं हितं, मा विधेहि मम फल्गु भाषितम् ॥२६॥

भूपतिस्तमवदद् विदांवरं, दर्शनात् तव ममाभवद् वरम् ।

लब्धदुर्लभजिनेन्द्रशासने, बाह्यवस्तु न मनोहरं मयि ॥ २७ ॥

दु० व्या०—विदां—विदुषाम्, वरं श्रेष्ठम् ॥ २७ ॥

अङ्गजा गुणयुता मतङ्गजाः, संगमाः सुखकरास्तुरङ्गमाः ।

सर्वमेव सुलभं भवेऽङ्गिनां, जैनधर्म इह दुर्लभः पुनः ॥ २८ ॥

२०]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[तृतीयः

सिद्धखेचरवरः क्षमापतिं, प्राह साहसवतां शिरोमणे ! ।

धीरया मधुरया भवद्गिरा, धूनयन्त्यपि शिरः सुरासुराः ॥२९॥

दु० व्या०—सुरासुरा अपि ॥ २९ ॥

सर्वमस्ति तव सर्वभूभृतां, गर्वस्वर्णमस्वर्वतेजसः ।

वेभि किन्तु तनयो नयोज्ज्वलस्त्वत्कुले दिवि रविर्न विद्यते ॥३०॥

दु० व्या०—स्वर्णं—नीधिवीकरणम् । अस्वर्वं प्रौढम् ॥ ३० ॥

तद् गृहाण गुटिकामिमां मम, त्वं लभस्व सुतमद्भुतं द्रुतम् ।

एतयाऽस्तु सुकृताऽऽम्रजं फलं, लूकयेव तव पाकपेशलम् ॥३१॥

आदाय तां वैनयकेन सिद्धराजं समाजं च विसृज्य राजा ।

जिनेन्द्रपूजां विरचय्य पट्टदेव्यै ददे देवगुरुस्मृतिज्ञः ॥ ३२ ॥

दु० व्या०—वैनयकेन—विनयकर्मणा । ज्ञः—निपुणः ॥ ३२ ॥

औदार्यादिगुणव्रजैर्यदि जयाचन्द्रो नयेन्द्रोऽखिल-

क्षोणीमण्डलनायकेषु नियतं माणिक्यलक्ष्मीं ललौ ।

स्थाने काञ्चनमुद्रिकामिव परीरम्भेण रम्भासमां

भेजे तां सकलावतीमविकल्पेण निशि प्रेयसीम् ॥ ३३ ॥

दु० व्या०—नाशकेषु पक्षे हारान्तमणिषु । स्थाने—युक्तम् ॥ ३३ ॥

इति श्रीअञ्जलगच्छे आचार्यश्रीमाणिक्यसुन्दरसूरि-

विरचिते माणिक्याङ्के श्रीश्रीधरचरित्रे अपरान्तिका-

लक्ष्यसिद्धपुरुषस्वरूपगुटिकाप्राप्ति-

वर्णनो नाम तृतीयः सर्गः ॥

॥ ग्रन्थाग्रम् ४८ अ० ७ ॥

१. °कप्रेमा नि° B । २. °रवि° A । ३. °क्याङ्कग्रन्थे दुर्गपदव्याख्यायुक्त श्री° R

चतुर्थः सर्गः ।

अथ श्लोकादिच्छन्दः ॥ श्लोकपदेऽष्टौ वर्णाः, विषमे ह्याद्योऽन्त्यो वा वर्णा गुहर्लुबुर्वा, मध्ये गगद्रवम्, आद्यवर्णाधि नसौ विनाऽन्ये गणाः यथेच्छं स्युः । तदग्रे च मसौ विना तेन षडपि इति । समेऽभ्याद्यान्त्यौ श्लौ वा मध्ये त्वाद्यान् न रसान् विनाऽन्ये पञ्च, तदग्रे तु ज एवेति । उच्यते च—

नाद्यान्नसौ विषमेऽन्धैर्यजौ भनरता गणाः

नाद्यान्नरसाः समे जोऽन्धेरिदं श्लोकस्य लक्षणम् ॥ १ ॥

षाडशमात्रे छन्दसि ।

मात्राष्टकात् न्ते जे वा वानवासिका ।

अनाथे जे नवमे ले मात्रासमकम् ।

नवमे गे उपचित्रा ।

पञ्चाष्ट—नवसु ले चित्रा ।

वानवासिकादिपादैः कुतं पादाकुलकम् ।

षट्कलाञ्चतुष्कलद्वयं ततो द्वे कले वदनकम् ।

तथमितमन्तेऽडिल्ला ।

चतुष्कलचतुष्कं पादान्तेऽनुप्राप्ते पद्धटिका ।

नात्र विषमे जः कार्येऽन्ते तु जः चतुर्लो वा ।

अथैषां लक्ष्यम् ॥

अथ रत्नाङ्कुरं रत्नगर्भेव नृपवल्लभा ।

गर्भं दधौ हरिस्वप्नसूचिताऽद्भुतसंपदम् ॥ १ ॥

दु० व्या०—श्लोकादिलक्षणं सुगमम् । हरिः—सिंहः ॥ १ ॥

१ °न्त्यो व° B । २ °पेद स्युः° A ।

२२]

श्रीभोधरचरितमहाकाव्यम् ।

[चतुर्थः

बलभाऽपि स्वभावेन, सगर्भाऽभून्मुदेऽधिकम् ।

नृपचेतसि सा चूतलवलीव फलोन्मुखी ॥ २ ॥

सा काले सुपुत्रे खलुमनूतगुणलक्षणम् ।

प्रभयाऽस्ततमः पूरं, पूरं हरिहरिद् यथा ॥ ३ ॥

दु० व्या०—हरिहरित्—पूर्वदिक् ॥ ३ ॥

तज्जन्मज्ञापकेभ्योऽदात्, प्रमोदाब्धिपरिप्लुतः ।

अङ्गाभरणभारं किं, निमज्जनभयान्नृपः ॥ ४ ॥

ध्वजव्याजान्मुदम्भोधेर्विलेसुथपलोर्मयः ।

व्यक्ता मुक्ता व्यलोकयन्त, तद्भवाः स्वस्तिकेषु च ॥ ५ ॥

दु० व्या०—तद्भवाः—मुदम्भोभिम्भवाः ॥ ५ ॥

मेदिनीशो मुदा वन्द-मोक्षं चक्रेऽर्भकस्य किम् ।

भविष्यत्पुण्यकारुण्यस्वभावस्यानुभावतः ॥ ६ ॥

पुरे विरेजिरे विश्वंभराः कुङ्कुमपिञ्जराः ।

अरुणैः किरणैस्तस्य, बालबालरवेरिव ॥ ७ ॥

दु० व्या०—बाल एव बालार्कस्तस्य ॥ ७ ॥

इति जन्मोत्सवं जानपदैः सह सुतस्य सः ।

कृत्वा विजयचन्द्रारूपां, ददौ द्वादशवासरे ॥ ८ ॥

लाल्यमानः स धात्रीभिरतिमात्रीकृताऽऽदरम् ।

अभूद् राजसभायोग्यो, बालहारकटीस्थितः ॥ ९ ॥

दु० व्या०—अतिमात्रीकृतः—अधिकीकृतः ॥ ९ ॥

१. °बन्धमो° R ।

२. °रूपाः कि° B ।

सर्गः]

स्वोपज्ञदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[२२]

सभा पद्मसरस्वेष, शिशुर्भूमिभुजां भजन् ।

कराम्भोजात् कराम्भोजं, रेजे राजमरालवत् ॥ १० ॥

दु० व्या०—एषः स पुत्रः ॥ १० ॥

आनन्देन समं पित्रोर्वर्धमानवया स्यात् ।

शशिवत् कलयामास, सकलाः सकलाः कलाः ॥ ११ ॥

दु० व्या०—कला—मनोज्ञा ॥ ११ ॥

चारुतारुण्यकमलाऽऽलिङ्गिताङ्गः क्रमेण सः ।

वसन्तश्रीश्रितः कल्पशाखीव सुषमामगात् ॥ १२ ॥

दु० व्या०—सुषमाम्—अतिशयिनीं शोभाम् ॥ १२ ॥

विद्ययाऽपि विधुं वेधास्तदाऽऽस्येन्दुस्मृतेरिव ।

सावज्ञमुपरि भ्रामात्, क्षिपत्यन्यत्र कुत्रचित् ॥ १३ ॥

काऽमुं कामसमं वीक्ष्य, निकामं कामपत्रिणाम् ।

लक्ष्यतां न ययौ तीक्ष्णकटाक्षैर्लक्षशो व्रती ॥ १४ ॥

दु० व्या०—का स्त्री । लक्ष्यतां वेध्यताम् ॥ १४ ॥

पौरीट्कशुक्तिपेपीयमानलावण्ययौवनः ।

अन्येहृर्मित्रयुर्मित्रैः, परीतः स ययौ वनम् ॥ १५ ॥

श्रीजितत्रिदिवाऽऽरामे, दीव्यैस्तत्र पवित्रधीः ।

मित्रैः समं स मन्दारमिवापश्यन्मुनीश्वरम् ॥ १६ ॥

दु० व्या०—सः कुमारः ॥ १६ ॥

अभिनम्य समासीनमदीनमभि तं जगौ ।

श्रितसौन्दर्यधुरया, मुनिर्मधुरया गिरा ॥ १७ ॥

दु० व्या०—अभि तं—तं प्रति ॥ १७ ॥

१. 'यौ व्रन्ती कटाक्षरपि लक्षशः ॥१९॥ A ।

२४]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[चतुर्थः

अस्मिन्नसारे संसारे, सारं तावन्नृणां भवः ।
 तत्रापि धर्मो धर्मेऽपि, कृपां विद्धि नृपाङ्गज ! ॥ १८ ॥
 दु० व्या०—विद्धि—जानीहि ॥ १८ ॥

यथा तारां विना चक्षुर्यथा वारि विना सरः ।
 तथा धर्मः समग्रोऽपि, न विभाति कृपां विना ॥ १९ ॥
 चत्वारि पञ्च वा सन्तु, व्रतानि द्वादशाऽथवा ।
 किन्तु रक्षणमेतेषां, रक्षणीयं पुनः कृपा ॥ २० ॥
 राजसूस्तमथ प्रोचे, रोचितं मे भवद्वचः ।
 जन्तुघातनिषेधस्य, किं फलं तु यतिर्जगौ ॥ २१ ॥
 मोक्षोऽमुष्य फलं मुख्यमित्याख्यन्नृपभूः पुनः ।
 पालयामि कृपामेष मम कस्मिन् भवे भवेत् ॥ २२ ॥
 दु० व्या०—अमुष्य—जन्तुघातनिषेधस्य । एषः—मोक्षः फलम् ॥ २२ ॥

उवाच ज्ञानवान् साधुर्भूरिभाग्यभरो भवान् ।
 प्रदत्तत्रिदिवाकम्पा, पुरी चम्पाऽस्ति संपदा ॥ २३ ॥
 भूपः परमदेवोऽत्र, भावी भूयः पराक्रमः ।
 देवी च ललिता तस्य, लालित्यगुणशालिनी ॥ २४ ॥
 दु० व्या०—भूयः प्रचुरः ॥ २४ ॥

ऋतुं वसन्तं सा स्वप्ने, द्रक्ष्यन्पुल्लसितश्रियम् ।
 वसन्तराज इत्यस्याः, सुतस्त्वं च भविष्यसि ॥ २५ ॥
 क्रमात् तारुण्यपुण्याङ्गः, पद्मिनीहृदयप्रियः ।
 स्ववंशाम्भोरुहोच्छासे, सविता भविता भवान् ॥ २६ ॥

दु० व्या०—सूर्यपक्षे क्रमेण आत्तं—गृहीतम्, आरुण्यं—सातत्यम्,
 पुण्याङ्गं च येन ॥ २६ ॥

सर्गः]

स्वोपशुदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[२५]

अत्यये पितुरत्यक्तसत्त्वः सत्त्वमिलापतिः ।

यदा तदा घेराणस्यां, भावी श्रीअश्वत्थेनराट् ॥ २७ ॥

दु० व्या०—अत्यये—विनाशे ॥ २७ ॥

सूचितश्च महास्वप्नैर्वामाकुक्षिसरोऽम्बुजम् ।

तद्वंशवनपारीन्द्रो, जिनेन्द्रोऽवतरिष्यति ॥ २८ ॥

दु० व्या०—पारीन्द्रः—सिंहः ॥ २८ ॥

नवपाणितनुनीलद्युतिः फलपतिध्वजः ।

स सुरासुरसंपूज्यः, श्रीपार्श्वख्यातिमेष्यति ॥ २९ ॥

बाल्ययौवनलीलां च, भूयसीमनुभूय सः ।

गृहवासं परित्यज्य, गृहीता संयमश्रियम् ॥ ३० ॥

अनिर्जितो हठेनापि, कमठेन शठेन सः ।

पादाब्जप्रणमदेवः, केवलज्ञानमाप्स्यति ॥ ३१ ॥

स्वामी चामीकराम्भोजन्यस्तक्रमसरोरुहः ।

क्रमेण विरहन् धात्रीं, चम्पापुरमुपैष्यति ॥ ३२ ॥

सुरास्तत्र विधास्यन्ति, प्राकारत्रयमत्र च ।

स्वर्णसिंहासने स्वामी, रविवत् प्रविभास्यति ॥ ३३ ॥

तदागमसमुल्लासिहृदयः सपरिच्छदः ।

वसन्तराजराजोऽपि, प्रभुपादौ प्रणंस्यति ॥ ३४ ॥

प्रबुद्धो भगवद्वाचा, गत्वा चम्पापुरीमसौ ।

न्यस्य राज्ये निजं पुत्रमुपश्रीपार्श्वमेष्यति ॥ ३५ ॥

१. चणारस्यां B ।

२. प्रतिभा° A ।

२६]

श्रीभीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[चतुर्थः

संप्राप्य संयमं स्वामिकेरेण किल केवली ।

स भावी सिद्धिकमलाकोडीकृतिकुतूहली ॥ ३६ ॥

दु० व्या०—कोडीकृतिः—आलिङ्गिता ॥ ३६ ॥

श्रुत्वेति श्रमणगिरं, प्रणिघातनिषेधनम् ।

अवक्रेण हृदा चक्रे, मुदा राजमुतस्तदा ॥ ३७ ॥

भूरिभक्त्या मुनिं नत्वा, मित्रैः सह स हर्षवान् ।

संप्राप सन्नानि ह्यत्र, श्रीपार्श्वस्मृतिलालसः ॥ ३८ ॥

यत्प्रसादाद् ध्रुवं सिद्धिरूपकारी स एव मे ।

इति पार्श्वप्रभोर्मूर्तिं, रचयित्वाऽञ्चति स्म सः ॥ ३९ ॥

आयातः स सभां प्रातः, पितरं नन्तुमन्यदा ।

ददर्श दर्शनीयाङ्गं, हयं केनापि दौकितम् ॥ ४० ॥

किं हेलितेजः सर्वस्वं, हत्वा नष्टोऽष्टमो हयः ।

सैष तेजोऽधिकस्तस्मात्, सप्तसप्तः परोऽपि यत् ॥ ४१ ॥

दु० व्या०—हेलिः—सूर्यः । सप्तसप्तिः—सप्ततुङ्गः ॥ ४१ ॥

परीक्ष्योऽयं मया ध्यायन्निति विज्ञप्य भूपतिम् ।

कुमारो हयमारोहदुच्चैःश्रवसमिन्द्रवत् ॥ ४२ ॥ युग्मम् ॥

अदैन्यसैन्ययुक्तोऽसौ, बाह्याल्यां बाह्यकोविदः ।

हयं परीक्षयामास, स्पष्टं गतिचतुष्टये ॥ ४३ ॥

वेगसारो हयश्चेति, चिन्तयंस्तं नृपात्मजः ।

दृढीकृत्य स पर्याणममुञ्चत शरं यथा ॥ ४४ ॥

क्षणादहश्यो लोकानां, याति यातीति जल्पताम् ।

पञ्चमीगतिमासाद्य, हयः सिद्ध इवाभवत् ॥ ४५ ॥

सर्गः]

स्वोपकृष्टगुणपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[२७]

यथा यथाऽकृषद् वल्गां, कुमारः स तथा तथा ।

चचाल व्यालवदनो, वैनतेय इवोत्पतन् ॥ ४६ ॥

दु० व्या०—व्यालः—सर्पः ॥ ४६ ॥

जन्तुवत् कर्मणा तेन, नीयमानेन कानने ।

कुमारेण कराद् वल्गा, मुमुचे खिन्नचेतसा ॥ ४७ ॥

वातपूर्णमुखघ्राणोऽश्वोऽपि तत्रैव तस्थिवान् ।

मेने राजाङ्गजेनायं, वैपरीत्येन शिक्षितः ॥ ४८ ॥

तस्मादुत्तीर्य पर्याणे, कुमारेण विदूरिते ।

अस्वामिभक्त इत्यश्वः, स प्राणैः परित्यजे ॥ ४९ ॥

क्रमचारी भ्रमन्नेष दवदग्धद्रुमे वने ।

फलं जलं विना क्षुत्तृट्पीडितोऽगमयद् दिनान् ॥ ५० ॥

दशमे वासरे तत्र, निषण्णं खिन्नविग्रहम् ।

पिब नीरमिदं भद्रेत्यभ्यधात् कोऽपि तं नरम् ॥ ५१ ॥

दु० व्या०—विग्रहः—देहम् ॥ ५१ ॥

सोऽपि कण्ठगतप्राणः, प्रतिवक्तुमशक्नुवन् ।

पयः पीत्वाऽवदत् कस्त्वमित्येनं सोऽपि तं जगौ ॥ ५२ ॥

अदूरेऽस्ति पुरं स्वस्तिपात्रं श्रीहस्तिनापुरम् ।

यत्र मुक्तामया लोका हारा एव गुणोज्ज्वलाः ॥ ५३ ॥

दु० व्या०—मुक्तामयाः पक्षे मुक्तरोगाः ॥ ५३ ॥

तत्र पालयति प्राज्यं, राज्यं राजा गजभ्रमः ।

विजया पट्टदेव्यस्येन्द्रस्येव जयवाहिनी ॥ ५४ ॥

दु० व्या०—जयवाहिनी—इन्द्राणी ॥ ५४ ॥

२८]

श्रीश्रीघरचरितमहाकाव्यम् ।

[चतुर्थः

मृगयाव्यसनी सोऽयं, ससैन्योऽश्रावतिष्ठते ।

अहं भृत्योऽस्मि तस्यातस्त्वमप्येहि नृपान्तिकम् ॥ ५५ ॥

नोत्तिष्ठति कुमारेऽस्य, वृत्ते चानेन वेदिते ।

भूभुजा स्वान्तिकं भृत्यैरानायि विनयेन सः ॥ ५६ ॥

तेनालापं नृपः कुर्याम्, यावत् तावच्चरैर्नरैः ।

ऊचे पवनवेगेन, कुरङ्गा यान्त्यमी इति ॥ ५७ ॥

तच्छ्रुत्वा चापभृद् भूपो, हयारूढो रयादभूत् ।

विततार कुमाराय, चतुरं च तुरङ्गमम् ॥ ५८ ॥

सोऽपि तं हयमारूढ्य, परासह्यपराक्रमः ।

सतन्त्रं भूयति स्माह, सोत्साहवचनक्रमः ॥ ५९ ॥

यूयमेकदिशा यात, प्रेरयध्वं मृगानितः ।

स्थाने यथाऽहमेकोऽपि, रक्षामि निखिलानमून् ॥ ६० ॥

दु० व्या०—स्थाने पक्षे युक्तम् ॥ ६० ॥

राज्ञा तथाकृते तेन, कुमारेण कुमारणात् ।

विमुक्ता हरिणाः सर्वे, धर्मद्वारा प्रजा इव ॥ ६१ ॥

क्वपितेनेव भूपेन, किमेतद् विहितं त्वया ।

इत्युक्त सोऽवदत् तात !, युक्तमेव मया कृतम् ॥ ६२ ॥

रणाङ्गणेऽपि मुच्यन्ते, वैरिणस्तृणभक्षणात् ।

निर्वैरा हरिणा एते, वधमर्हन्ति तत् कथम् ? ॥ ६३ ॥

रणाङ्गणे यो मत्खड्गनटो नर्तयते भटान् ।

कथंकारं करोत्येष, कुरङ्गेषु विजृम्भितम् ॥ ६४ ॥

१. ॥६०॥ तथा राजाङ्ग० A ।

सर्गः]

स्वोपब्रह्मदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[२९]

दु० व्या०—कुरङ्गेषु पक्षे कुसितरङ्गेषु ॥ ६४ ॥

रञ्जितोऽभ्यन्तरे राजा, बभाषे कोपभृद् बहिः ।

कुरुध्वं गौत्वं योग्यं, वाचाटस्यास्य भो भटाः ! ॥ ६५ ॥

तेषु स्थितेषूदस्त्रेषु, सवेगादृश्यविग्रहः ।

अनिघ्नन् कृपयाऽमीषां, कृपाणश्रममातनोत् ॥ ६६ ॥

दु० व्या०—वेगेन अदृश्यः । अमीषाम् “निप्रेम्यो घ्नः” [२. २. १५]

इति पदेन पठ्यी ॥ ६६ ॥

अहो ! शौर्यमहो ! धैर्यमहो ! चातुर्यमद्भुतम् ।

स्तुवन्निति निवार्यास्मान् नृपतिः पर्यरब्ध तम् ॥ ६७ ॥

दु० व्या०—अस्मात्—कृपाणश्रमात् । पर्यरब्ध—आल्लिलङ्ग ॥ ६७ ॥

भूभुजा सादरं पृष्टः, स स्वं वृत्तमचीकथत् ।

भूपोऽवग् मम मित्रस्य, सुतस्त्वमसि मेऽपि तत् ॥ ६८ ॥

अथासौ ससुतमन्यो, मृगयाविनिवृत्तधीः ।

पुरं गजपुरं गर्जन्महेन महताऽविशत् । ६९ ॥

कुमारं नृपतिः प्रोचे, वत्साऽऽदत्स्व पुरादिकम् ।

सोऽप्यवक् संप्रेतमस्तु, तात ! त्वत्पदसेवनम् ॥ ७० ॥

दु० व्या०—आदत्स्व—गृहाण ॥ ७० ॥

दत्तायां स्वाङ्गसेवायां, तस्मै तुष्टेन भूभुजा ।

निशीथेऽन्येद्युरश्रावि, रुदितं करुणं स्त्रियाः ॥ ७१ ॥

केयं रोदिति हाहेति, हेतिभिर्निहतेव हा ।

हन्त ! हेतुमिमं पश्य, कुमारमिति सोऽब्रवीत् ॥ ७२ ॥

१. प्रतं मेऽस्तु B । २. स्त्रियः B ।

३०]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[चतुर्थः

दु० व्या०—हाहेति कृत्वा । हेतिभिः—प्रहारेण(रैः) ॥ ७२ ॥

विद्युदुत्क्षेपकिरणाद्, -वप्रमुल्लङ्घ्य सोऽगमत् ।

करवालकरः शब्दानुसारी प्रेतमन्दिरम् ॥ ७३ ॥

कन्यकाकवरीपाणिं, कर्त्तिकाकृततत्पलम् ।

उपज्वलद्बह्विकुण्डं, सोऽद्राक्षीत् तत्र योगिनम् ॥ ७४ ॥

रे रे ! मातङ्गकर्माऽसि, पाखण्डिन ! खण्डितव्रत ! ।

इत्युक्तस्तं जगौ योगी, वद वीर ! शनैः शनैः ॥ ७५ ॥

अष्टोत्तरशताहुत्या, चेटको मम सेत्स्थिति ।

सोऽवादीत् तेन किं कार्यं, यस्मै नार्थपि मार्यते ॥ ७६ ॥

अनार्यकार्यमेतच्चेत्, कार्यमेव तवास्ति तत् ।

मुञ्च कन्यामिमाम् स्वाङ्गमांसाहुतिग्रहं ददे ॥ ७७ ॥

कुमार-योगिनोस्तत्र, तत् कर्म विदधानयोः ।

भास्वानिव क्षणेनारुयत्, प्रत्यक्षीभूय चेटकः ॥ ७८ ॥

त्वं कुमार ! गुणाधार !, जय कारुण्यसागर ! ।

साहसात् तव तुष्टोऽस्मि, वरं वृणु समीहितम् ॥ ७९ ॥

स जगौ सिद्धयतां याहि, योगिनस्त्वन्नियोगिनः ।

सोऽवक् सिद्धमिदं स्वार्थं, प्रार्थयाऽलं तु सोऽब्रवीत् ॥ ८० ॥

दु० व्या०—त्वन्नियोगिनः—त्वद्व्यापारिणः । अलम्—पर्याप्तम् ॥ ८० ॥

तथापि गारुडं मन्त्रं, दत्त्वा तं स्माह चेटकः ।

कार्ये स्मार्योऽस्मि ते नित्यमद्यप्रभृति किङ्करः ॥ ८१ ॥

सजीकृत्य ययौ कन्यां, कुमारं च स चेटकः ।

बालामालापयत् सोऽपि, भूपालाभ्यर्णमागमत् ॥ ८२ ॥

सर्गः]

स्त्रोपज्ञ दुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[३१]

कस्याङ्गजाऽऽसीत्युक्ता सा, व्याहरन्नुपतिं प्रति ।
त्वत्पुरे दत्तनामाऽस्ति, श्रेष्ठी श्रेष्ठगुणालयः ॥ ८३ ॥

तस्याहं दुहिता हन्त !, वसन्तश्रियमीक्षितुम् ।
वनं गता वयस्याभिर्वियुक्ता योगिना धृता ॥ ८४ ॥

आननात् तस्य दृष्टस्य, व्याघ्रस्येव कुरङ्गिका ।
भोचिताऽनेन वीरेण, रुच्येन, रुचिशालिना ॥ ८५ ॥

दु० व्या०—रुच्येन—मनोज्ञेन, पक्षे गर्वा ॥ ८५ ॥

कुमारं प्रति तद्वाचं, भावगर्मी निश्म्य ताम् ।
नृपतिर्मुदितः प्रैषीद्, दत्तमाकार्यतां गृहम् ॥ ८६ ॥

दु० व्या०—ताम्—कन्याम् ॥ ८६ ॥

द्वितीये दिक्से प्रातस्तस्यास्तातः समास्थितम् ।
क्षमां जगौ कुमारेण, चौर्यं चक्रे करोमि किम् ? ॥ ८७ ॥

संभ्रान्ते ससभे भूषे, कुमाराननवीक्षिणि ।
श्रेष्ठ्याह श्रूयतां देव !, यथा चौर्यमजायत ॥ ८८ ॥

याऽनेन नाथ ! वीरेण ररक्षे योगिरक्षसः ।
पेटाभा रूपरत्नस्य, सा मे रत्नावली सुता ॥ ८९ ॥

दु० व्या०—या—कन्या ॥ ८९ ॥

जह्रे हेपितमारेण, कुमारैव तन्मनः ।
ताताशङ्कोज्झितस्तेन, पीडयेत् तां मनोमदः ॥ ९० ॥

दु० व्या०—तातः—मनः ॥ ९० ॥

३२]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[चतुर्थः

भक्तिं व्यनक्ति नो पित्रोर्न भुनक्ति न वक्त्यपि ।

न युनक्ति न सधोचीः, सा भिन्ना कामशक्तिभिः ॥ ९१ ॥

अथो किमिति जल्पाके, राज्ञि स्मित्वाऽऽह धीसखः ।

कुमारे क्रियतां दण्डस्तद्भुजापाशबन्धनम् ॥ ९२ ॥

मुदितेष्वथ सभ्येषु, भूपतिः श्रेष्ठिनं जगौ ।

कुरु वैवाहिकं कार्यं, सोऽपि हृष्टो गृहं ययौ ॥ ९३ ॥

लग्ने मौहूर्तिकैर्दत्ते, प्रवृत्तेऽथ महोत्सवे ।

कुमारः प्रातरन्येद्युरचलद् क्रीडितुं वने ॥ ९४ ॥

पुरान्तरा व्रजन्नेप, पुरः कुस्वरडिण्डिमम् ।

क्रन्दन्नारीनरं वीक्ष्य, कुणपं भृत्यमब्रवीत् ॥ ९५ ॥

मृतः क इति सोऽवादीन्नयसारस्य मन्त्रिणः ।

बाला कनकमालाऽऽख्या, मालावद् गुणशालिनी ॥ ९६ ॥

निशि ध्वान्ते भुजङ्गेन, गृहीता करपल्लवे ।

जीवितेनोज्झिता युक्तं, सा याति पितृमन्दिरम् ॥ ९७ ॥

दु० व्या०—भुजङ्गेन, पक्षे गणिकापतिना । पक्षे जीवितस्य इनः—
स्वामी—भर्ता, तेन त्यक्ता । पितृमन्दिरं पक्षे स्वशानम् ॥ ९७ ॥

कुमारोऽवग् द्रुतं याहि, मृतकं स्थापय क्षणम् ।

अयं तथाकृते तेन, तत्र गत्वा व्यलोकयत् ॥ ९८ ॥

तेन गारुडमन्त्रेणाभिमन्त्रितजलोक्षणात् ।

क्षणाद् विचक्षणाग्र्येणोज्जीविता सा मृगेक्षणा ॥ ९९ ॥

दु० व्या०—उक्षणात्—सेचनात् ॥ ९९ ॥

सर्गः]

स्वोपहृदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[३३]

हर्षोन्मत्ते जने बाला, सा सुखं तन्मुखं पपौ ।

मन्त्री कन्यां गृहं निन्ये, धन्यमन्यो महोत्सवैः ॥ १०० ॥

कुमारेऽपि वनं गत्वा, रन्त्वा प्राप्ते स्वमाश्रयम् ।

नयसारसभामेत्य, नत्वा भूपं व्यजिज्ञपत् ॥ १०१ ॥

उज्जीविता कुमारेण, परं मारेण मे सुता ।

दूयते वारणेऽप्यस्य, तमेव शरणं कुरु ॥ १०२ ॥

प्रपन्ने भूभुजा सोऽपि, वैवाहिकविधिं व्यधात् ।

स्वजनाशाभिराकृष्ट, इवागाल्लग्नवासरः ॥ १०३ ॥

कुमारः कृतशृङ्गारः, करीन्द्रमधिरूढवान् ।

धृतच्छत्रः स्फुरच्चारुचामरः स रुचाऽमरः ॥ १०४ ॥

दु० व्या०—रुचा अमरः ॥ १०४ ॥

वर्ण्यमानगुणैर्भट्टैर्वर्णिनीगीतमङ्गलः ।

स प्राप मण्डपागारद्वारं तोरणमण्डितम् ॥ १०५ ॥

कृतोचितक्रियो बिन्दुवधूषुन्दैः क्षणे क्षणे ।

मृगेक्षणे उपयेमे, क्षणेऽसौ लग्नलक्षणे ॥ १०६ ॥

दु० व्या०—बिन्दुः—निपुणः । मृगेक्षणे द्वे ॥ १०६ ॥

जनितस्वजनानन्दः, कृते यौतुककौतुके ।

समहं स गृहं प्राप, वीक्षमाणः पुरीजनैः ॥ १०७ ॥

दु० व्या०—यौतुकम्—युतयोर्देयम्, कौ—पृथिव्याम् ॥ १०७ ॥

रतिप्रीतिसमं पौरैस्तस्य वीक्ष्य वधूद्वयम् ।

ऊचे पृथिव्यामयं मारः, कुमारत्वं ततोऽत्र किम् ? ॥ १०८ ॥

३४]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[चतुर्थः

दु० व्या०—मारः—कामः । कुमारस्तस्य भावः ॥ १०८ ॥

वसुधावासवो वासवेऽम तस्मै विधाप्य तम् ।

उवाच सेवयाऽलं ते, वत्स ! क्रीड यथासुखम् ॥ १०९ ॥

इति नृपतिनिदेशस्त्यक्तसंकलेशलेशः,

कृतकुनयविदेशः पेशलश्रीनिवेशः ।

रतचतुरकुरङ्गीदक्तरङ्गी भविष्णुः,

स्मररसमनुषङ्गी सोऽभजद् भोगमङ्गीः ॥ ११० ॥

दु० व्या०—कुरङ्गीदक् स्त्री ॥ ११० ॥

लसल्लक्ष्मीलीलाबिनयनयलावण्यलहरी-

परीतं पद्मिन्योर्युगलमविकल्पप्रणयभाक् ।

स भेजे शोभाभिः सुभगरुचिमाणिक्यभवने,

विलासैः कासारे मधुकर इवानन्दजनने ॥ १११ ॥

दु० व्या०—रुचूशब्दः ॥ १११ ॥

इति श्रीभञ्जलगच्छे आचार्यश्रीमाणिक्यसुन्दरसूरि-

विरचिते माणिक्याङ्के श्रीश्रीधरचरित्रे श्लोकलक्ष्य-

विजयचन्द्रपाणिग्रहणवर्णनो नाम

चतुर्थः सर्गः ॥

ग्रन्थाग्रम् ॥ १२५ ॥ अ० २४ ॥

पञ्चमः सर्गः ।

राज्यलक्ष्मीं कुमारेन्द्रे, न्यस्य मूपो गजभ्रमः ।
अथाऽऽर्यरक्षिताचार्यपादान्ते व्रतमग्रहीत् ॥ १ ॥

राजा विजयचन्द्रोऽपि, चन्द्रोज्ज्वलयशोभरः ।
प्रजा इवानुरागेण, पालयामास स प्रजाः ॥ २ ॥

दु० व्या०—प्रजा इव अपत्यानीव ॥ २ ॥
अन्येद्युस्तं सभासीनं, वेत्रधारी व्यजिज्ञपत् ।
पुरीवैराणसीशस्य, दूतो द्वारेऽवतिष्ठते ॥ ३ ॥

आनयेति नृपाज्ञप्तः, सोऽपि दूतमुपानयत् ।
नत्वा निविष्टं तं भूपः, स्माह विस्मेरया गिरा ॥ ४ ॥

कच्चिद् वैराणसी स्वस्था, प्रजाः प्राप्तशुभप्रजाः ।
तन्नायको गतापायः, क्षमापं दूतोऽप्यभाषत ॥ ५ ॥

उत्तरं प्रश्न एवात्रास्मन्नाथे निरपायता ।
तुच्छवत् पृच्छ्यमाना तु, राजन्नौचित्यमश्नति ॥ ६ ॥

यस्य प्रतापकाश्मीरैर्यशः कर्पूरमिश्रितैः ।
कृताङ्गरागा दिकान्ताः, स्वपतीनां हरन्ति हृत् ॥ ७ ॥

भूपालमौलिमौलिस्थक्रमे भूरिपराक्रमे ।
सापायत्वं कुतस्तस्मिन्, स्वप्नेऽपि हि विभाष्यते ? ॥ ८ ॥

नयी विजयते स श्रीरुक्माङ्गदनरेश्वरः ।
तद्वाचिकं स मद्वाचा, कर्णैः कुण्डलतां नय ॥ ९ ॥

१ 'रेन्दो' न्य° R ।

२ 'वाणारसी' B ।

३ 'वाणारसी' B ।

४ 'कर्णे' B ।

३६]

श्रीश्रीभरचरितमहाकाव्यम् ।

[पञ्चमः

आगच्छ तुच्छतां त्यक्त्वा, सेवां कुरु मयि स्वयम् ।

देहि वा दण्डमुदण्डप्रचण्डद्युतिडम्बरे ॥ १० ॥

अथवा वीरमानित्वान्ममाज्ञां नैव मन्यसे ।

एकमेव वचस्तर्हि, सज्जीमव रणाङ्गणे ॥ ११ ॥

ज्वलदौर्वानलं वार्द्धिमन्तरा गूढकोपतः ।

मित्रीकुर्वन् नृपो दूतं, चित्रीयितवचा जगौ ॥ १२ ॥

दु० व्या०—और्वानलं वडवानलम् ॥ १२ ॥

वार्येऽस्मिन् सज्जताऽऽकार्य !, कार्याकार्यज्ञ ! कार्यते ।

सैन्यं मृगप्रणाशाय, केसरी कियदानयेत् ? ॥ १३ ॥

तथापि मूढचेताश्चेत्, त्वन्नेता नैव तिष्ठति ।

वयमुदण्डदोर्दण्डाः, सज्जा एव रणे ततः ॥ १४ ॥

दूतोऽवक् सस्मितं देव !, शौर्यं वाचि सुखावहम् ।

युद्धे त एव युद्धयन्ते, ये धीरा धीरवंशजाः ॥ १५ ॥

यथा वने मृगः कश्चिद्, बाल्येऽभून्मृतमातृकः ।

सिंहा करुणयाऽपालि, साकं स्वीयसुतेन सः ॥ १६ ॥

समं स्तन्यं पिबन्तौ तौ, विचरन्तौ वने समम् ।

समं संप्राप्ततारुण्यावभूतां प्रीतिशालिनौ ॥ १७ ॥

गते वनान्तः पारीन्द्रे, मृगे सिंही समीपगे ।

गजेन्द्राणां घटाऽन्येद्युश्चक्रे गर्जितमूर्जितम् ॥ १८ ॥

स सिंहीस्तन्यपायित्वात्, कुरङ्गः शूरतां दधत् ।

उचिष्ठन् करिविध्वंसे, जनन्याऽभाणि सैस्मितम् ॥ १९ ॥

१ 'ने धीरः क° R ।

२ सम्मितम् ।

सर्गः]

स्वोपज्ञदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[३७]

शूरोऽसि कृतविद्योऽसि, दर्शनीयोऽसि पुत्रक ! ।

यस्मिन् कुले भवान् जातो, गजस्तत्र न हन्यते ॥२०॥

इति वक्रोक्तिगर्भेण, दूतस्य वचसा ज्वलन् ।

सचिवः शुचिवाक् प्राह, क्रुधाऽरुणमुखेक्षणः ॥ २१ ॥

भूताभिभूत ! रे दूत !, दोषस्यूतदुराशय ! ।

परभूपसभामेत्य, वक्तुं नो वेत्ति तुच्छधीः ? ॥ २२ ॥

जयचन्द्रकुलोद्भूतं, गजभ्रमहृदि स्थितम् ।

भूपं श्रीविजयं मन्ये, केऽन्ये वेश्मान्धुदर्दुराः ॥ २३ ॥

दु० व्या०—अन्युः—कूपः ॥ २३ ॥

रत्नाकरे कौस्तुभरत्नमासीद्, दासीकृताशेषमणिः स्वकान्त्या ।

अतिष्ठिपत् तत्पुरुषोत्तमोऽपि, हृदि स्वयं तन्नहि कस्य वर्ण्यम् ? ॥२४॥

इति निर्भर्त्सितो बाढमर्धचन्द्रान्निरासितः ।

दूतो गत्वाऽऽह तत् सर्वं, वाराणस्यां निजेशितुः ॥ २५ ॥

अयं सैन्यरयं कुर्वन्, मन्त्रिवाचा चरान्नरात् ।

प्रेषीज्ज्ञातुं द्विषद्वृत्तं, राजानश्चरचक्षुषः ॥ २६ ॥

इतश्च विजयं भूपं, पौराश्चौराद् गतस्वकम् ।

स्वकं विज्ञपयामासुः, सोऽप्यारक्षमभाषत ॥ २७ ॥

दु० व्या०—गतस्वकम्—गतद्रव्यम् ॥ २७ ॥

रे ! रे ! ! त्वमेव लुण्टाको, यल्लुण्टाकान्न रक्षसि ।

स जगौ देव ! दुर्ग्राह्यश्चौरोऽयं खेचरो यथा ॥ २८ ॥

१ बाणारस्यां B ।

३८]

श्रीभीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[पञ्चमः]

क्षणेन भोः तलारक्षे !, स्तेनमेनमिहानय ।

इत्युक्त्वा चेटकं स्मृत्वा, क्षणाद् बद्धं तमानयत् ॥ २९ ॥

तथाऽवस्थं पुरः स्तेनं, वीक्ष्य लोके सविस्मये ।

नृपस्तं स्माऽऽह किं कुर्वे, सोऽवग् यत् त्वयि रोचते ॥ ३० ॥

रोचते जीवितं मह्यमतश्चैरेऽपि चातुरी ।

चिन्तयन्तमिति क्षमापमाख्यत् पाटच्चरः पटुः ॥ ३१ ॥

ममावस्वापिनीविद्या, वर्त्तते वसुधापते ! ।

घूर्णयित्वा यया लोकं, सर्वस्वं ह्रियते मया ॥ ३२ ॥

दृष्टे मुखेन्दौ ते नाथ !, विलीनं मेऽखिलं तमः ।

आरुरुक्षुः शिवावासं, जिघृक्षे संयमश्रियम् ॥ ३३ ॥

लोप्त्रं लातु निजं लोको, विद्यां त्वं मे सनाथय ।

तथाकृतेऽसौ पात्राजीद्, भूभुजा विहितोत्सवः ॥ ३४ ॥

दु० व्या०—लोप्त्रम्—हृतद्रव्यम् ॥ ३४ ॥

दुष्कर्ममर्मभिदुरं, तप्त्वाऽसौ दुस्तेरं तपः ।

केवलश्रियमासाद्य, सद्यः शिवपुरं ययौ ॥ ३५ ॥

चौराकृष्टिचरित्रं ते, चरा^१ वाराणसीपतेः ।

प्रोचुः शीघ्रतरं सोऽथ, साध्वसाऽऽकुलितोऽभवत् ॥ ३६ ॥

उपदासहितैस्तेन, प्रहितैः सचिवैर्हितैः ।

राजा विजयचन्द्रः प्राग्, रोषितोऽपि हि तोषितः ॥ ३७ ॥

१ 'स्तपं तं' B ।

२ वाणारसी° B ।

[सर्गः]

स्वोपशुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[३९]

तन्मत्वा भूधुजोऽन्येऽपि, वेपिनस्तं प्रपेदिरे ।
ददिरे दूरदेशस्था दण्डं तस्मै सविस्मयाः ॥ ३८ ॥

दु० व्या०—वेपिनः—कम्पमानः ॥ ३८ ॥

अन्यदाराऽजिते तस्मिन्नन्यदा राजिते जनैः ।
सभासीने नरः कोऽपि, लेखपाणिरुपागमत् ॥ ३९ ॥

दु० व्या०—अन्यदारैरजितः ॥ ३९ ॥

लेखं मुक्त्वा पदोपान्ते, नमत्यस्मिन् महीपतिः ।
दृष्टे नाम्नि पितुः प्राप्तहृल्लेखस्तमवाचयत् ॥ ४० ॥

“स्वस्ति श्रीमङ्गलपुराज्जयचन्द्रनरेश्वरः ।
हस्तिनागपुरे पुत्रं, विजयं विजयोजितम् ॥ ४१ ॥
सस्नेहं साजसं गाढमालिङ्ग्यादिशति स्वयम् ।
शुभमत्रास्ति तत्रत्यं, विज्ञप्यं कार्यमुच्यते ॥ ४२ ॥

युग्मम् ॥’

वत्स ! वत्सलतया तव सर्वत्रापि राज्यकमलाऽनुचरीयम् ।
त्वद्वियोगविधुराः पुनरेते, निर्वृता न भवने न वने वा ॥ ४३ ॥
जननी तव वत्स ! नेत्रतो, जलधारा क्षरति क्षणे क्षणे ।
उपशान्तिमुपैति नो पुनस्त्वद्विरहो बडवानलो नवः ” ॥ ४४ ॥

अथोक्तः पितरौ नन्तुं, मत्वेति विरहातुरौ ।
ससैन्यसचिवे राज्यशिक्षां दत्त्वाऽचलन्नृपः ॥ ४५ ॥
अविच्छिन्नप्रयाणोऽथ, स मङ्गलपुरं ययौ ।
नृपतिं वर्धयामासुः, जयचन्द्रं च केचन ॥ ४६ ॥

१ R B आदर्शयोः ‘युग्मम्’ इति पदं न लिखितम् ।

४०]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[पञ्चमः

शोकचित्राम्बुदग्धस्तद्वीजीहर्षाश्रुनीरया ।

आगाद् विजय इत्युक्तित्वात्पाऽभून्नवपल्लवः ॥ ४७ ॥

दु० व्या—वीजी—पिता ॥ ४७ ॥

अथ वानवासिका—

अथो नरेन्द्रः प्रधानवर्गान्, महोत्सवानां विधौ न्यदीक्षत् ।

विभूषितं तैः पुरं च चञ्चद्भ्वजव्रजाद्यैः समं समन्तात् ॥ ४८ ॥

अथ मात्रासमकम्—

श्रुत्वा मुदितैर्विजयमुपेतं, पौरैः सहिताः सुगुणनिकेतम् ।

तमभिययुस्ते नमदवनीपं, स च संप्रापन्नगरसमीपम् ॥ ४९ ॥

अथ उपचित्रा—

अथ पुरललनास्तूर्यनिनादं, श्रुत्वा विरचितविश्वाह्लादम् ।

अपि जयनस्थलभाराकलितास्त्वरितं विजयं द्रष्टुं चलिताः ॥ ५० ॥

चपलाश्चञ्चलकुण्डलहारा मिलिता वर्त्मनि शीघ्रमुदाराः ।

विजयविलोकनलालसनेत्राः, प्रोचुर्वचनमिदं मृगनेत्राः ॥ ५१ ॥

अथ चित्रा—

धन्यः स जयतु नृपजयचन्द्रस्तत्कुलविपुलगगनतलचन्द्रः ।

नयनामृतमयि यदि गततन्द्रः, सततमुदित इह विजयनरेन्द्रः ॥ ५२ ॥

अथ पादाकुलकम्—

शिवेन देहे, स्मरो नहीदं, किन्त्वेषोऽमुं विलोक्य रम्यम् ।

सहसा विगलितगर्वतरङ्गस्त्रपया समजनि नियतमनङ्गः ॥ ५३ ॥

दु० व्या०—देहे इति दग्धः । इदं नहि ॥ ५३ ॥

सर्गः] स्वोपशुदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[४१]

अथ वदनकम्—

पुरतश्चाचलिरद्भुतरूपं, वर्णयति स्म गुणैरिति भूपम् ।

मागधजनता वलितश्रीवं, तं पश्यन्ती महसा पीदम् ॥ ५४ ॥

दु० व्या०—पीदम्—पुष्टम् ॥ ५४ ॥

अथाडिह्या—

भुजबलकलिताऽखिलवसुधाकर ! ,

देशस्थितबहुमणिवसुधाकर ! ।

दानकला दिवमिव न सुधा कर—

मुञ्जति तव निजवंशसुधाकर ! ॥ ५५ ॥

दु० व्या०—वसुधा—पृथ्वी, करः—दण्डः । मणिः—रत्नम्, वसु—स्वर्णं,
धा—धारकः । आकर ! सर्वत्र सम्बोधनम् । सुधा यथा । दिवम्—स्वर्गम् ।
तथा तव । करं दानकला ॥ ५५ ॥

विद्यारञ्जितसकलकलाधर ! , यशसाऽरं जितसकलकलाधर ! ।

यानविगेयसुरेश्वरकुञ्जर ! , जय जय विजयनरेश्वरकुञ्जर ! ॥ ५६ ॥

दु० व्या०—यशसा अरम्—अत्यर्थम् । विगेयः—निन्द्यः ॥ ५६ ॥

अथ पद्मडिका—

जय चन्द्रधवलकलकीर्तिपूर ! , जय चन्द्रवदन ! रुचिविजितसूर ।

जयचन्द्रकलाम्बुजराजहंस ! , जय विजयचन्द्र ! वीरावतंस ! ॥ ५७ ॥

दु० व्या०—हे चन्द्रवदन ! । हे रुचिविजितसूर ! ।

श्रीपार्श्वनाथपदनलिनभृङ्ग ! , गुणगरिमविजितगिरिमेरुशृङ्ग ! ।

रणरङ्गनटितघनविकटवीर ! , जय विजयचन्द्र ! जलनिधिगभीर ! ॥ ५८ ॥

४२]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[पञ्चमः]

काश्मीरैः कृतहस्तकं प्रविलसन्मुक्ताफलस्वस्तिकं,
 कर्पूरागुरुसौरभोल्बणपथं प्रेङ्खत्पताकाकुलम् ।
 चञ्चत्तोरणमुल्लसज्जनमनः संगीतभङ्गीमयं,
 भूपालः स विशेष मङ्गलपुरं माङ्गल्यकेलीगृहम् ॥ ५९ ॥

स ताभ्यामानन्दोल्लसितनवरोमाञ्चकवचो,
 वधूभ्यामानंसीजनकजनयित्रीचरणयोः ।
 चिराद् भ्रष्टं प्राप्य प्रवरतरमाणिक्यमिव तं,
 वचस्तीतं तौ च पदमधिषातामनवधिम् ॥ ६० ॥

दु० व्या०—तीतम्—अतीतम् ।

इति श्रीअञ्चलगच्छे श्रीमाणिक्यसुन्दरसूरिविरचितं
 श्रीमाणिक्याङ्के श्रीधरचरित्रे पञ्चमसर्गस्य
 स्वोपबृद्धगुणपदव्याख्या समाप्ता ॥

इति श्रीअञ्चलगच्छे आचार्यश्रीमाणिक्यसुन्दरसूरि-
 विरचिते माणिक्याङ्के श्रीश्रीधरचरित्रे धानासि-
 कादिलक्ष्यविजयचन्द्रजनकसंगमो
 नाम पञ्चमः सर्गः ।

ग्रन्थाग्रम ७२ । अ० ४ ॥

१ 'मुच्छलज्ज' A, 'मुच्छलसज्ज' B । २ 'दृष्ट' R । ३ वचोऽतीत
 R । ४ 'च्छे श्रीमां' B । ५ 'रसूरिवि' B ।

षष्ठः सर्गः ।

अथ वर्णवृत्तछन्दसां लक्षणम् ॥

१. उक्तायां	जातौ ग् श्री ।
२. अत्युक्तायां	गौ स्त्री ।
३. मध्यादां	मो नारी ।
४. प्रतिष्ठायां	मो गः कन्या ।
५. सुप्रतिष्ठायां	भो गौ पङ्क्तिः ।
६. गायत्र्यां	न्यौ शशिवदना ।
७. उष्णिहि	नौ गो मधु ।
८. अनुष्टुभि	मौ गौ विद्युन्माला ।
९. बृहत्यां	र्-न-स हलमुखी ।
१०. पङ्क्तौ	म-स्-ज-गाः शुद्धविराट् ।
	भ्-म्- -गा रुक्मवती ।
	म्-भ-स्-गा मत्ता वेदैः ।
११. त्रिष्टुभि	म-स्-जा गौ वैकरूपम् ।
	भौ-भो-गौ दोषकम् ।
	भ-त-ना-गौ श्रीः ।
	नौ-र-ल्-गौ भद्रिका ।
	तौ-जो-गौ इन्द्रवज्रा ।

१ अस्मिन् सर्गे छन्दोलक्षणसूत्रपर्यन्तं R आदर्शे छन्दोनाम्ना सह 'छन्दः' इति पदं सर्वत्र निहितमस्ति परं A B आदर्शयोस्तदसत्त्वाभावात्स्माभिः गृहीतम् ॥

४४]

श्रीभीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[षष्ठः

ज-त-जा-गौ उपेन्द्रवज्रा-एतयोश्च संकरश्चतुर्दशधा
सर्वजातीनामपीति वृद्धाः ॥

र-न-भा-गौ स्वागता ।

र-न-र-लू-गा रथोद्धता ।

मा-त्तौ-गौ शालिनी वेदैः ।

१२. जगत्यां

ज-त-ज्रा वंशस्थम् ।

तौ-ज्रौ इन्द्रवंशा। एतयोः संकरः प्राग्वत् ॥

न-भ-भ्रा द्रुतविलम्बितम् ।

जौ-जौ मौक्तिकदाम ।

सौ-सौ तोटकम् ।

यौ-यौ भुजङ्गप्रयातम् ।

रौ-रौ स्रग्विणी ।

मौ यौ वैश्वदेवी शरैः ।

न ज ज्याः तामरसम् ।

र न भ साः चन्द्रवर्त्म ।

न भ ज्रा प्रियंवदाः ।

सु जौ सौ प्रतिमाक्षरा ।

म्भौ स्मौ जलधरमाला वैः ।

त्यौ त्यौ मणिमाला रसैः ।

१३. अतिजगत्यां

म नौ ज्रौ गः प्रहर्षिणी गुणैः ।

स्जौ स्जौ गो नन्दिनी ।

ज्भौ स्जौ गो रुचिरा वेदैः ।

स्यौ स्जौ गः सुदत्तम् ।

सर्गः]

स्वोपशुदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[४५]

१४. शर्कयां न्भौ जौ गौ वसन्ततिलका ।
नौ भ्नौ लगौ प्रहरणकलिकाः ।
१५. अतिशर्कयां नौ नौ सो मणिगुणकरः ।
नौ म्यौ यौ मालिनी नागैः ।
त भौ जौ रो मृदङ्गः ।
मौ मौ मः कामक्रीडा ।
१६. अष्टौ न ज भ ज्र गा वाणिनी ।
१७. अत्यष्टौ य स्न स्म लगा शिखरिणी रसैः ।
न्सौ भ्रौ म्भौ गो हरिणी रसैः वेदैः ।
ज्ज ज्ज य लगाः पृथ्वी नागैः ।
मो भ्नौ तौ गौ मन्दाक्रान्ता वैः रसैः ।
१८. धृतौ स्तौ न्यौ यौ कुसुमितललना शराङ्गैः ।
१९. अतिधृत्यां म्यौ न्सौ रौ गो मेघविस्फूर्जिता रसैः रसैः ।
म्सौ ज्सौ तौ गः शार्दूलविक्रीडितं सूर्यैः ।
२०. अथ कृतौ म र भ न य भ ल गाः सुवदना द्विरश्वैः ।
२१. प्रकृतौ जातिः भ्रौ भ्नौ यौ यः स्रग्धरा द्विर्लोकैः ।
२२. अथाकृतौ भ न न न गा भद्रकं दिग्भिः ।
२३. अथ विकृतौ न ज न् ज भ्ज भलगा रुद्रैः ।
२४. अथ संकृतौ भ त्न स्म भ्न याः अश्वललितम् ।
२५. अभिकृतौ भ् म स्ना नौ नौ गः कौञ्चपदा द्विशरैर्वसुमुनिभिश्च ।

१ १ः नागैः B । २ प्रेक्षतौ A B । म्भौ B

४६]

श्रीभीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[पष्ठः

२६. उत्कृती

मौ त्नी नौ रसौ लगौ भुजङ्गविजृम्भितं वस्वीनैः ।

समवृत्तप्रकरणम् ।

अथ दण्डकाः ।

चण्डवृष्टिः

नौ सप्त राश्वण्डवृष्टिः ।

यथोत्तरमेकैक'र'वृद्धास्त्वर्णार्णव-व्याल-जोमूत-लीला-
करोदाम-शङ्खादयः स्वयमभ्यूहाः । पञ्च ला यथेष्टम्,
राश्वण्डकालः ।

अथार्द्धसमप्रकरणम्—

ओ जे तौ जो गौ यु जि ज त जा गौ आख्यानकी,
व्यत्यये विपरीताख्यानकी ।

ओ जे नौ यौ समेन जज्रगा पुष्पिताग्रा ।

ओ जे सौ सलगाः भौ भादगौ उपचित्रम् ।

ओ जे सौ सलगाः समेन भ भ्रा हरिणप्लुता ।

ओ जे नौ रल्गाः समेन जज्राः अपरवक्त्रम् ।

ओ जे भौ भो गौ समेन जज्रा द्रुतमध्या ।

×अथ विषमवृत्तप्रकरणम्—आद्याऽष्टाक्षरपादाश्चतुर्वृद्धाः क्रमात् परे पदचतु-

रुर्ध्वम्, एतच्चतुर्विंशतिधा विषमोच्चारत्वात् तद्भेदाः न

वक्ष्यन्ते । ×षड्भिः पदैः षट्पदीविषमाक्षरपदा

विषमाक्षरा । अथैषां क्रमाल्लक्ष्यमाह—

B आदर्शे ×एतच्चिह्नान्तरितः पाठः पतितः ।

सर्गः]

स्त्रीपञ्चदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[४७]

उक्तयां श्रीछन्दः—

गीः श्रीः घीः स्तात् ॥ १ ॥

दु० व्या—घीः—बुद्धिः, स्तात्—भवतु ॥ १ ॥

अथात्युक्तायां स्त्रीछन्दः—

दत्तां स्वस्ति श्रीमान् पार्श्वः ॥ २ ॥

मध्यायां नारी—

धीरं ज्ञं गम्भीरं गर्जन्तं शौण्डीरम् ॥ ३ ॥

प्रतिष्ठायां कन्या—

प्रेहद्भासं विश्वोल्लासं, लक्ष्मीवाणी लीलावासम् ॥ ४ ॥

सुप्रतिष्ठायां पङ्क्तिः—

सौवसुवंशम्भोजमरालं, वृद्धदरातिक्ष्मापतिजालम् ॥ ५ ॥

दु० व्या—सौवः—स्वकीयः ॥ ५ ॥

गायत्र्यां शशिवदना—

×नयनविशालं नयनवशालम् ।

अविकलभालं शशिकलभालम् ॥ ६ ॥

दु० व्या—नये—न्याये नवाप्राकारम् । अविकला भा प्रभा आलं—भूषणं यस्य तम् । अली भूषणं पर्याप्तिः इत्यादिघातोः ॥ ६ ॥

उष्णिहि मधु—

निशमनविषयं तमथ कृतवती ।

प्रमदमधिगता नृपसभजनता ॥ ७ ॥ कुलकम् ॥

दु० व्या०—निशमनं—आलोकनम् ॥ ७ ॥

अथानुष्टुभि विद्युन्माला—

१ B आदर्शे ×एतच्चिह्नाङ्किता पतिताः पङ्क्तयः ।

४८]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[षष्ठः

आलिङ्ग्याथ न्यस्तं रङ्गेणैतं पित्रोत्सङ्गे चङ्गे ।

मौलेर्लीला लोलन्मालापातं नेमुः क्षोणीपालाः ॥ ८ ॥

बृहत्यां हलमुखी—

पूर्वशैल इव तरणिं विन्ध्यशैल इव करिणम् ।

अङ्कगं क्षणमथ वहन्नन्दनं नरपतिरभात् ॥ ९ ॥

अथ पङ्क्तौ शुद्धविराट्—

उद्दामद्युतिमण्डलं सदा, युक्तं तेन महाबलेन च ।

प्रेक्षन्तोऽग्रमिवाग्रिमञ्जसा, क्षोणीन्द्रा जयचन्द्रभूपतिम् ॥१०॥

दु० व्या०—महाबलेन पक्षे वायुना ॥ १० ॥

अथ रुक्मवती—

प्राभृतमेके कुञ्जरमश्वं, भूषणमन्ये विस्मितविश्वम् ।

ढौकितवन्तः श्रीजयचन्द्रात्, केऽपि च तुष्टात् प्राप्तेरिदं द्राक् ॥११॥

मत्ता—

क्रीडागारैः सकलकलायास्तत्रौपम्यैरिव कमलायाः ।

लीलालोकाहृतमदनाभिश्चक्रे नृत्यं शशिवदनाभिः ॥ १२ ॥

अथ त्रिष्टुभि एकरूपम्—

उद्भूतो हृदये ललन् विरेजे, तासां हारमिषेण हर्षभारः ।

मेदिन्या वलयेऽपि चास्य मानं, नाख्यंस्ताश्चलकुण्डलच्छलेन ॥१३॥

अथ दोधकम्—

श्यामललोमलतावलिदण्डा, कीमलकायघनस्तनतुम्बा ।

काचन मुग्धसखीमिव वीणामङ्कतलं नयति स्म प्रवीणा ॥ १४ ॥

दु० व्या०—प्रवीणा—प्रकृष्टा वीणा । प्र पश्चिमो न गुरुः ॥ १४ ॥

१ ० रिन्द्र द्राक् R ।

सर्गः]

स्वोपलब्धदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[४९]

अथ श्रीः—

वर्षकरीणां ध्वनिरिव वीणावेषुरवः स्यात् पुनरिह चित्रम् ।
गर्जति तूर्ये धन इव तासां, हंसकनादः क्रमकमलेऽभूत् ॥ १५ ॥

दु० व्या०—वर्षकरी तिमिरी, हंसकपक्षे नूपुरः ॥ १५ ॥

अथ भद्रिका—

नटनटनरसाश्रिता जनाः, सफलतरुतुलां न के ययुः ? ।
वितरणकलयाऽभिमार्गणान्, सुरतरुसदृशो नृपस्त्वभूत् ॥ १६ ॥

अथेन्द्रवज्रा—

इत्थं भवत्युल्लसितप्रभायामस्मिन् महे तत्र महासभायाम् ।
पार्श्वस्थपुत्रं जयचन्द्रभूषं, व्यज्ञापयद् वेत्रधरः प्रणम्य ॥ १७ ॥

इन्द्रवज्रा—

द्वारि प्रभो रत्नपुराधिनाथरत्नाङ्गदक्षमापतिमन्त्रिमुख्यः ।
आस्ते विधित्सुस्तव देवसेवां, ब्राह्मे मुहूर्त्तेऽलिरिवाम्बुजस्य ॥ १८ ॥

अथोपेन्द्रवज्रा—

तैतस्तमाज्ञावशतः क्षितीन्दोरवीविशद् वेत्रिवरः समाजम् ।
पुरः स्फुरत्कौशलिकं निधाय, प्रधानराज्ञः प्रणनाम भूपम् ॥ १९ ॥
अथो निविष्टं नृपतिस्तमिष्टं, जगौ सगौरव्यगुणं गुणज्ञः ।
अलङ्घि केचिल्लघुताविहीनैः, सुखं भवद्भिः शुभवद्भिरध्वा ॥ २० ॥

अथ सङ्करः—

कश्चित् पुरं रत्नपुरं प्रशस्तं, भिया जनानां न मनो विहस्तम् ।
न क्लेशलेशप्रहतः स देशः, समुल्लसद्धर्मधनप्रवेशः ॥ २१ ॥

दु० व्या०—विहस्तं व्याकुलम् ॥ २१ ॥

१ *ततः समा° R ।

५०]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[षष्ठः

कच्चिद् द्वितीयं हृदयं तृतीयं, विनिद्रनेत्रं मम तत्र मित्रम् ।

रत्नाङ्गदः पाति नृपः प्रतापप्राज्यं च राज्यं विजितारिवर्गः ॥२२॥

तस्य प्रधानं गुणसंनिधानं, प्रधानवत् साङ्ख्यमते प्रधानम् ।

त्वमेष हल्लेखकरश्चिराद् वा, प्रीत्यै स्वमित्रागतपक्षिणोऽपि ॥२३॥

दु० व्या०—प्रधानवत्—प्रकृतिवत् । हल्लेखः—उत्कण्ठा ॥ २३ ॥

एष स्वभावः स्थिरसौहृदानां, यथाऽर्कपद्मेन्दुपयोनिधीनाम् ।

मिथो यदाऽऽलोकनतः प्रमोदस्तथापि कार्यश्रवणे विनोदः ॥२४॥

ऊचेऽथ भूपं सचिवः स्वरूपं, भवद्गिरः किं न वदन्तिरूपम् ।

इदं समाधानपदं हृदन्तर्मुदं ददत् ते विदधे तथापि ॥ २५ ॥

दु० व्या०—वदन्तिरूपं प्रकृष्टम् । वदन्ति “ त्यादेश्च प्रशस्ते रूपम् ”
[७. ३. १०.] प्रत्ययः । समाधानम्—उत्तरम् । पक्षे वै—निश्चितम् ॥२५॥

जित्वा दिवं रत्नपुरं विराजि, यल्लक्ष्मणानामपि वै जयन्ती ।

अबाधया यत्र पुमर्थभाजां, साम्यं प्रजानां दधते न देवाः ॥२६॥

दु० व्या०—जयन्ती—इन्द्रपुत्री ॥ २६ ॥

रत्नोज्ज्वलैरिभ्यजनस्य हर्म्यैर्धर्मालयैर्मौक्तिकधर्मरम्यैः ।

अहो ! महीमण्डलमण्डनाय, तन्मण्डलं कुण्डलतामियति ॥२७॥

रत्नाङ्गदे रक्षति बाहुदण्डमिव क्षमामण्डलमिद्वकान्तौ ।

कुतः कुशोभारिपवोऽभितस्तत् पराभवं कर्तुमलं भवन्ति ॥२८॥

दु० व्या०—कुशोभा—एकः, कुशोभा—पृथ्वीशोभा तस्या रिपवः ॥२८॥

सर्गः]

स्वोपलब्धगुणपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[५१]

विद्युल्लतागोलकवद् विजेता, न जायतेऽसौ रणमेषकाळे ।

स्वयं रयादभ्रबलं ददानो, यतोऽनुकूलोऽसि महाबलस्त्वम् ॥२९॥

दु० व्या०—भृपक्षे रयाद्, अदभ्रं—बहु ॥ २९ ॥

नक्तं दिने वा दिवसावसाने, तन्मण्डलेऽध्वन्यवधूश्चरन्ती ।

विभूषणं मुञ्चति भारभीत्या, न चौरभीत्या न च शत्रुभीत्या ॥३०॥

अथेन्द्रवज्रादित्रयं यथेच्छम् ।

नवाम्बुदस्येव विलोकनाय, सदा तदन्तःकरणं मयूरः ।

तथापि मे संप्रति यन्निदानं, समागमे तच्छृणु सावधानम् ॥३१॥

दु० व्या०—मयूरसदृशम् ॥ ३१ ॥

तस्य प्रभोश्चित्तसरोजहंसी, राज्ञीषु मान्या मदनाऽस्ति राज्ञी ।

रूपश्रियाऽस्या व्यथिताश्रया सा, रम्भान्तराऽसारतरुर्बनेऽभूत् ॥३२॥

दु० व्या०—प्रसिद्धरम्भा—कदली, अन्तरे असारः ॥ ३२ ॥

सुलोचनेत्यस्य समस्ति कन्या, तत्कुक्षिपद्माकरलब्धजन्मा ।

यां पद्मिनीमादित एव रक्ताद्, भेजुर्जनानां नयनानि भृङ्गाः ॥३३॥

सा चन्द्रलेखेव सुनिष्कलङ्काऽलं कामभल्लीव सुनिष्कलङ्का ।

तरीव तूर्णं सकलं समन्ताद्, कलासमुद्रं कलयांबभूव ॥३४॥

दु० व्या०—अलम्—अत्यर्थम्, कामभल्लीव सुतेजः, तदेव निष्कं
स्वर्णं तस्य लङ्का ॥ ३४ ॥आस्येन तस्य^१ विजितः कलावान्, निजाः कलाः कौशलकीचकार ।

स शून्यहृत्त्वेन विलोक्यतेऽङ्गव्यलीकतस्तत्र च ताः समस्ताः ॥३५॥

५२] श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टः

सा शैशवं यौवनिकां विशाले, श्रितानुकूले कलिता रसौवैः ।

मनोरमा नित्यमरालगत्या, सरस्वती कैर्न जगे कुमारी ॥३६॥

दु० व्या०—कुमारीपक्षे शैशवं बाल्यम्, यौवनिकां तारुण्यं श्रिता ।
ते द्वे, किंविशिष्टा ? विशालभारती, पक्षे विशाले—अनुकूले हिते पुरुषे श्रिता
शेषं स्पष्टम् । नदीपक्षे विशाले विगते पक्षे तु विगते कूले तटे द्वे श्रिता,
नित्यं अरालगत्या चक्रगत्या ॥ ३६ ॥

न नागकान्ता न च नाकनारी, न खेचरी कापि तुलामुपैति ।

तस्याः पुनर्दर्पणतल्पशायिच्छाया कियच्छायलवं लभेत ॥३७॥

दु० व्या०—छायालवम् ॥ ३७ ॥

अथान्यदा यौवनपल्वलान्तर्विहारिणी तातसभानलिन्याम् ।

प्रातः सखीव्रातयुता वितेनेऽलिनीव सा नूपुरझङ्गतानि ॥ ३८ ॥

तातं नता नन्दितनेत्रभृङ्गमालाप्रवालाभकरा न कस्य ।

क्रोडीकृता तेन च भ्रूमृता सा, चेतोहरच्चम्पकवल्लरीव ॥ ३९ ॥

दु० व्या०—तातं प्रति ॥ ३९ ॥

छन्दःस्थितिज्ञाशुभलक्षणाऽसि, त्वं विश्वसाहित्यबुधा द्विधेति ।

नरेश्वरः स्वीयगिराऽवनम्रां, प्रष्टुं सुतां प्रेरयति स्म विज्ञान् ॥४०॥

दु० व्या०—छन्दोऽभिप्रायः—छन्दशास्त्रं वा लक्षणम्, शास्त्रं सामुद्रिकं
वा, विश्वं समस्तम्, साहित्यं पक्षे हितसहित्वं तद्विषये बुधा विज्ञा इति
गिरा ॥ ४० ॥

एके समस्यामपरे प्रमाणप्रहेलिकादीन्यवदन् विदग्धाः ।

लब्धोत्तराः पृष्टनिरुत्तराश्च, न बालया बालतराः कृतास्ते ॥४१॥

सर्गः]

स्वोपपन्नदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[५३]

विज्ञामवज्ञातसुरीं निरीक्ष्य, तारुण्यलक्ष्म्यर्पितचारुलीलाम् ।

कन्यावरोधे स निदेश्यकन्यामह्नापयन्मन्त्रिवरं नरेन्द्रः ॥ ४२ ॥

दु० व्या०—कन्यावरोधे—कन्यान्तःपुरे ॥ ४२ ॥

नितम्बिनी राजति कल्पवल्लीवल्लीलया कान्तमवाप्य काले ।

ममापि चिन्ताऽजनि तत्सुताया वरोऽनुरूपोऽथ निरूपणीयः ॥ ४३ ॥

दु० व्या०—वल्लीवत् ॥ ४३ ॥

रूपं यदि स्यान्न कुलं ततः स्यात्, ते चेन्न नैपुण्यमपि श्रुतेषु ।

वरेषु दुर्ज्ञेयमिदं विभाव्य, स्वयंवरं कारयितुं समीहे ॥ ४४ ॥

दु० व्या०—ते रूपकुले ॥ ४४ ॥

मन्त्री नृपं स्माह सुयुक्तमुक्तं, व्यक्तं सुवर्णाभरणेषु योग्यः ।

मणिर्न रौति त्रपुणि प्रबद्धः, परं भवेद् योजयितुर्जडत्वम् ॥ ४५ ॥

दु० व्या०—रौति वक्ति ॥ ४५ ॥

ततो निदेश्यान्नृपतिर्विधातुं, पतिंवरा मण्डपमादिदेश ।

देशाधिपान् ह्वातुमहं निदिष्टस्त्वामागमं श्रीजयचन्द्रभूप ! ॥ ४६ ॥

गीते कवित्वे भरतेऽपि भूपाः, कुमारवत् पण्डितसन्निधिस्थाः ।

मनोविनोदाय सुलोचनायाः, कलाकलापं कलयन्ति के न ? ॥ ४७ ॥

अथ क्षितीशस्तमुवाच हृद्यं, सौहृद्यमेवं सुहृदा न्यवेदि ।

धीरोचितो मेऽजरतो रतोत्कधीरोचितोऽयं न पुनर्विबाहः ॥ ४८ ॥

दु० व्या०—हे धीर ! अजरतो—न वृद्धस्य न उचितः, रतेरुक्ता धीर्येषां तेषां रोचितः ॥ ४८ ॥

जरा नराणां खलु काष्ठकीरः, काष्ठं यथाऽन्तस्तनु जीर्णयन्ती ।

तच्चूर्णपातादिव शुक्ललोमा विलोभयतेऽसौ किल वृद्धलोकः ॥ ४९ ॥

दु० व्या०—अन्तस्तनु—तनुमध्ये ॥ ४९ ॥

५४]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[षष्ठः

प्रायो जनाः स्युः पशवः शिशुत्वे, स्त्रीशैवलिन्यां शफरा युवत्वे ।
धर्मे मतिर्येषु न वार्द्धकेऽपि, हाहा ! हता ही हरिणा इवामी ॥५०॥

ततः स्वयं स्थातुमहं समीहे, संप्रेषये तत्र निजं तु पुत्रम् ।
श्रुत्वेति तं क्षोणिपतेः सकाशे, निध्याय मन्त्री हृदये स दध्यौ ॥५१॥
अहो ! महोराशिरहो महत्त्वमहो ! महोल्लासकरी तनुश्रीः ।
तस्या यदि स्यादयमेव भर्ता, तत् किं परैः किन्तु बली निदेशः ॥५२॥

दु० व्या०—निदेशः—आदेशः ॥ ५२ ॥

आदिश्यतां तत् त्वरितं स्वस्वनुरित्युक्तिपूर्वं प्रणिपत्य भूपम् ।
गन्तुं प्रवृत्तः सचिवोऽन्यदेशान्, पितुर्निर्देशाद् विजयोऽप्यचालीत् ॥
चलत्पताका शफराप्तरङ्गा, विलोलबाहैर्विलसत्तरङ्गा ।
स्वभावतोऽप्यस्य चमूश्चरन्ती, रिपुद्रुमान्मूलनसिन्धुरासीत् ॥५४॥
ग्रामाऽऽकरद्रङ्गधरां धरित्रीमुलङ्घमानः स लघुप्रयाणैः ।
वैताढ्यभूमीधरसन्निधानेऽन्यदा लुलोक स्फटिकाचलेन्द्रम् ॥५५॥

दु० व्या०—द्रङ्गः—पत्तनम् ॥ ५५ ॥

कोऽयं गिरिर्नेत्रमुदं प्रदत्ते, पुरः स्फुरच्चन्द्रकरावदातः ।
इति प्रणुन्नः प्रयतः प्रणम्य, स्थगीधरः स्माह धराधिनाथम् ॥५६॥

दु० व्या०—प्रणुन्नः—प्रेरितः ॥ ५६ ॥

लोकेषु कैलास इति प्रसिद्धः, शम्भोर्निवासं प्रवदन्ति यत्र ।
अष्टापदं सिद्धिपदं युगादिप्रभोः पुनर्जैनमते मतोऽयम् ॥ ५७ ॥
यन्मौलिचन्द्रोपलचारुलोचिर्वीची विहायोऽभिमुखं चलन्ती ।
स्वर्गापगा जेतुमिवावभासे, हेलावहेला गमितेन्दुबिम्बा ॥ ५८ ॥

सर्गः]

स्वोपशुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[५५]

यदिन्द्रनीलाङ्कुरकान्तिजालमालम्बितं व्योमतलं विलीनम् ।

विगाहते वारिधिवारिशायिनारायणच्छायममायलक्ष्मि ॥ ५९ ॥

दु० व्या०—लक्ष्मी पक्षे शोभा ॥ ५९ ॥

सब्रह्मचारी रजतोच्चयस्याप्यलं सितांशूज्ज्वलकान्तिशाली ।

योऽष्टापदाख्यां कलयन् कवीनां, शुक्ले च गौरे च समत्ववादी ॥

दु० व्या०—सब्रह्मचारी—सदृशः । अष्टापदपक्षे स्वर्णः ॥ ६० ॥

शृङ्गाग्रजाग्रन्नवमेघमालां, जनावलिर्भारतभूमिपात्रे ।

यः प्रोज्ज्वलो निर्झरनीरपूरैः जलप्रदीपस्य कुतूहलाय ॥ ६१ ॥

यस्मिन् दरीभ्यः सुरसुन्दरीणामधीतिनीभ्यो मणितेषु नित्यम् ।

स्पर्द्धिष्णुरादान्मणिताश्रयत्वमधिस्यकोपत्यकयाऽन्विताऽपि ॥ ६२ ॥

दु० व्या०—मणिता—रत्नलक्ष्मीः ॥ ६२ ॥

कादम्बिनीनामवलम्बिनीनामालम्बनं सन्मणिसानुरागा ।

यद्भूः प्रिया कस्य मुदे न तारहारानुकारायतवारिधारा ॥ ६३ ॥

दु० व्या०—मणेः सानुरागा या । आयतः—प्रलम्बः ॥ ६३ ॥

तस्यास्यमौलौ भरतेश्वरेण, विराजते कारितमादिचैत्यम् ।

स्थाने यदष्टापदचारुदुष्टकर्मद्वीपध्वंसितयेक्षकाणाम् ॥ ६४ ॥

दु० व्या०—स्थाने—युक्तम् । पक्षे अष्टापदशरभवत् ॥ ६४ ॥

व्याजन्मणीकिङ्किणिकान्वणानां चलत्पताकाञ्चललोललोला ।

श्रीर्यस्य नित्यं शिखरे जिनेन्द्रगुणावलीर्गायति किन्नरीव ॥ ६५ ॥

दु० व्या०—लोला—जिह्वा ॥ ६५ ॥

तत्रार्हतां श्रीऋषभादिकानां, काम्याश्चतुर्विंशतिर्मृतयश्च ।

प्रतिष्ठिताः श्रीभरतेन वर्णध्वजप्रमाणादियुता जयन्ति ॥ ६६ ॥

५६]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[षष्ठः

धरस्य भूमिं परितो विदार्य, कदापि काले किल दण्डरत्नात् ।
रक्षाऽस्य चक्रे सगरस्य पुत्रैः, गङ्गापयोभिः परिखां प्रपूर्य ॥६७॥

श्रुत्वेति हर्षोत्पुलकः क्षितीशस्तमारुरोह स्मृतचेटको द्राक् ।
अभ्यर्च्य सायं जिनपङ्क्तिमेष विशेषतः पार्श्वजिनं नुनाव ॥६८॥

तथाहि—षड् गुप्तानि—

“ नतसुरमुकुटाली चन्द्रिकाचारुचञ्च-

चरणकमलसद्यो द्योतयन्नाज्ञया ते ।

सकलकुशलशालीति स्तुतः साधुचक्रै-

रनिशमिह सुदेवः पार्श्वदेवाधिदेवः ॥ ६९ ॥

दु० व्या—नतसुरमुकुटेत्यादि—इह विश्वे निरन्तरं पार्श्वदेवाधिदेवः वः—
युष्माकं मुदे—हर्षाय भवतु । किंविशिष्टः ? इत्यमुना प्रकारेण साधुचक्रैः
सतां समूहैः स्तुत इतीति किम् । हे नतसुरमुकुटालीचन्द्रिकाचारुचञ्चचरण !
नताः—नम्राः सुराः—देवास्तेषां मुकुश्रेणिस्तस्याश्चन्द्रिकासु ज्योत्स्नामव्ये चारु-
चञ्चन्तौ चरणौ यस्य स एतावता प्रभोश्चरणयोरतीव कान्तिमत्त्वमुक्तम्, तस्य
सम्बोधनम् । यो ना—पुमान् ते—तव आज्ञया कं—मस्तकं द्योतयन् सन्
अलसत्—उल्लसत्यर्थः । स पुमान् कलकुशलशाली ज्ञेयः । कलाः—मनोज्ञाः
कुशलाः—विद्वांसस्तेषु शाली अथवा कलैः—कुशलैर्मङ्गलैः शोभमानः ॥ अत्र
वृत्ते गुप्तानि ६ । चरणकमलेति योगेऽपि चरणेत्यत्र स्थित्या मन्त्रणगुप्तम् १ ।
कं—कर्मगुप्तम् २ । सद्य इत्यत्र अलसत् क्रियागुप्तम् ३ । यः—कर्तृविशेषण-
गुप्तम् ४ । ना कर्तृगुप्तम् ५ । सः—विशेषणगुप्तम् ६ ॥ ६९ ॥

त्रयोदशगुप्तानि—

कमलनाथ ! मनोहरहंसवद् भवतमोऽपि विभाविमवाऽऽलय ! ।

गुरुगुणव्रजगौरव ! ते गुणान्मम मुदा स्तुवतः स्तुतिगोचरम् ॥७०॥

सर्गः]

स्वोपज्ञवर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[५७]

दु० व्या०—कमलेति वृत्तम् कमलनाथ । मनोहर हंसवत् । भव तमो-
 ऽपि । विभावि भव । आलय गुरुगुणव्रज गौरव । एवं स्पष्टाः शब्दा एव ।
 अथ व्याख्या—हे विभो ! त्वं हंसवत् मम मनः कं—मनः एव जलम् । न
 अल—न लिभूषय ? अपि तु अल—विभूषय । ‘यत्रोदकं तत्र भवन्ति हंसाः’
 इति न्यायवत् । अलेत्यत्र अली—भूषणपर्याप्तिवारणेषु, अलपं हि हेर्लोपाद्
 अल इति । हे विभो ! । अथवा हंसवत्—सूर्यवत्, भव, तमोऽपि न हर !
 अपितु हर, हरेति प्रसिद्धम् । हे विभो ! अत एव कारणाद् विभाः—प्रभा
 आलय—उद्यमय । यदि भगवतः सूर्योपमा ततः प्रभाणामुद्यमनं युक्तम् ।
 ‘अड—उद्यमे’ अड् कारितागमे हेर्लोपाद् डलयोरैक्ये आलय इति सिद्धम् ।
 पुनः हे विभो ! ते—तव गुणान् स्तुवतो मम स्तुतिगोचरं अव—याहि ‘अव—
 रक्षणगतिकान्ति’ इत्यादि । अव सिद्धं गोचरमित्यत्र ‘गावश्चरन्ति यत्र
 तदपि गोचरम्’ तच्च स याति यो वृषभो भवति । अतस्त्वं किंविशिष्टः ?
 गुरुगुणव्रजगौरवः प्रौढा ये गुणास्त एव व्रजानि गोकुलानि तेषु गौरिव गौः
 वृषभः ॥ अत्र त्रयोदश गुप्तानि, तथाहि—कं—कर्मगुप्तम् १ । अल—क्रिया-
 [गुप्तम्] २ । न—शब्दगुप्तम् ३ । अथ—शब्दगुप्तम् ४ । मनः—कर्मगुप्तम्
 ५ । हर—क्रियागुप्तम् ६ । हंसवत्—अर्थगुप्तम् ७ । विभा—कर्मगुप्तम् ८ ।
 विभो—संबोधनगुप्तम् ९ । आलय—क्रियागुप्तम् १० । व्रज—अर्थगुप्तम्
 ११ । गौः—कर्तृविशेषणगुप्तम् १२ । अव—क्रिया[गुप्तम्] १३ । एवं
 गुप्तानि ॥ ७० ॥

‘अथ नामचित्रम्—

राजहंसकलहंसकलापी काककोकिलकपोतपदश्रीः ।

त्वं जिनेडजमृजादरफालीरेनसां हि फणमण्डलमाली ॥ ७१ ॥

१ नास्ति पदद्वयं B आदर्श ।

८

५८]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[षष्ठः

दु० व्या०—वृत्तद्वये गुप्तचित्रं नामचित्रम्, राजहंसेत्यादि—राजहंस कलहंस कलापी मोर काक कोकिल कपोत जादरफाली माली—आरामिकः । अथ व्याख्या—किलेति सत्ये । हे काकको ! । हे जिनेट् ! । हे मृजादरफ ! । हि—निश्चितं त्वं एनसां—पापानां आली, भज—क्षिप—निराकुरु ! काकको इति कः—यमस्तं प्रति अका—कुटिलाः कुः—भूमिर्यः । एतावता मृत्योरगम्यः । उपलक्षणत्वाद् जन्मजरामृत्युरहितस्तस्य संबोधनम् । जिनाः सामान्य-केवलिनस्तेषु, इट्—स्वामी तस्य संबोधनम् । मृजा—शुद्धिः—कर्ममलापगमस्त-दायकं राफा—ज्ञानं यस्य सः, तस्य संबोधनम् । ‘चर्फरफ रिफ’ इत्यादि रंफधातुः । ‘सर्वे गत्यथा ज्ञानार्थाश्च इति वचनात् । किंविशिष्टस्त्वम् ? राजेति राजा—चन्द्रः हंसः—सूर्यस्तद्वत् कलां—मनोज्ञां हंसकलां—आत्मकलां आप्तुं शीलमस्येति राजहंसकलहंसकलापी कपोतेति । कं—जलं तस्य पोतो बालः, एतावता जलजत्वात् कमलं तद्वत् पदश्रीः—क्रमशोभा यस्य सः । पुनः किंविशिष्टः ? फणेति एकः प्रसिद्धोऽर्थः । द्वितीयस्तुच्यते । फणा गत्यर्थत्वाद् ज्ञानानि । रूपरूपिणोरभेदोपचारात् श्रुतज्ञानरूपाः फणाः—आगमास्तेषां मण्डलेन—समूहेन माली—व्यापः । ‘अत्थं भासद् अरिहा’ इति वचनात् ॥ ७१ ॥

अथ विभ्रमचित्रम्—

यदीहसेहाऽवर तेजसाऽढ्यमहो महामोहममुं ततस्त्वम् ।

विना वसन्तं नवनीरसं तं, रसा रसाला रसशालिनः स्युः ॥७२॥

दु० व्या०—अथ विभ्रमचित्रम्, यदीहेति—यदि ईहसे । हावर महा-मोहं नवनीरसं इत्यादि । अथ व्याख्या—अहो इति आमन्त्रणे । हे भव्य ! यदि इह विश्वे सेह ! — सा—लक्ष्मीस्तस्या ईहा वर्तते ततस्त्वं अमुं प्रभुं मह—पूजय । किंविशिष्टः ? अमुं वरतेजसा प्रधानकान्त्या आढ्यम् । अमोहं—अज्ञानरहितम् । दृष्टान्तेनैतद् दृढयति, विनेति — रसाः—रसालाः—

सर्गः]

स्योपपन्नदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[५९]

भूमिसत्काः सहकाराः, तं सर्वप्रसिद्धं वसन्तं विना रसशालिनो न स्युः ।
स्वर्गादिषु पक्षमासादि कालाभावात् । रसा-परिग्रहः । किंविशिष्टः ? वसन्तं
वनीरसं — वनीषु-वनसमूहेषु रसं-जीवनौषधम् ॥ ७२ ॥

अथ नामचित्रम्—

नारङ्गकदम्बदाडिमीजम्बीरं सहकार ! किं जयेत् ।

कदलीकणवीरकेतकीर्यदि विश्वेश ! ददासि नो दशम् ॥ ७३ ॥

दु० व्या०—पुनर्नामचित्रम् । नारङ्गेति — नारङ्गकदम्बदाडिमी-
जम्बीरं सहकारकदलीकणवीरकेतकीर्यदि इति । अथ व्याख्या—हे सहकार !
सहन्ते परीषदादीनि सहाः—साधवस्तान् करोतीति सहकारस्तस्य संबोधनम् ।
ना-पुमान् ईजं-वीरम् । किं जयेत् ? अपितु न ईः—लक्ष्मीस्तया जातः ईजः
—कामस्तं वीरं सुभटं, बवयोरैक्यम् । हे विश्वेश ! यदि त्वं दशो नो ददासि
स्वामिनो दग्दानं विना युद्धे भटानां नोत्साहः स्यादिति । किंविशिष्टः ?
ईजं-वीरं रङ्गकदम्बदाडि—रङ्गकदम्बः—हर्षसमूहस्तस्य दा—खण्डनं
तद्विषये, डलयोरैक्याद् अलिं-वृश्चिकं यथा वृश्चिकदंशे हर्षभङ्गस्तथा
अनङ्गोद्रेके पुण्यरङ्गभङ्गः स्यादिति । किंविशिष्टस्त्वम् ! कदलीति अक्षर-
लोपाद् ‘अनुस्वारविसर्गौ न चित्रभङ्गाय सम्मतौ’ इति वचनाच्च कदलीक-
णवीरा केतकीरिति ज्ञेयम् । कुत्सितं अलीकं कदलीकं एतावता कदलीकानि-
घातिकर्मेतराणि—दग्धरञ्जुप्रायाणि चत्वारि कर्माणि तेषां कणः—अंशः स एव
वीरकः—अवशिष्टभटस्तद्विषये अन्तं विनाशं किरति—विस्तारयतीति अन्तकी-
विज्ञः प्रभुः । ‘शत्रुशेषं न सहते’ इति नीतेः देवः—पतिर्विदुषि नैषधराजगव्येति
वृत्ते नैषधेऽपि अक्षरलोपोऽभिमतः ॥ ७३ ॥

अथापभ्रंशभाषाचित्रम्—

मोरु हंस महसीहर माडी, राहि मानन शिवेन भवे त्वत् ।

आज देव किरि पाप पखाली, मोहमेष न जलाशयपाली ॥७४॥

६०]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[षष्ठः

दु० व्या०—अथापञ्चशभाषा चित्रम् । मोरुहंसेति मोरुहंस । महसि
सिहर माडी । आज देव किरि पाप पखाली । मोह मेष जलशायमाली
इति । अथ व्याख्या—हे महसि ऊरुहंस ! महसि तेजोविषये ऊरुः—गरीयान्
हंसः—सूर्यस्तस्य संबोधनम् । हे मानन शिवेन ! माननं — पूजा शिवः—
मोक्षस्तयोरिनः स्वामी ! पूजार्हत्वात् सिद्धिगमनार्हत्वाच्चाहृत इति संबोधनम् ।
इह भवे—संसारे रमालीः मा राहि — मा देहि रमाः—श्रियस्ता एव डल्यो-
रैक्यात् आलीः । सद्धारित्वात् ‘रांक् दाने’ रा धातुः । श्रियोऽप्रार्थने
हेतुमाह — हे किरिपाप ! किरिः—शूकरः क्षुद्रत्वात् तद्वद् यत् पापं
तस्मात् पातीति किरिपापस्तस्य संबोधनम् । एष मल्लक्षणो जनः आजत् ।
खानि—इन्द्रियाणि तेषामाली श्रेणिस्तस्या मोहं आजत्—क्षिपति स्मैव । एष
किंविशिष्टः ? न जलाशयपाली, डल्योरैक्यात् न जलाभिप्रायरक्षकः ।
यो ह्यज्ञानेन्द्रियरसव्यग्रश्च स एव मोक्षः प्रदे—प्रभौ प्राप्ते श्रियः
अभिलषति ॥ ७४ ॥

अथ विभ्रमचित्रम्—

येन येन विनयेन बन्धुरा, वीतराग ! तव धीरमानसा ।

भूरि भूरि भविना न ते नरा निश्चलास्पदमिदं किमद्भुतम् ॥ ७५ ॥

दु० व्या०—पुनर्विभ्रमचित्रम्, येनेति—येन येन विनयेन बन्धुरा
वीतरागधीरमानसा भविना ते नरा इत्यादि । अथ व्याख्या—हे येन ! या—लक्ष्मी
स्तस्या इनः स्वामी तस्य संबोधनम् । हे इतराग ! इतः—गतः रागो यस्मात्
सः, तस्य संबोधनम् । हे अमान ! प्रसिद्धम् । येन पुरुषेण सा सर्वप्रसिद्धा
तव धीः—बुद्धिः प्रवचनरूपा विनयेन आवि । ‘अव रक्षणे’ इत्यादिधातोः
रक्षितेत्यर्थः । धीः किंविशिष्टा ? बन्धुरा—मनोज्ञा अथवा बन्धुः स्वजनरूपा ।
हे भूरिर्भूरिः धनघनाभा—कान्तिर्यस्य सः, तस्य संबोधनम् । रा—द्रव्यं तेन
पुरुषेण विनाऽन्यत्र निश्चलास्पदं न भवति किमाश्चर्यमिदम् ? यो लक्ष्मी-
पतेर्धनं रक्षति तद्गृहे धनं निश्चलं स्यात् तस्य घनार्जनविज्ञत्वादिति ॥ ७५ ॥

सर्गः]

स्वोपज्ञदुर्गपद्मव्याख्यालङ्कृतम् ।

[११]

विभ्रमचित्रम् ।

सुव्रतेश ! सुमतेऽभिनन्दनाऽनन्तधर्मजिनवर्धमान ! तु ।

नेमिनाथ ! ऋषभश्रियाऽऽश्रितः, पार्श्वदेव ! शरणं त्वमेव मे ॥७६॥

दु० व्या०—पुनर्विभ्रमचित्रम् । सुव्रतेति—हे सुव्रतेश ! हे सुमते ! हे अभिनन्दन ! हे अनन्त ! हे धर्म ! हे जिन ! हे वर्धमान ! हे नेमिनाथ ! हे ऋषभ ! इति । आद्यवृत्ते श्रीपार्श्व एव स्तुतः । अत्र तु बहवो जिनाः संबोध्यन्ते । कस्यैषा स्तुतिरित्यहो—विभ्रमः ॥ अथ व्याख्या—अमून्यामन्त्रणानि श्रीपार्श्वस्यैव ज्ञेयानि । शोभनव्रतानां ईशः स्वामी तस्य संबोधनम् । शोभना मतिर्दयारूपा यस्य तस्य संबोधनम् । अभि सामस्येन नन्दनः—समृद्धिकरस्तस्य संबोधनम् । अनन्तः—अविनाशो धर्मो यस्य तीर्थव्यवच्छेदाभावात् तस्य संबोधनम् । जिनेषु केवलध्वतिशयादिभिः वर्धमानस्तस्य संबोधनम् । तु एवार्थः । नेमयः—प्रणमनशीलः नाथाः—भूर्भुवः स्वःपतयो यस्य सः, तस्य संबोधनम् । हे पार्श्वदेव ! मे—मम त्वमेव शरणम् । किंविशिष्टः ? ऋषभश्रिया धुर्यः—लक्ष्म्या आश्रितः । वसभ इव जायत्थामेति वचनात् ॥७६॥

स्तुत्वेति चित्रदैः कोव्यैः, सूरिमाणिक्यसुन्दरः ।

याचेऽहं त्वत्पदाम्भोजे, रङ्गाद् भृङ्गायितं प्रभो ! ” ॥७७॥

दु० व्या०—अथ फलमाह—स्तुत्वेत्यादि सुगमम् ॥ ७७ ॥

तत्राऽऽगतोऽप्रावसरे सुरेन्द्रस्तद् वीक्ष्य वृत्तं हृदि विस्मितस्तम् ।

जगौ जिनेन्द्रेष्वविशेषवत्सु, किं ते विशेषः प्रभुपार्श्वदेवे ॥७८॥

तं वज्रिणं वीक्ष्य पुरः स्फुरद्भिर्विभूषणैर्भासितदिङ्मुखं सः ।

विद्वान् विधिं नैनयिकं विधाय, पूर्वं स्ववृत्तं सक ॐ बभाषे ॥७९॥

दु० व्या०—विद्वान्—जानन् ॥ ७९ ॥

१ “व्यैर्मुनिमा” A ।

६२]

श्रीभीष्मचरितमहाकाव्यम्

[षष्ठः

“राशौ दिवा जागरणे शये वा, मदाशये तिष्ठति पार्श्वदेवः ।

अयं स्वयं सिद्धिवधुविवाहविधिं हि मे विश्वविभुर्विधाता ॥८०॥

जगौ हरिस्तं जगदेकमौले !, चिरं जय त्वं विजयक्षितीश ! ।

त्वन्मानसं यद् भजतेऽमराली, सेव्यप्रभोर्भक्तिरियं मराली ॥८१॥

दु० व्या०—अमराली ॥८१॥

जाता गुणेभ्यः सहकारिभावं, विनाऽपि विश्वान्यपि चाश्नुवाना ।

पटीयसी कीर्तिपटी त्वदीया, प्रमाणमुल्लङ्घयतीति युक्तम् ॥ ८२ ॥

दु० व्या०—अन्यपटीनिष्पत्तौ तन्तवः समवायिकारणम्, तन्तुद्वय-
संयोगेऽसमवायिकारणम्, तुरिवेमादिनिमित्तकारणम्, ते द्वेऽपि सहकारि-
कारणे । कीर्तिपटौ नैवं जायते । अश्नुवाना—व्याप्नुवन्ती । प्रमाणानि षट्
हस्तकादिकं च तर्कशास्त्ररीतिर्वा । पटीयसी—पटुतरा ॥ ८२ ॥

यशः सिताम्भोजमहो ! त्वदीयं, विकस्वरं विश्वसरोवरे यत् ।

विराजतेऽसौ किल राजहंसलीलाविहारस्त्वधित्यकायाम् ॥८३॥

दु० व्या०—पक्षे राजहंसौ—चन्द्रसूर्यौ ॥ ८३ ॥

अक्षय्यतूणीरमथो शरीरशृङ्गारमस्मै प्रवितीर्य वज्री ।

स्वर्गं ययौ सोऽपि च पूर्वीत्या, शेषे निशायाः श्रयति स्म सेनाम् ॥

अथ व्यधुर्मङ्गलगीर्विलासमिलापतेर्द्वारमुपेत्य चारु ।

पटालयस्थस्य विभातवेलां, विलोक्य वैतालिकमण्डलानि ॥८५॥

तीर्थेश्वराः श्रीऋषभादयस्ते, दिशन्तु राजेश्वरमङ्गलानि ।

हरन्तु हेलेः किरणा इवोच्चैस्तमः समग्रा गणधारिणोऽपि ॥८६॥

सर्गः]

स्वोपपन्नपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[६१]

आरोप्य पूर्वाचलमौलिमैन्द्री, हरिन्नभोरत्ननिमेन कुम्भम् ।

विभाति ते मङ्गलकारिणीव, कौसुम्भवासायितसान्ध्यरागा ॥८७॥

दु० व्या०—हरिः—दिक् ॥ ८७ ॥

दिवं शशाङ्कः परिभुज्य मित्राऽऽगमात् पलायिष्ट रयात् त्रपालुः ।

धम्मिल्लतां साऽपि तमः शिरोजभारं नयत्याशु रतिप्रकीर्णम् ॥८८॥

दु० व्या०—मित्रः—सूर्यः ॥ ८८ ॥

नूनं निशाशीतगुसंप्रयोगे, स्वेदस्य बिन्दूनि भुवं निपेतुः ।

किमन्यथा वारिकणावलोकः, प्रातः कुशाग्रेषु विनाऽपि मेघम् ॥८९॥

स्फुरत्प्रभामण्डलमण्डलाग्रमाखण्डलाशासुभटं दिनेशम् ।

नेशे द्विजेशेन निशम्य दूरात्, कियद्बलं स्वामिनि बाडवे वा ॥९०॥

दु० व्या०—मण्डलाग्रपक्षे इत् । द्विजेन पक्षे चन्द्रेण, इत् सूर्य
पतिं वा ॥ ९० ॥

समागतं वीक्ष्य विदूरदेशादिनं दिनादौ किल पद्मिनीभिः ।

सौरभ्यलीनभ्रमरालिदम्भादानञ्जिरे पङ्कजलोचनानि ॥ ९१ ॥

सरःसरिपुष्करिणीषु शैत्यं, पद्मेषु सौरभ्यप्लुभे क्रयाणे ।

लात्वा मरुत्वान् मृदु बम्भ्रमीति, यच्छन् जने नैगमवत् प्रभाते ॥९२॥

दु० व्या०—नैगमः—वणिक् ॥ ९२ ॥

उच्चैः करं प्राच्यगिरेर्विहारी, चिकेलिषुर्व्योममहातडागे ।

उन्मूलयश्रेष्ठ तमस्तमालीर्विभाति हस्तीव गभस्तिमाली ॥९३॥

दत्त्वा वियोगाय मुदश्रुनीरर्जलाञ्जलिं हेलिविभावलोके ।

अयं नरीनार्त्तिं हि चक्रवाकः, प्रीतः प्रियासङ्गमरङ्गशाली ॥९४॥

६४]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[षष्ठः

निमीलकः कैरविणीवनानामुन्मीलकः पद्मवनावलीषु ।

बालांशुकिर्मीरितशैलसानुरुदेति राजेन्द्रसहस्रभानुः ॥ ९५ ॥

दु० व्या०—किर्मीरिता—कर्बुरिता ॥ ९५ ॥

प्रतापविध्वस्ततमःसमूहं, समुल्लसद्दीधितिमण्डलाग्रम् ।

त्वां मित्रवन्मित्रमुपैति मित्रो, दृष्टुं प्रभातेऽप्युचितः प्रबोधः ॥ ९६ ॥

पूर्वं प्रबुद्धोऽपि नृपः प्रबोधकरेषु दत्त्वोचितमप्रबुद्धः ।

नाभूत् ततः प्राञ्जलिभृत्यजातः, प्रभातकृत्यं सकलं स चक्रे ॥ ९७ ॥

दु० व्या०—अप्रबुद्धः—मूर्खः ॥ ९७ ॥

कर्पूरकाकागुरुगन्धधूपमणीवकाद्यैरनणीयसीं सः ।

पार्श्वप्रभोर्मादिममूढबुद्धिर्वित्त्य सुस्थः पुरतः प्रतस्थे ॥ ९८ ॥

दु० व्या०—मणीवकादि—पुष्पादिपूजा ('मादि पूजाम्' इति B आदर्शे टिप्पणी ।) ॥ ९८ ॥

उल्लङ्घितेऽध्वन्यनिशं प्रयाणैः, पुरः पुरं रत्नपुरं निरीक्ष्य ।

भ्रूपल्लवोल्लासितलब्धचेताः, स्थागीभृदूचे रमणं पृथिव्याः ॥ ९९ ॥

इदं मुदं मेदुरयत्यमन्दं, रत्नाङ्गदक्षमापपुरं नरेन्द्रः ।

त्वामाह्वयत् तुङ्गनिकेतनाग्रचलत्पताका करपल्लवेन ॥ १०० ॥

इह स्फुटस्फाटिकसौधशृङ्गसमुल्लसत्कान्तिसमुच्चयेषु ।

सदा शशाङ्के द्युतिविभ्रमेण, शोकं न जातु श्रयते चकोरः ॥ १०१ ॥

एतज्जिनौकः शिखराधिरूढप्रौढप्रभाप्राभवहेमकुम्भान् ।

निभालय भानुभ्रमतः कदापि, शुचं क्वचिद् यान्ति न चक्रवाकाः ॥

दु० व्या०—ओकः—गृहम् ॥ १०२ ॥

१ °रुधूपगन्धं म° A २ ° नाग्रे च B ।

सर्गः]

स्वोपज्ञदुर्गपद्मव्याख्यालङ्कृतम् ।

[६५]

सन्नीरजस्थाणुमनोमरालैर्विश्वस्य तापच्छिदुरैर्विशालैः ।

स्वर्णाश्रियाऽऽढ्यैरिह साधुलोकैः कासारलक्ष्मीर्न चिरं निषेव्या ॥१०३॥

दु० व्या०—कासारः—सरोवरः, पक्षे सारलक्ष्मीः का ? । नीरजः पक्षे निर्मलः । स्थाणुः—निश्चलः पक्षे नीरजेषु स्थाणुः । मनोभिः मरालैः । पक्षे सुष्ठु अर्णः पानीयम् ॥

अमुष्य जाम्बूनदशालशीर्षे, स्फुरन्मणीनां कपिशिर्षकाणि ।

दिगङ्गनानां वदनावलोकलीलायिते दर्पणतां वहन्ते ॥ १०४ ॥

प्राकारचीरं परिखाकलापगुणावनद्धं विपुलं वसाना ।

बिभर्ति रत्नालयकान्तिभारैः, कौसुम्भवासः किमिदं पुरश्रीः ॥१०५॥

दु० व्या०—कलापः—मेखला । वसाना—परिदधती ॥ १०५ ॥

वितानमुक्ता इह रत्नसौधेष्वधः पृथिव्यां प्रतिबिम्बभाजः ।

उडुभ्रमाद् वीक्ष्य न केन वाच्यं, नभः प्रयातं बलिवेश्म कस्मात् ॥

दु० व्या०—केन इति वाच्यं न भवति ॥ १०६ ॥

धत्ते स्वयं सा यदि राजकन्या, सुलोचना स्वर्गवधूष्ववज्ञा ।

अदःपुरस्याऽऽभरणं तदेतन्मणीगृहं द्वेष्टि न किं विमानान् ॥१०७॥

इहत्यपौरैर्दुरितं निहत्य, पुण्यैस्तथा द्राग् निरवासि नीलम् ।

यथाऽत्र तन्मित्रतमोऽपि नेशे, स्फुरन्मणीवेश्मरुचिप्रवेष्टुम् ॥१०८॥

विसारिदानाश्चतुराश्रयाश्च, सदालिपालिश्रियमावहन्तः ।

अनेकपाख्या नरकुञ्जरत्वं, नरा भजन्त्वत्र नरेन्द्रमान्याः ॥१०९॥

दु० व्या०—दानं—मदः । चतुरः, हस्तिशाला । अलिपालिः—भ्रमर-

१६]

धीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टः

श्रेणिः पक्षे सन् श्रेणिपालिर्ना श्रियम् । 'अनेकप' इति आख्या—नाम येषां
पक्षे अनेकपाः—अनेकरक्षकाः । नरकुञ्जरत्वं—नरश्रेष्ठत्वम् ॥ १०९ ॥

इतः पुरोऽस्याः परितो वनाली, विलोक्यतां नाथ ! यथा घनाली ।
प्रेङ्खोलनोच्छृङ्खलपौरनार्यो, विद्युल्लतावद् विलसन्ति यत्र ॥११०॥

दु० व्या०—पुरः—नगर्याः ॥ ११० ॥

स्वयंवरायातनरेश्वराणामितः सरस्यां तरलास्तुरङ्गाः ।
ललन्ति लीलाभिरपाङ्गदेशे, सुलोचनाया इव द्रुक्तरङ्गाः ॥१११॥
यैः स्पर्धितं कोमलकाम्यकन्याऽऽनने नलीनान्यपि तानि नीरे ।
मृद्वनन्ति पद्मानि पदैस्तडागे, तदर्थिनां भूमिमृतां करीन्द्राः ॥११२॥
इमाः पटावासघटाः सिताभा राजन्ति राजन्निकषा पुरं याः ।
सोढाः स्वशीर्षोपरि भूमिपालैः, सुलोचनालोचनभङ्गिभासः ॥ ११३

दु० व्या०—निकषा पुरं—पुरसमीपे ॥ ११३ ॥

स्रक्तेरमीभिः श्रवणप्रयुक्तैः कर्णोदधिः कुण्डलपौनरुक्त्यम् ।
क्षणे क्षणे तस्य विशेषवीक्षाप्रीत्येरितोऽगात् समया पुरं सः ॥११४॥

दु० व्या०—समया पुरं—पुरसमीपम् ॥ ११४ ॥

ततस्तमभ्यागतभूपरत्नाङ्गदः सतन्त्रं स्वपुरं प्रवेश्य ।
पौरैः परप्रीतिभरेण गौरैः, पेयं परे स्थापयति स्म सौधे ॥११५॥

दु० व्या०—पेयं—विलोक्यम् ॥ ११५ ॥

कृष्टा गुणैस्तत्र सुलोचनायाः, समं समीयुर्यदि ते स्वगेन्द्राः ।
न कौतुकं किन्तु महीधराणामिहागमश्चित्रकृते नराणाम् ॥११६॥

दु० व्या०—स्वगेन्द्राः—पक्षिश्रेष्ठाः । महीधराणां—गिरीणाम् ॥११६॥

सर्गः]

स्वोपबद्धगुणपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[६७]

स्वयंवराया वरमण्डपोऽथ, प्रकल्पितः शिल्पिवरैर्विरेजे ।

यं वीक्षमाणोऽपि सहस्रनेत्रैर्मन्ये न यायान्मघवाऽपि तृप्तिम् ॥११७॥

वसुन्धरां यत्र विशुद्धवज्ररत्नैर्निवद्धामभितोऽपि वीक्ष्य ।

चक्रे वितर्कं विबुधः किमाद्यं, रत्नप्रभायामिह वज्रकाण्डम् ॥११८॥

दु० व्या०—रत्नप्रभायां षोडश काण्डानि स्युः, आद्यं रत्नकाण्डम् ॥

वेल्लन्मणिघातविभातरङ्गाऽवलोकनाद् मज्जनशङ्कयेव ।

वितेनिरे स्तम्भशिरोनिलीनाः, पाञ्चालिका यत्र न कस्य चित्रम् ? ॥

स्वस्यायतौ राजकमाशु जेयं, विचिन्त्य पूर्वं लघुहस्ततायै ।

क्षिप्ताः स्मरेणैव शरा विलेसुर्यत्र प्रसूनप्रकरच्छलेन ॥ १२० ॥

दु० व्या०—आयतौ—उत्तरकाले । राजकं—राजसमूहम् । लघुहस्ततायै
—अभ्यासाय ॥ १२० ॥

रुद्धेऽन्तरे मौक्तिकतारचारुचन्द्रोदयैर्भानुगणोऽधितस्थौ ।

क्षणं दिदृक्षुः कलशातकुम्भकुम्भालिदम्भात् किल यस्य मौलिम् ॥

दु० व्या०—अन्तरे—मध्यभागे ॥ १२१ ॥

चलद्वध्वजैर्वीक्ष्य विलोलवीचिश्रियं श्रितां यत्र महामहाब्धौ ॥

रङ्गन्मृदङ्गध्वनिभिर्गभीरैः, समाददे सागरगर्जितश्रीः ॥१२२॥

कर्पूरागुरुधूपधूमपटेलीकादम्बिनीडम्बरे,

चञ्चत्तोरणशक्रचापरुचिरे भट्टैर्मयूरायितम् ।

दूर्वाङ्कुरितमिन्द्रनीलमणिभिर्द्वारायिते मौक्तिक-

श्रेणीभिः शुचिपद्मरागमणिभिर्यत्रेन्द्रगोपयितम् ॥१२३॥

१ °टले: का° A ।

६८

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[षष्ठः

श्रीरत्नाङ्गददूतहूतिभिरथो विश्वेऽपि भूपालसद-
रूपास्तत्र बभासिरे स्थितिभृतो नामाङ्गसिंहासने ।

भेजे भानुतुलां गृहीकृतनृपः शक्रप्रदत्तस्फुर-

न्माणिक्याभरणैकभासुरतनुः श्रीजायचन्द्रिः पुनः ॥ १२४ ॥

दु० व्या०-विश्वेऽपि-सर्वेऽपि ! जायचन्द्रिः-विजयचन्द्रः ॥ १२४ ॥

इति श्रीअञ्जलगच्छे श्रीमाणिक्यसुन्दरसूरिविरचितं

माणिक्याङ्गे श्रीश्रीधरचरित्रे षष्ठसर्गस्य

दुर्गपदव्याख्या समाप्ता ॥

इति श्रीअञ्जलगच्छे आचार्यश्रीमाणिक्यसुन्दरसूरि-

विरचिते माणिक्याङ्गे श्रीश्रीधरचरित्रे श्रीछन्दोमुख्य-

लक्ष्यसुलोचनाष्टपद-सूर्योदय-नगरस्वयं-

वरवर्णनो नाम षष्ठः सर्गः ॥

ग्रन्थाग्रम् ॥ १८६ ॥ अ० १२ ॥

१ ° छे आचार्यश्री ° A । २ ° रवि ° B ।

सप्तमः सर्गः ।

अथ स्वागतालन्दः—

लीलया भवति मङ्गलगाने, वर्णिनीभिरथ साऽस्नपि कन्या ।
उन्नतस्तनजितप्रणताऽस्यं, स्वर्णकुम्भसलिलैर्विधिपूर्वम् ॥ १ ॥

दु० व्या०—आस्यं—मुखम् ॥ १ ॥

सन्नितम्बगुरुगोत्रधरित्रीं, तां निरीक्ष्य मुदितैरिव मन्ये ।
मञ्जुला मुमुचिरे कलशैस्तैः, सन्नतैर्जलधरैर्जलधाराः ॥ २ ॥

दु० व्या०—सत्—प्रधानं नितम्बमेव गुरुगोत्रं—पर्वतं धरतीति जलधरैः,
पक्षे मेघैः, “गिरौ वर्षन्ति माधवाः ” इत्युक्तेः ॥ २ ॥

काम्यकाञ्चनरुचिः शुचिवासश्चान्तवारिपृषतेयममासीत् ।
अस्ततारकगणैव गभस्तिप्रोज्ज्वलद्युतिरहर्मुखवेला ॥ ३ ॥

दु० व्या०—पृषत्—जलकणः ॥ ३ ॥

विश्वयौवतविभूषणचूलारत्नमाश्रितसितांशुदुकूला ।
क्षीरनीरधितरङ्गसरङ्गश्रीरिव श्रियमियं श्रयते स्म ॥ ४ ॥

दु० व्या०—यौवतं—युवतीसमूहः ॥ ४ ॥

चन्द्रचन्दनमिलन्मृगनाभी, पङ्कपङ्किलतनुः किल कन्या ।
क्वापि कुङ्कुमचिता च विरेजे, द्यौरिवेन्दुतिमिरार्कविभाभृत् ॥ ५ ॥

दु० व्या०—चन्द्रः—कर्पूरः ॥ ५ ॥

१ ° उच्चकूचविजयप्र ° A ।

७०]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम्

[सप्तमः

रत्नजित्वरुचेः किमु रत्नैः, काञ्चनेन किमु काञ्चनगौर्याः ।
सावहेलमिति हेममगीभिर्भूषितालिभिरसावखिलाङ्गम् ॥ ६ ॥

दु० व्या०—असौ अखिलाङ्गं—सर्वाङ्गम् ॥ ६ ॥

शेखरः शिरसि रत्नमयोऽस्याः, कामकेलिशिखरीव दिदीपे ।
अन्यथा तमवलोक्य वयस्याः, प्रीतिमन्मथरतीः कथमापुः ? ॥७॥
चित्रितस्तिलककुण्डलभानुद्योतितोपरि तदाननलक्ष्मीः ।
केन नैक्ष्यत पुनः स्तनशैलोत्तारिहारजलभृज्जलधारा ॥ ८ ॥

दु० व्या०—उपरि—विभागे ॥ ८ ॥

उर्मिकानिकरकङ्कणकाम्या, पादपद्मकलहंसकरम्या ।
अप्सरोभिरुचितं तुलिता सा, गूढमन्मथजलेभवितासा ॥ ९ ॥

दु० व्या०—उर्मिका—मुद्रिका, पक्षे कलोलः । कङ्कणपक्षे जलकणः ।
हंसकः—नूपुरः । अप्सरोभिः पक्षे जलसत्कसरोभिः ॥ ९ ॥

नृत्यति स्म मुदितः स्मरवीरस्तभितम्बनवरङ्गधरायाम् ।
तत्र यद् व्यलसदुज्ज्वलकाञ्चीकिङ्किणीकपटघर्घरघोषः ॥१०॥
सैवमाभरणभूषितगात्री, लोकलोचनसुधारसपात्री ।
याप्ययानमधिरुह्य चभासे, देवतावरविमानगतेव ॥ ११ ॥

दु० व्या०—याप्ययानं—नरविमानम् ॥ ११ ॥

यां विलोक्य हृदि काममहेला, दध्युषीत्यहह ! का मम हेला ।
श्रीमदं वहतु तामभिरामा, का ततस्त्रिभुवनेऽप्यभिरामा ॥१२॥

दु० व्या०—काममहेला—कामस्त्री इति दध्युषी—चिन्तयामास स
महेला का तां अभि का रामा—स्त्री ॥

सर्गः] स्वोपश्रुदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[७१]

अथ रथोद्धतालन्दः—

वर्णिनीविहितसर्वमङ्गला, रूपतो विजितसर्वमङ्गला ।
मौलिविस्फुरितवर्हिणच्छदछत्रपार्श्वचलचामराञ्चला ॥ १३ ॥

दु० व्या०—सर्वमङ्गला—पार्वती ॥ १३ ॥

विश्वविश्वजनचित्तहारिणी, सा स्वयंवरणमालभारिणी ।
व्योमपूर्णरवतूर्यडम्बरा, प्राप मण्डपमुखं पतिवरा ॥ १४ ॥ युग्मम् ॥

अथ शालिनीलन्दः—

रोमोद्धर्गव्याजतो लग्नबाणा, लक्ष्मीभूता भूमिपालाः स्मरस्य ।
सन्धानार्थं तेन हृन्नेत्रदूतान्, कन्यायां तद्राजधान्यां प्रजिघ्युः ॥ १५ ॥

दु० व्या०—रोमोद्धर्गः—रोमाञ्चः । तेन स्मरेण सह संधिहेतवे प्रजिघ्युः

—प्रेषयामासुः ॥ १५ ॥

अन्तर्भूषश्रेणियुग्मं गतायां, बाह्यालीवद् वल्गु वलगन्तमस्याम् ।
नेत्रं धृत्वाऽपत्रपा वलगयाऽश्वं, चेष्टां चक्रुः नव्यनव्यां नरेन्द्राः ॥ १६ ॥

दु० व्या०—अपत्रपा—लज्जा । नेत्रमेवाश्वम् ॥ १६ ॥

जगत्यां वंशस्थलन्दः—

धरापतिः कोऽपि हृदि स्मरातुरः, स्मरन्निमां सात्त्विकधर्मसङ्कुलः ।
अहो ! महोष्मेति वदन्नचीचलत्, करेण केलिव्यजनं मुहुर्मुहुः ॥ १७ ॥
कनीमनीहां मयि तस्पृहेऽत्र मा, विधा विधातुर्नियतं न चेदसौ ।
शिरोविभेदाय तवेति चिन्तयोदलालयत् कश्चन रत्नकन्दुकम् ॥ १८ ॥

दु० व्या०—अनीहां—अनिच्छाम् । मा विधाः—मा कार्षीः । असौ
रत्नकन्दुकः ॥ १८ ॥

१ ° वर्णिनी ° B ।

७२]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[सप्तमः

महाभुजः कश्चन बाहुसंस्थितं, करेण रत्नाङ्गदमास्पृशन्मुहुः ।

ययाच तां तत्पितरं परीष्टिभिः, परिष्ठरत्नाङ्गदनामधारिणम् ॥१९॥

दु० व्या०—तां—कन्याम् । 'याच्' धातुर्द्विकर्मकः । परीष्टिभिः—
सेवाभिः ॥ १९ ॥

अथेन्दुवंशाच्छन्दः—

पाणौ कृपाणीनरिनर्त्तनच्छलात्,

कश्चिद् विधिं भर्त्सयति स्म वर्यधीः ।

एतां निरीक्ष्यान्तकजिह्वा निभां,

छिन्द्यान्ममाशालतिकाकालतः ॥ २० ॥

दु० व्या०—नरिनर्त्तनं—अत्यर्थं नर्त्तनम् ॥ २० ॥

ज्योतिर्मये कश्चन रत्नकुण्डले, जाज्वल्यमाने ज्वलनस्य कुण्डवत् ।

हस्तं क्षिपन्नात्मनि रागनिर्णयं, दिव्येन कन्या हृदि संन्यवीविशत् ।

अथ सङ्करः—

रम्भाच्छदस्य व्यजनं दधिः करे, मुहुर्मुहुस्तस्य विलोलनच्छलात् ।

रम्भाऽपि रूपस्य तुलां न याति ते, कनीमदः कोऽपि सगौरवं जगौ ॥

दु० व्या०—कनीम्, अदः ॥ २२ ॥

अथ द्रुतविलम्बितम्—

अथ घनस्वरघस्मरकस्मरध्वजरवं विनिवार्य यशोधरा ।

क्षितिधरान्वयवृत्तविदाऽलपन्नृपसुतां प्रति वेत्रलताधरा ॥२३॥

दु० व्या०—घनः—मेघः । घस्मरकः—भक्षकः । स्मरध्वजरवं—वाद्यम् ।
वृत्तवित्—चरित्रवित् ॥ २३ ॥

१° धिं ता जयति° A ।

सर्गः]

स्वोपज्ञदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[७३]

अयि ! विलोकय कोकनदानने !, घुमृणरागभरेण नरेश्वराः ।

तव गुणैरमलैर्नवमालती परिमलैरलिवत् किल संगताः ॥२४॥

दु० व्या०—घुमृणरागभरेण—कुङ्कुमरागभरेण । कोकनदानने—रक्तो-
त्पलसदृशमुखि ! ॥ २४ ॥

अधिपतिर्मगधेषु पुरन्दरेत्यभिधया पुरतः परिभाव्यताम् ।

रसितयद्गुणसज्जनहीलितो, न वसुधातलमेति सुधारसः ॥२५॥

दु० व्या०—रसितः—आस्वादितः ॥ २५ ॥

सुतनु यस्य रणाङ्गणसंचरत्तरलतुङ्गतुरङ्गखुरोद्धते ।

रजसि याति दिवि प्रविभाव्यते, न रजनी न दिवा न दिवाकरः ॥

दु० व्या०—['प्रविभाव्यते—ज्ञायते' A आदर्शे टिप्पणी] ॥२६॥

मज भुवःपतिसंहतिरोहिणीवरममुं प्रणयादिव रोहिणी ।

वितरणाय धृतेः सुररोहिणी, भव सुमास्त्रशरव्रणरोहिणी ॥२७॥

दु० व्या०—रोहिणीवरं—चन्द्रम्, रोहिणी इव । धृतेः—समाधेः सुर-
रोहिणी—कामधेनुः ['सुमास्त्रः—स्मरः' A आदर्शे टिप्पणी] व्रणरोहिणी—
औषधिः भव ॥ २७ ॥

नयनभङ्गिभिरेव तयेरिता, तमपहाय नृपं पुरतस्ततः ।

क्षितिपमाप्य महेन्द्रमुवाच सा, प्रति नरेन्द्रसुतां प्रतिहारिका ॥२८॥

इह बभूव पुरा वृषभप्रभुस्तनुरुहोऽस्य विदर्भ इति श्रुतः ।

जयति सैष महेन्द्रमहीपतिः, सुनयने च तदन्वयचन्द्रमाः ॥ २९ ॥

दु० व्या०—सैष इति व्याकरणविशेषः ॥ २९ ॥

१ * वि प्रतिभा * R ।

५४]

भीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[सप्तमः

अयमरातिनरेन्द्रयशोऽम्बुधिं, लघु निधीय रणाङ्गणतृष्णया ।

विरचयन् विरसं चिरदुर्यशोमयमिहाभिनवः कलशोद्भवः ॥३०॥

दु० व्या०-दुर्यशोमयम् । ['कलशोद्भवः-वडवानलः' A आदर्श
टिप्पणी] ॥३०॥

भज भुजद्वयवत् कुसुमस्रजं, परिनिवेश्य गलेऽमुमिलाभुजम् ।

यदि जिनेन्द्रनिकेतनमण्डितं, नगरकुण्डिनमीक्षितुमिच्छसि ॥३१॥

त्वमवधेहि जिनेन्द्रनमस्क्रियामहमिहापि कृताञ्जलिरस्मि ते ।

इति परस्परहास्यपरे जने, नृपकनी तमवाजगणन् नृपम् ॥ ३२ ॥+

दु० व्या०-अवाजगणत्-अवगणयति स्म ॥ ३२ ॥

इदमनन्तरमुत्तरकोशलाधिपमनन्तमनुत्तरकौशला ।

नृपतिमुद्दिशती नवसूत्रवत्, पुनरिमां प्रति वेत्रधरा जगौ ॥३३॥

दु० व्या०-अस्मादनु ॥ ३३ ॥

अयमनन्त इति क्षितिमण्डले, क्षितिपतिः प्रथितः क्षितिपेषु यः ।

अधिकमुद्ब्रहति प्रतिभाप्रभाभरमहो ! भरतान्वयभूषणः ॥ ३४ ॥

दु० व्या०-इदमनन्तरम् ॥ ३४ ॥

कथमहिर्न भयाय यदि द्विषो, दशति कोशबिलान्तरनिर्गतः ।

अपि तदुज्ज्वलकीर्तिपयः पिवत्यसितयत्करवालभुजङ्गमः ॥३५॥

दु० व्या०-असितः-कृष्णः ॥ ३५ ॥

अभिरतिर्यदि ते सरयूजलप्लवनशाङ्खलकाननकेलिषु ।

क्षितिपतेस्तदमुष्य भव प्रिया, मुररिपोरिव गौरि ! हरिप्रिया ॥३६॥

दु० व्या०-अभिरतिः-इच्छा । प्लवनं-तरणम् । ['मुररिपुः, हरि-
प्रिया-लक्ष्मीः ' A आदर्शगतटिप्पणी] ॥३६॥+ A आदर्श 'त्वमवधेहि' इति ३२ श्लोकानन्तरं 'अयमनन्त' इति
श्लोक उपन्यस्तः ।

सर्गः]

स्वोपज्ञदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[७५]

छलपराञ्च विलोकनलीलया, तमपि वर्जितमेव तथा रयात् ।
समवलोक्य गता श्रित्तिपान्तरं, पुनरवोचत सा नृपनन्दिनीम् ॥३७॥

दु० व्या०—पराञ्च—पराङ्मुखम् । ['पराञ्च—परप्रतिगमनशीला '
Aआदर्शगतटिप्पणी] ॥ ३७ ॥

अथ मौक्तिकदामछन्दः—

विलोकय लोकविभाकरतुल्यमितो हरिभूपमनन्यजभल्लि । ।
विभाति हतारितमिस्रविलासमयं कृतकासि सरोजविकाशः ॥३८॥

दु० व्या०—हे अनन्यज—कामभल्लि । हतारितमिस्रविलासं यथा
भवति ॥ ३८ ॥

करालकृपाणधरे रणरङ्गविलासकरेऽञ्जनि यत्र कुरङ्गः ।
द्विधाऽपि चलाचलदृष्टितरङ्गभरं रिपुरुज्झितहस्तितुरङ्गः ॥ ३९ ॥

दु० व्या०—पक्षे कुत्सितरङ्गः । चलाचलदृष्टितरङ्गभरं यथा भवति ।
उज्झितः ॥ ३९ ॥

अथ तोटकं छन्दः—

नवयौवनकाननकेलिकरं, करपल्लवनिर्जितपद्मवरम् ।
वररत्नमग्नं वृणु सर्वकलं, कलय त्वमतस्तरुणत्वफलम् ॥४०॥

दु० व्या०—सर्वाः कला यस्य तम् । अतो राज्ञः ॥ ४० ॥

न विलोकयति स्म कनी तमलं, नलिनीव कलाधरमप्यमलम् ।
अधिगत्य ततोऽन्यनृपं चतुरा, पुनरेवमवोचत वेत्रधरा ॥४१॥

दु० व्या०—तम् अलम् ॥ ४१ ॥

७१]

श्रीभोधरधरितमहाकाव्यम् ।

[सप्तमः

अथ भुजङ्गप्रयातम्—

अमुं पश्य पद्माक्षि ! पद्मं नृपालं, यथार्थाभिधं सद्गुणश्रीविशालम् ।
परं कण्टकोच्छेदनः खड्गदण्डः, करेऽस्योच्चकैस्तन्मृणालप्रचण्डः ॥

दु० व्या०—तन्मृणालं—कमलनालम् ॥ ४२ ॥

अथ सग्विणीलन्दः—

किन्नरीवृन्दगान्धर्वगीर्विन्धुरे, नित्यपर्यन्यतूर्यारवाडम्बरे ।
केकिनृत्यं यदि प्रेक्षितुं रैवते, चित्रमेतं भज द्वारकेशं ततः ॥४३॥

दु० व्या०—साऽपि प्रतिहारी, द्वारकेशम् ॥ ४३ ॥

अथ वैश्रदेवीलन्दः—

स्मित्वा हित्वाऽमुं भूपतिं भूपकन्या, प्रातीहार्यस्थां प्रेरयामास विज्ञा ।
मेने साऽप्यस्मै स्वप्रयुक्तापशब्दं, क्षमापानुद्दिश्य स्माह सप्ताग्रतश्च ॥

दु० व्या०—अपशब्दम् ॥ ४४ ॥

अथ तामरसं लन्दः—

अमलकलाधरकान्तिकलापं, कलय कैलिङ्गमलिङ्गितपापम् ।
विमृश मृगेन्द्रकुशोदरि ! दूरीभवति यतो न हि दृष्टिचकोरी ॥४५॥

दु० व्या०—अलिङ्गितं—अप्रकटितम् ॥ ४५ ॥

अथ चन्द्रवर्त्म लन्दः—

यस्य कीर्तिघनसारपरिमलैर्वासनैस्त्रिभुवनस्य घनतरैः ।
प्रासितो हि घनसारसमुदयः, प्रायशो भजति भूरिचपलताम् ॥४६॥

१ ° इं रोचते ° R । २ °य किलेमम ° ।

संगः]

स्वोपपन्नदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[७७]

अथ सुदत्तं छन्दः—

समरे यशोवीजमिवोप्तमर्गतां, हलवत् खुरैः क्षुण्णमहीतलेऽमुना ।
वियति स्फुरत्तारकमण्डलच्छलान्मदवारिसिक्तं करिभिः फलग्रहि ४७॥

दृ० व्या०—[टिप्पणी—अमुना—राज्ञा, समरे बीजमिव उत्तं—आरोपितम्, यशः फलेग्रहि, शृङ्गारो भूषणम्, पक्षे सिन्दूरहस्तिनी, पक्षे स्त्रीविशेषः
A आदर्शगतटिप्पणी ।] ॥ ४७ ॥

अथ शर्क्यां जातौ वसन्ततिलकाछन्दः—

कस्तूरिकामदचितस्तनकुम्भशृङ्गा, शृङ्गारभूषणविभूषितदेहदेश ।
रेवाजले वहसि पद्मिनि! हस्तिनीत्वं, चेन्मालवाधिपमयं तस्युरीकरोषि ॥

अथ प्रहरणकलिकाछन्दः—

अमलकमलकोमलवरवदनं, स्फुरदुरुचिनिर्जिततरमदनम् ।
गजपुरपतिमुन्नतगुणसदनं, भज भज गजगामिनि! नृपमदनम् ॥४९॥

अथातिशर्क्यां जातौ मणिगुणनिकरं छन्दः—

जय जय जिनवर मधुकर! मधुरक्वण! नरसुरगणनुतगुणनिकर! ।
स्मररिपुभय! वह भविजनशरणक्रमसरसिजभवजलनिधितरण ! ॥५०॥

अथ मालिनीछन्दः—

इति जिननुतिभक्तिव्यक्तकासारकेली-
करणकलमरालं वैरिवंशे करालम् ।
नृपममुमथवाऽलं नामतः कीर्तिपालं,
भज शशिदलभालं देशकाम्बोजपालम् ॥ ५१ ॥ युग्मम् ॥

७८]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम्।

[सप्तमः]

अथ मृदङ्गछन्दः—

आनन्दयत्वथ मनस्तव सैष मैथिल-

श्वन्द्रानने ! कमलचन्द्र इति क्षितीश्वरः ।

यत्कीर्तिहंसपटलीभुवनं वतंसय-

त्युल्लासिसज्जनसरोरुहसंश्रयोद्यता ॥ ५२ ॥

अथ कामक्रीडाछन्दः—

तारं तारुण्यं लक्ष्मीलीलालावण्यं सौन्दर्यं,

सर्वाङ्गे धैर्यं वर्यं यस्मिन् भूयः स्याच्चातुर्यम् ।

एतेष्वेकं तं कञ्चिद् भूपं रागेण त्वं पश्या-

वश्यं वाक्यं चित्ते न प्रीतिं चक्रे नैतत् तस्याः ॥ ५३ ॥

अथ प्रियंवदाछन्दः—

अमुमितः कृप नृपं हि भोगिनं, मलयशैलतटनीवृतं प्रभुम् ।

भज वरं भव चिरं च भोगिनी, बहुचन्दनरसादिंसादरम् ॥ ५४ ॥

दु ० व्या०—भोगिनम्, पक्षे सर्पम् [नीवृतं—देशम् A आदर्शे
टिप्पणी] ॥ ५४ ॥

अथ प्रमिताक्षराछन्दः—

शशिनो हरेश्च कमलात् कमलाऽपमृता विलासमिह यत् तनुते ।

कमलाविलास इति योऽवितथं, विरुदं बिभर्ति बहुराज्यबलः ॥ ५५ ॥

दु ० व्या०—अपमृता—दूरीकृतता ॥ ५५ ॥

अथ जलधरमालाछन्दः—

दूरादेतत् करकरवालं कालं, नव्यप्रेङ्खज्जलधरमालोत्तालम् ।

दृष्ट्वा शङ्कागलितरिरंसैः कष्टं, युक्तं नष्टं रिपुजनहंसैः स्पष्टम् ॥ ५६ ॥

१ ° वृतं प्रभुम् R A । २ ° सादरम् B ।

सर्गः]

स्वोपज्ञदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[७९]

अथ मणिमालाछन्दः—

तं भूपतिकोटीकोटीरमिलाख्यं, दक्षं जनतानां नव्यं सुरवृक्षम् ।
स्वर्गाधिपतुल्यं कस्मीरधरित्र्यां, लब्ध्वा भज हेलां श्रुत्याः शुचिवंशे ॥

अथातिजगत्यां प्रहर्षिणीछन्दः—

उद्दामद्युतिभरमण्डलाग्रजाग्रद्वीरश्रीविहितकटाक्षलक्षिताङ्गः ।
क्षमापालः क्षितिपतिमण्डलीषु, मान्योऽसामान्यो जयति पुरस्तव प्रतापः

अथ नन्दिनीछन्दः—

जनकस्य जन्यमयतेऽनुरूपतामिति सत्यमस्य यदरिप्रघातिनः ।
शशभृत्तलेन यशसा निहन्यते, रिपुदुर्यशोऽपि तिमिरस्य मूर्तिभाक् ॥
दु० व्या०—जन्यं पुत्रादि । अयते—याति ॥ ५९ ॥

अथ रुचिराछन्दः—

वदन्ति केऽप्यहह ! पितामहं गतां, समाश्रितां सलिलनिधिं च केचन ।
सरस्वतीं वयमिह सुन्दरे, पुनर्लभामहे सुललितकण्ठसङ्गताम् ॥६०॥

अष्टौ जातौ—वाणिनीछन्दः—

कलयति नोज्ज्वलाङ्गमपि राजमण्डलं किं,
धृतिरतिरद्भुतद्युतिभरेऽत्र पद्मिनी ते ।
इति चतुरोक्तिमालिमभिलाषिनीमनैषुः,
सपदि कर्णो नरेन्द्रविजयं विमानवाहाः ॥ ६१ ॥

दु० व्या०—भुवनम्, पक्षे जलम्, जलमध्यस्थत्वात् कमलम्, राज-
मण्डलम्, पक्षे चन्द्रमण्डलम् । अत्र वीक्ष्यमाणे इने—सूर्ये, स्वामिनि वा सा
विजयचन्द्रं दृष्ट्वा निजं भावं प्रतीहार्यै प्रोचे इति भावः ॥ ६१ ॥

८०]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[सप्तमः

अत्यष्टौ जातो शिखरिणीछन्दः—

त्यजन्ती क्षोणीन्द्रान् रजनिदलकानीव निखिलां-
स्तमःपक्षं चक्रे क्षितिपतिचयं श्यामवदनम् ।

ततः सा तन्वङ्गी नृपविजयचन्द्रं सितसमु-
ल्लसत्पक्षं लब्ध्वाऽधिकमिव विरेजे शशिकला ॥ ६२ ॥

दु० व्या०—सित—श्वेतसमुल्लसत्पक्षसदृशं शशिकला इव ॥ ६२ ॥

प्रतिहारीहारीकृतदशनकान्तिः पुनरवक,
पुराऽभूत् सुत्रामा भुव इव जयन्तः क्षितिपतिः ।
कुलाङ्कुरः शूरः शुभति जयचन्द्रोऽस्य नृपतिः,
पुरस्तज्जन्माऽपि च विजयचन्द्रो विजयते ॥ ६३ ॥

दु० व्या०—भुवः सुत्रामा—इन्द्र इव ॥ ६३ ॥

विधत्तां क्षीरेशं सुहृदमथवा नीलवसनं,
कलाभृत्कान्ताभाः कलयतु भुजङ्गेन्द्रसखिताम् ।
दधाना स्पर्धां यद्विजितरिपुभूमीन्द्रजनिताऽ-
पकीर्तिर्यत्कीर्त्या तदपि ननु सा काकधवला ॥ ६४ ॥

दु० व्या०—यत्कीर्त्या श्वेतपदार्था मित्रीकृताः, अतोऽपकीर्तिरपि यत्की-
र्त्या सह स्पर्धां दधाना सती क्षीरेशादिभिः मन्त्रं कुरुतां तदपि सा काक-
धवला एव एतद् हास्यवचनम्, क्षीरेशं—क्षीरश्च ईशश्च क्षीरेशं द्वन्द्वैकत्वम्,
पक्षे क्षीरेशं—समुद्रम्, नीलवसनं—नीलवस्त्रं वा, कलाभृत्कान्तः, चन्द्रपक्षे
कलाभृत्कान्ता—रात्रिः, तदाभाः, भुजङ्गेन्द्रः—शेषः, पक्षे महासर्पः ॥६४॥

सर्गः] स्वोपपन्नदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[८१]

अथ हरिणीछन्दः—

हरिरिव हरेः शृङ्गारेण स्फुरद्द्युतिशालिना,
 हरतु हरिणीनेत्रे नेत्रे न कस्य नृपोऽप्यसौ ।
 यदयमसमं वामभ्रूणां मनोभवविभ्रमं,
 सुतनु ! तनुतेऽनङ्गत्वेनोज्झितोऽपि तदद्भुतम् ॥ ६५ ॥
 दु० व्या०—हरेः—इन्द्रस्य तन्नामाङ्गत्वात् तस्य अनङ्गत्वं कृशाङ्गत्वम् ॥

अथ पृथ्वीछन्दः—

अमुं नृपतिमतल्लिकां मदनभल्लि ! भिन्द्धि स्वयं,
 स्वयंवरणमालिकान्यसनदम्भतोऽभ्यर्णगा ।
 किमेतदथ कौतुकं तव मृगाक्षि ! यल्लीलया,
 कटाक्षविशिखैरपि क्षिपसि विष्टपान्यन्यतः ॥ ६६ ॥

दु० व्या०—विशिखैः—बाणैः, अन्यतः क्षिपसि ॥ ६६ ॥

अथ मन्दाक्रान्ताछन्दः—

मौलौ माल्यावलिमुरधुनीस्पर्धयाऽयं महेशं,
 सा कालिन्दी कलयति करे चेत् कृपाणच्छलेन ।
 तत् तेऽप्यस्मिन् परमहिमवत् भूभृतः संभवायाः,
 स्वाङ्गं दत्त्वा सपदि विशदं गौरवं गौरि ! युक्तम् ॥ ६७ ॥

दु० व्या०—महेशं, पक्षे महेश्वरम् । कालिन्दी—यमुना । प्रकृष्ट-
 महिमयुक्तः, पक्षे परमहिमवद्भूभृतः—हिमाचलपर्वतस्य । गौरी, पक्षे
 पार्वती ॥ ६७ ॥

८२] श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[सप्तमः

अथ धृतौ जातौ कुसुमितलताछन्दः—

आक्रामन्नङ्गी रिपुकरिशिरःसान्द्रसिन्दूरपूरा—

दूरीचक्रेऽस्यारुणरुचिमिभद्रेपिशौर्यस्य युद्धे ।

कास्मीरालेपैस्तव कुचपरिक्रीडनेऽमुष्य कामं,

पाणिः शोणोऽभूदिदमपि वचः प्रीतये स्तात् कवीनाम् ॥६८॥

दु० व्या०—अङ्गीः—चरणः, अस्य इभद्रेपी—सिंहः ॥ ६८ ॥

अथ धृतौ जातौ मेघविस्फूर्जिताछन्दः—

तपस्त्वामाराद्धुं कलयति भुवः स्वर्वधूमस्य कीर्ति—

व्रजो मुक्ताहारः श्रितकुचगिरिः शालिरोमालिवन्याम् ।

अथैनं संतुष्टा रमय नयनापाङ्गभङ्गीषु भूपं,

स च त्रैलोक्येऽपि प्रसरतु यथा वामनो वासुदेवः ॥ ६९ ॥

दु० व्या०—भुवः सर्वपृथ्वीसत्कादेव तां अस्य कीर्तिव्रजो मुक्ताहारो
मौक्तिकहाररूपः, मुक्तभोजनो वा स च कीर्तिव्रजः ॥ ६९ ॥

अथ शार्दूलविक्रीडितं छन्दः—

इत्येवं प्रतिहारिकानिगदितव्याहारकादम्बिनी—

संसेकोत्पुलकच्छलेन परितः प्रोद्भूतदर्भाङ्कुरा ।

भूयिष्ठं तमरीरमतु प्रसृमरे नेत्रान्तभङ्गीभरे

सानन्दा शरदुज्ज्वलेव सरसी सा राजहंसं तदा ॥७०॥

दु० व्या०—व्याहारः—वचनम्, राजहंसम्, पक्षे, राजश्रेष्ठम् ॥७०॥

सर्गः]

स्वोपपन्नदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[८३]

अथ कृतौ जातौ सुवदनालन्दः—

तस्मिँल्लावण्यवार्धौ तरणिमिव दृशं तस्या मनसिजो

निर्यामो युक्तमङ्गान्यनयत विविधस्थानानि विबुधः ।

मालभूनेत्रवक्त्रोरसि भुजयुगले विभ्रान्ति सदनं,

नाभ्यावर्ते निमग्नाऽपि हि सपदि पुरो येनेयमचलत् ॥ ७१ ॥

दु० व्या०—मनसिजः—कामः निर्यामकः । अङ्गान्येव विविधस्थानानि ।
 विबुधः—देवः । उरः वक्षो वा । ‘नी’—धातुर्दिकर्मकः । माल-भू-नेत्र-
 वक्त्रोरसि, अत्र “प्राणितुर्यङ्गाणाम्” इति पदेनैकवचनम् । येन काम-
 निर्यामकेन । इयं दृगू नोः पुरे अभे ॥ ७१ ॥

प्रकृतौ जातौ स्रग्धरा लन्दः—

उत्सार्याथ त्रपां सा चरणद्युगणन्नुपुरं संचरिष्णु-

लीला व्यालोलहारा ललितगतिचलत्कुण्डलाशिञ्जि भूषा ।

संभिन्ना भूरिभावैस्तुमुलवति जने सम्मदेनोन्मदिष्णौ,

सोत्कण्ठं कण्ठपीठे विजयनरपतेः' श्लेप्तुमैहिष्ट मालाम् ॥ ७२ ॥

दु० व्या०—शिञ्जिशब्दः । अत्र काव्ये तस्याश्चापल्यं व्यञ्जितुं युक्तिं
 अभे वक्ष्यति । यथा नौषधे—“अथ भोमसुतावलोकनैः” इत्यादि ॥ ७२ ॥

अथाकृतौ जातौ भद्रकं लन्दः—

द्दीधृततन्निरूपणपतिवराननशशी सखीमुखमथो,

स्मेरयति स्म नीरजमगुं प्रतीदमपि शीतलं शुचिवचः ।

सारसुधारसं वितरति स्म सस्मितमहो ! महोत्सवभरे,

नश्यति शत्रुता ननु किमेतयोः कुतुकमञ्जयोः स्वजनयोः ॥ ७३ ॥

१* तेषां निचिक्षेप मालाम् A ।

८४]

क्षीध्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[सप्तमः

दु० व्या०—ह्रिया घृतं तन्निरूपणं विजयवीक्षणं यया, एवंविधसखी-
मुखमेव नीरजम् । अमुं कन्यामुखशशिनं प्रति इदं सखीमुखमपि वच एव
सुधारसम् । अब्जशब्देन कमलं चन्द्रश्च कथ्यते ॥ ७३ ॥

अथ विकृतौ जातौ अश्वललितछन्दः—

नृपतिरयं रयेण ननु ते मनो हरति पश्यतोहर इव,
प्रकटभटान्वये स्वचरणस्रजा लघु बधान तं निगरणे ।
इति घटितत्रपं स्मितरसाश्रितं नलिनवद् वधूमुखमसौ,
न यदि परं भजेति वचसो रुषाऽजनि कृताञ्जलिहुङ्कृतमपि ॥७४॥

दु० व्या०—निगरणे—गले । यदि असौ राजा, न तदा, परं भज ॥७४॥

अथ संकृतौ जातौ तन्वीछन्दः—

सुभ्रु ! भजस्व क्षितिपतिविजयं गीरिति नीरदततिरिव सख्या,
यां किल चक्रे घनरसकलितां चञ्चललोचनशफरविलासा ।
सस्मितफेना क्षितिधरवरजा संश्रितहंसगमनरुचिरेषा,
यातु नदीनं नृपममुमुचितं चेतसि वीक्षकजन इति दध्यौ ॥७५॥

दु० व्या०—इति सख्या गीः । यां कन्याम् । घनरसः, पक्षे जलम् ।
क्षितिधरवरजा, पक्षे नदी, एषा कन्या । नदीनं, पक्षे समुद्रम् ॥ ७५ ॥

अथाभिकृतौ जातौ क्रीञ्चपदालन्दः—

शङ्करमानन्दादिव गौरीं स्मरपरिभवकरशुचिरुचिनिकरं,
वीक्ष्य मराली जैत्रगतिं तां विजयनृपतिमभि सरभसचलिताम् ।
चालितचञ्चत्कुण्डलचक्रं चरणकटकरवततघनविततं,
हारगणो यल्लास्यमकार्षीदुचितमुचितमिति तदकृत रसना ॥७६॥

दु० व्या०—शुचिः, पक्षे अग्निः । हारसम्बन्धी गणः । रसना—मेखला ॥

सर्गः]

स्योपपन्नदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[८५]

अथोक्तौ जातो भुजङ्गविजृम्भितं छन्दः—

सा रोमालिस्तम्भे तुङ्गस्तनकलश उरसि भवने निवेश्य यमस्मरत्,
 तं ध्यानादध्यक्षीभूतं विजयनृपकुसुमविशिखं समीक्ष्य सुलोचना ।
 स्वेदाम्भोभिः क्लृप्तस्नानेव विमलवरतरवरणस्रजा प्रमदाकुला,
 चञ्चद्रोमाञ्चा तं च द्राक् समुचितमिदमिति चतुरः शशंस न तां च कः ?

दु० व्या०—तुङ्गस्तनकलशे । यं अध्यक्षीभूतं—प्रत्यक्षीभूतम् । कुसुम-
 विशिखं—कामं, आनं च । पूजयति स्म । तां कन्यां को न शशंस ? ॥७७॥

अथ चण्डवृष्टिदण्डकछन्दः—

कुलममलमिदं धरामण्डले धन्यमिक्ष्वाकु-
 रत्नाङ्गदक्षमापतेर्बन्धुरं,
 जगति खलु सुलोचना कन्यका साऽपि
 धन्या वृतं सुष्ठु ह्युद्गिरन्तो गिरम् ।
 हृदि विशदस्रुदं दधानाः सुराः किन्नरा
 वीक्षकास्तत्क्षणं तत्र विद्याधराः,
 प्रचुरसुरभिपुष्पवृष्टिं वितेनुस्तदा
 भासुरा मौलिदेशे तयोरम्बरात् ॥ ७८ ॥

अथ चण्डकालछन्दः—

जलदरवजैत्रनिर्घोषनिर्दोषविश्वौक-
 सन्तोषकचङ्गरङ्गन्मृदङ्गादिवाद्यानि नेदुस्तदा,
 कलितवचनैर्बुधा मागधास्ते सुधासन्निभं
 सारमाशीर्बचः प्रोचरन्ते स्म विस्मैरचित्ता मुदा ।

८६]

श्रीश्रीचरचरितमहाकाव्यम् ।

[सप्तमः

श्रवणसुखकारि वीणास्वनोन्मिश्रगीतं

जगुर्गायना रागरागाङ्गभावाङ्गविज्ञानसत्कोविदाः,

रुचिररुचिपुण्यलावण्यलीलावतीभिः

समन्तादुल्लङ्घनस्तत्र तेने श्रितः श्रेयसां संपदा ॥ ७९ ॥

दु० व्या०—बुधाः—निपुणाः । उल्लङ्घः—धवलः ॥ ७९ ॥

समवृत्तप्रकरणम् ॥ अथार्धसमवृत्तादि आख्यानकील्लन्दः—

आनन्दयन्त्राननकैरवाणि, वरेण्यराजेन्दुनिरीक्षकाणाम् ।

निस्तन्द्रचन्द्रातपवत् प्रसस्तिरिति क्षणस्तत्र बभूव भूयान् ॥ ८० ॥

दु० व्या०—निस्तन्द्रः—लक्षणया निर्मलः, चन्द्रतपः—चन्द्रज्योत्स्ना,
प्रसस्ति—प्रसरणशीलः, क्षणः—उत्सवः ॥ ८० ॥

बालार्पिता साऽथ वरेण्यमाला, रराज कण्ठे विजयक्षितीन्दाः ।

एनं गुणाढ्या गुणिनं श्रितेव, यशोरमा क्षोणिभुजां विरज्य ॥ ८१ ॥

दु० व्या०—एनं—विजयम् ॥ ८१ ॥

अथ विपरीताख्यानकील्लन्दः—

तडागवन्मण्डपमागतास्ते, सर्वेऽपि जात्याः किल राजहंसाः ।

परं स तत्राजनि शुक्लपक्षः, कादम्बका एव परे नरेन्द्राः ॥ ८२ ॥

दु० व्या०—सः—विजयः । कादम्बाः धूसरपक्षे राजहंसाः ॥ ८२ ॥

अथ पुष्पिताप्राञ्जलः—

घनघुसृणवधूविभातवेलास्फुटितशुचिद्युतिमालयाऽनुपक्तः ।

रविरिव विजयस्तदाऽऽवभासे, नृपनिकरैरपि तारकैर्बभूवे ॥ ८३ ॥

दु० व्या०—द्युतिमाला—कान्तिश्रेणिः, पक्षे स्रजः ॥ ८३ ॥

सर्गः]

स्वोपहृद्गुणपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[८७]

अथोपचित्रं छन्दः—

विजयं विपुले नृपमण्डले, भूपसुता वृणुते स्म न चित्रम् ।
सुरकोटिषु पुरुषोत्तमं, नो भजते स्म स्यात् कमलाऽपि ॥ ८४ ॥

अथ हरिणप्लुताछन्दः—

अथवा स्वकृतं सुकृतं चिरं, विजयतां रुचिरं निखिलाङ्गिनः ।
त्रियते स्वयमेव स लीलया, कमलयाऽमलयाऽपि धिया यतः ॥ ८५ ॥

अथापरवक्त्रं छन्दः—

जिनपतिचरणार्चनं चिरं, मुनिपतिदानमकारि चैतया ।
अथ विपुलतपो विनिर्ममे, यदयमभूद् विजयो वरः परः ॥ ८६ ॥

अथ द्रुतमध्याछन्दः—

प्रीतिभरोज्ज्वलमञ्जुलवक्त्रं, सकलजनोऽपि तदेति बभाषे ।
रत्नमनर्घ्यमनर्वसुवर्णं, मिलितमतीव मुदे नहि कस्य ॥ ८७ ॥
चतुर्भिः कलापकम् ॥

दु० व्या०—अनर्वः—मनोजः ॥ ८७ ॥

अथ विषमवृत्तेषु पदचतुर्वर्त्यं छन्दः—

तदा रत्नाङ्गदो राजा राज्ञी च मदनावली मुदं प्राप्ता,
किमिदं वा कौतूहलमिद्वशीभाग्यसौभाग्यं,
ललिततनु क इह धत्ते सौवापत्यं विलोक्य न प्रीतिम् ॥ ८८ ॥

१ विषमवृत्तेषु पदचतुर्वर्त्यं, छन्दसश्चरणाक्षराणि प्रथमपदेऽष्ट ।

द्वितीये द्वादश तृतीये षोडश, चतुर्थे विंशति ज्ञेयानि ॥

८८]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[सप्तमः

अथ षट्पदीछन्दः—

अकुण्ठोत्कण्ठमप्यस्याऽऽश्लेषसौख्यं सिषेविषुः,

कण्ठे वरस्रजं न्यस्य वरस्य वलिता वधूः ।

अल्पायम्भा क्षेमकरा इति रीतिमिवास्मरत् ॥ ८९ ॥

दु० व्या०—आश्लेषः ॥ ८९ ॥

अथ विषमाक्षराछन्दः—

लावण्यरसमास्वाद्य, पुनर्वर्ध्वा पुनर्वरण्ये ।

तृणोच्छेदं जनतादृष्टिर्युक्तं नहि प्राप ॥ ९० ॥

दु० व्या०—लावण्यपक्षे लवणम्, वरण्ये वरे ॥ ९० ॥

विलोक्य त्रैलोक्यानुपमवरमाणिक्यमिति तं,

वधूरत्नं चान्तःकरणविषयं वीक्षकजनः ।

किमङ्गी हर्षोऽयं किमियममृतस्नानसरसी—

त्यसीमानं कामप्यलभत सुखायां नयनयोः ॥ ९१ ॥

दु० व्या०—अङ्गी—मूर्तिमान् । अयं नृपः । इयं—वधू । सुखायां—
सुखानुभवम् ॥ ९१ ॥

इति श्रीअञ्जलगच्छे आचार्यश्रीमाणिक्यसुन्दरसूरि

विरचिते माणिक्याङ्के श्रीश्रीधरचरिते सप्तम-

सर्गस्य स्वोपज्ञदुर्गपदव्याख्या समाप्ता ॥

इति श्रीअञ्जलगच्छे आचार्यश्रीमाणिक्यसुन्दरसूरि-

विरचिते माणिक्याङ्के श्रीश्रीधरचरित्रे स्वागतदि-

समवृत्तार्थ-सम-विषमवृत्तलक्ष्यस्वयंवरवर्णनो

नाम सप्तमः सर्गः ।

आदितो ग्रन्थाग्रम् ६२९ ॥

१ किमानन्दो मूर्तिः कि० A । २० छे श्रीमा० B । ३० रवि० A ।

अष्टमः सर्गः ।

अथ आर्यादीनां प्रस्तारादयः ।

आदितः स्थापयित्वाऽऽर्या, तद्गणानामधो लिखेत् ।

चतुष्कं पञ्चकं षष्ठे, द्विकं त्वेकं गलोरधः ॥ १ ॥

हताश्चतुर्भिः पञ्च स्युर्विंशतिः सा चतुर्हता ।

अशीतिरेवं गणने, या सङ्ख्या सा निगद्यते ॥ २ ॥

अष्टौ कोटय आर्याणां, लक्षा एकोनविंशतिः ।

विंशतिश्च सहस्राणि, छन्दोभेदाः प्रकीर्तिताः ॥ ३ ॥

तथाहि प्रस्तारो लिख्यते—

एषा प्रथमा ऽऽऽ ऽऽऽ ऽऽऽ ऽ | ऽ ऽऽऽ | ऽऽऽ ऽऽऽ ऽऽऽऽ | ऽऽऽ

एषा द्वितीया ऽ | ऽऽऽ ऽऽऽ ऽऽ* | ऽ | ऽऽऽ | ऽऽऽ ऽऽऽ ऽऽऽ ऽ | ऽऽऽ

एषा तृतीया ऽ ॥ ऽऽऽ ऽऽऽ ऽऽ | ऽ | ऽऽऽ | ऽऽऽ ऽऽऽ ऽऽऽ ऽ | ऽऽऽ

एषा चतुर्थी ॥ ॥ ऽऽऽ ऽऽऽ ऽऽ | ऽ | ऽऽऽ | ऽऽऽ ऽऽऽ ऽऽऽ ऽ | ऽऽऽ

एषा चतुर्भिर्विकल्पैश्चतस्र आर्या जाताः । अथैभिश्चतुर्भिरेव विकल्पैः

सह पृथक् पृथक् पञ्च पञ्च आर्या स्युर्यथा—

एषा पञ्चमी ऽऽऽ | ऽऽऽ ऽऽऽ ऽ | ऽ | ऽऽऽ | ऽऽऽ ऽऽऽ ऽऽऽ ऽऽ |

एषा षष्ठी ॥ ऽ ॥ ऽऽऽ ऽऽऽ ऽ | ऽ | ऽऽऽ | ऽ ऽऽऽ ऽऽऽ ऽऽऽ

एषा सप्तमी | ऽ |||| ऽऽऽ ऽऽऽ ऽ | ऽ | ऽऽऽ | ऽऽऽ ऽऽऽ ऽ | ऽऽऽ

एषा अष्टमी ||| ||| ऽऽऽ ऽऽऽ ऽ | ऽ | ऽऽऽ ऽऽऽ | ऽऽऽ ऽऽऽ ऽ | ऽऽऽ

एवमग्रेतनैस्त्रिभिर्विकल्पैः पृथक् पृथक् चतुःप्राप्त्या आर्या ज्ञेयाः,
सर्वमीलने विंशतिः २० । एवमग्रेऽपि प्रस्तरणीयम् । अत्रार्या सर्वलघुरिति
इत्यार्याप्रस्तारः ।

१ °कं त्रिकं १° R ।

९०]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम्

[अष्टमः

द्वते विकल्पैः पृष्ठाङ्के, शेषाङ्केन गणं न्यसेत् ।
लब्धं सैकं सति शेषे, नष्टाऽप्यार्यैवमाप्यते ॥ ४ ॥

अस्यायं भावः—चतुरशीतितम्यार्या कीदृशी इति पृष्ठे ८४ अङ्क एव
स्थाप्यते, आद्यगणस्य । *चतुर्विकल्पत्वात् चतुर्भिर्भागोऽस्य, ८४ द्वियते,
लब्धं २१ शेषाभावाच्चतुर्लघुरेव लब्धः स पदे लिख्यते ।

अथ द्वितीय गणस्य पञ्च विकल्पत्वात् पञ्चभिः २१ द्वियते, लब्धं ४,
शेषं १ एकेन सर्वगुरुलभ्यते, अतः सोऽपि चतुर्लघोरग्रे लिख्यते ॥*

अथ यत्र कश्चिदवशिष्यते तत्र लब्धं सैकमितिवचनाच्चतुष्के एकः १
क्षिप्तो जाताः ५, अस्मिंश्चतुर्भिर्द्वते लब्धं १ शेषमपि १ पुनरेककेन सर्वगुरु-
लब्धः, सोऽप्यग्रे स्थाप्यः । लब्धं सैकमितिवचनात् पुनरेकमप्ये १ क्षिप्यते,
जातं २ अङ्कस्य निष्ठितत्वाद् द्वितीयोऽन्तगुरुल्लिख्यते । अग्रे यथार्हं गुरवः
स्थापना च ॥॥ SSSS ॥ ५

अथास्य प्रतीत्यर्थमुद्दिष्टम्—

गणानुद्दिष्टगाथायाः, संस्थाप्य तदधो लिखेत् ।

चतुःपञ्चादिकां संख्यां, स्थानस्थानोचितां ततः ॥ ५ ॥

हत्वा हत्वाद्यमन्तेन, चोपरिस्थगणादधः ।

पृथग् धृतगणेष्व्योऽथ, गणसंख्यां विशोधयेत् ॥ ६ ॥

हत्वा धार्योचिता तावद्, यावदाद्याङ्कसंभवः ।

तत्संख्यामुद्दिशेद् गाथामुद्दिष्टप्रत्यये बुधः ॥ ७ ॥

आयार्याः सर्वगुणान् स्थापयित्वाऽधश्चतुष्कपञ्चादिविकल्पान् लिखेत्,
यावदन्ते गुरोरध एकस्ततः पाश्चात्यपरिपाट्या एकेन ४ गण्यन्ते ४ एव
भवन्ति । तत उपरि दृष्टिविकल्पं स्थापयित्वाऽधस्तनविकल्पांस्त्यजेत् । अत्रेदं

१ * * एतच्चिह्नान्तर्गताः पक्षयः पतिता दृश्यन्ते A आदर्शे ॥

सर्गः]

स्वोपलङ्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[९१]

हृदयम्—यदि सर्वगुरोरधो ४ दृश्यन्ते तदा सर्वगुरोराद्यविकल्पस्यैव सफलत्वात् प्रस्तारानायातं शेषविकल्पत्रयमधःस्थचतुष्टत्वात् त्यजते ।

अथ एक एव स्यात्, यदि कदाचिदुपरि अन्तगुरुः स्यात् तदा विकल्पद्वयस्योपरि भुक्तत्वात् ४ मध्याद् द्वौ त्यज्येते । यद्युपरि आदिगुरुस्तदा ४ मध्यात् १ त्याज्यः, यद्युपरि सर्वलघुस्तदा न किञ्चित् त्याज्यम् । एवं पञ्च-केऽपि भुक्तविकल्पेभ्यो अधो विकल्पास्त्याज्या इति तत्त्वम् । एवमङ्कगणने विकल्पत्यागे मुख्यगणे यथोक्तं लभ्यते । तथाहि—||॥ ५५५५ || ५५५ || ५॥ इत्याद्यैषा आर्या स्थापिता अधो विकल्पा लिखिताः । अन्यगुरोरधस्तनेनैकेन चतुष्को गण्यते । तत् उपरि आद्यविकल्पं सर्वगुरुमेव दृष्ट्वा ४ मध्यात् ३ त्यक्ताः । तत् एकके गण्यमाने यथासंभवं त्रिषु चतुर्षु एकस्मिन् त्यज्यमानेषु तावद् यावच्चतुर्थे ||५ रूपेऽथ एक एव १ समेतस्तेन पञ्च गणिताः पञ्च एव ५ । उपरि द्वितीयविकल्पत्वाद् ५ मध्यात् ३ त्यक्ताः, शेषं २ ताभ्यां पूर्व-चतुष्के गणिते जातम् ८, अस्य मध्यतः ३ त्यक्ताः जातं पञ्च, तैः पूर्व-पञ्चको गणितो जातं २५, अस्य मध्यात् ४ त्यक्ता शेषं २१, तैः पूर्व-चतुष्को गणितो जातं ८४, उपरि सर्वलघुत्वाद् त्रयं त्याज्यं नास्ति, ८४ एवं एव स्थिता—एषा चतुरशीतितम्यार्या इति वाच्यम् इति आर्यप्रस्तारनष्टोद्दिष्टानि ।

या वर्णानां भवेत् सङ्ख्या, मात्राभ्यस्तां विशोधयेत् ।

शेषान् गुरुन् विजानीयाल्लघून्पि गुरुन् विना ॥ ८ ॥

इति गुरु-लघुपरिज्ञानम् ॥

अथाऽऽर्याधिकारान्मात्राप्रस्तारादयोऽपि लिख्यन्ते—

गुरोरधो लघुं कुर्याद्, यथोपरि तथा पुरः ।

ऊने दद्याद् गुरुनेकं, पञ्चादेव पुनः कलाम् ॥ ९ ॥

एवं सर्वलघुं यावत्, प्रस्तारं कुरुते बुधः ।

आद्येऽपि रूपे विषममात्रे स्यात् पृष्ठगा कला ॥ १० ॥

१२]

धीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टमः

अस्यायं भावः—एकस्या मात्रायाः प्रस्तारे एक एव लः, द्वयोर्गुरुलघू
 ५—॥ च तिसृणां लघौ गलौ त्रयो लाः । ५—५।—॥।। एवमग्रेऽपि ज्ञेयम्,
 एतावता गुरोरधो लघुः क्रियते पश्चान्मात्राद्वये वीक्ष्यमाणे गुरुः स्याद् नोचेष्टः ।
 आद्येऽपि त्रिषममात्रे त्रि-पञ्चादिरूपे प्रस्तार्यमाणे कलां पश्चात् कृत्वा प्रस्तार्यते
 इति प्रस्तारः ।

एक-दि-त्र्यादिकानङ्कान्, मात्रावृद्धौ समा लिखेत् ।

अन्त्याङ्कयुग्मसंयोगे, रूपसंख्या भवेत् पुरः ॥ ११ ॥

अथास्य भावना—१-२-३-५-८ इत्यादि, एकस्या मात्राया एकं
 रूपं, द्वयोः द्वे रूपे, तिसृणां त्रीणि । कथं ज्ञायते त्रीणि इति ? एकस्य द्विक-
 त्रिकयोर्मौलने ५ त्रिक-पञ्चकयोर्मौलने ८ स्युः । एवं मात्रावृद्धावन्त्याङ्कद्वय-
 मीलनेनाग्रेऽग्रे रूपसंख्या ज्ञेया । इति रूपसंख्या ॥

सङ्ख्याङ्कतस्त्यजेत् पृष्ठान्, शेषाङ्के पङ्क्तिगे गुरुः ।

गुरोरग्र्यं विना शेषेष्वङ्केषु लघवः पुनः ॥ १२ ॥

अपङ्क्तिगेऽत्र शेषेऽङ्के, यथाहं चाङ्कमीलनम् ।

तेषामधो गुरुं कुर्याच्छेषे ला नष्टमुच्यते ॥ १३ ॥

अस्य भावना—षण्मात्राप्रस्तारे दशमं किंरूपमिति पृष्ठे १-२-३-५-८
 १३ एतानङ्कान् लिखित्वा सङ्ख्याङ्कतस्त्यजेदितिवचनात्, १३ मध्याद्
 १० त्यज्यन्ते शेषं ३, तस्य पङ्क्तिगतत्रिकस्याधो गुरुर्लैख्यः ॥ ५ ॥
 गुरोरग्र्यं पञ्चकं मुक्त्वा शेषेष्वङ्केषु लाः स्थाप्याः । दशमं रूपमीदृशमिति
 ॥ ५ ॥ वाच्यम् । तथा अपङ्क्तिगे चतुःसप्तादौ शेषे सति पङ्क्तौ यथा-
 हंमङ्कान् मीलयेत् । तेषामङ्कानां मध्ये गुरुन् कुर्यात्, शेषं पूर्ववत् ॥ यथा
 यथा नवमं रूपं कीदृशमिति पृष्ठे, १३ मध्यात् ९ त्यक्ताः शेषं ४, ते च
 पङ्क्तौ न दृश्यन्ते, अत एकस्य त्रिकस्य मौलने ४ कृत्वा एकस्य त्रिकस्य
 चाधो गुरुर्लैख्यः । अग्र्यं विना च लघव इति नष्टम् ।

सर्गः]

स्वोपपन्नदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[९३]

उद्दिष्टं रूपशीर्षेऽङ्कान्, लिखित्वा तान् गुरुस्थितान् ।

सङ्ख्याङ्कतस्त्यजेद् ग्राह्यो गुर्वङ्केनाग्रगः पुनः ॥ १४ ॥

अस्य भावना—उद्दिष्टरूपशीर्षे एक द्वि-त्रयादिकान् लिखेत् । अत्र गुरुरायाति तत्र गुर्वङ्केन अग्रगो द्वि-त्रयादिकोऽङ्को ग्राह्यः । एतावता तमङ्कं मुक्त्वाऽप्रेतनोऽङ्कोऽग्रे लेख्यः । गुरुस्थानङ्कानेकत्र कृत्वा संख्यातस्त्यजेत् । शेषमुद्दिष्टं स्यात् १-२-३-५-८-१३ इदं तृतीयं रूपम् । एवं सर्वत्र ज्ञेयमिति उद्दिष्टम् ।

एक-द्वयादीन् लिखेदङ्कानेककोपरि चैककम् ।

एकेन द्विगुणीकृत्य, चैकं न्यसेद् द्विकोपरि ॥ १५ ॥

द्विकं द्विकेन पाश्चात्यैकेन युक्तं त्रिकोपरि ।

अग्रेऽपि त्र्यङ्कसंयोगे, प्रान्त्याङ्काभ्यां गलक्रिया ॥ १६ ॥

अस्य च भावना—चतुर्मात्राप्रस्तारे पञ्चरूपाणि । तेषु पञ्चस्वपि रूपेषु कियन्तो गाः, कियन्तो ला इति पृष्टे १-२-३-५ इत्याद्याङ्काः स्थाप्याः । एककोपरि एककः स्थाप्यः, एककेन द्विगुणीकृत्य एतावता द्विकं कृत्वा द्विकोपरि स्थाप्यः । द्विको मूर्धस्थेन द्विकेन पाश्चात्यैकेन च युक्त एतावता पञ्चकं कृत्वा त्रिकोपरि न्यस्यते । अग्रेऽपि त्रिकं मूर्धस्थपञ्चकं पाश्चात्यद्विकं मीलयित्वा एतावता १० कृत्वा पञ्चकोपरि स्थाप्याः । एवमग्रेऽप्यङ्कत्रयसंयोगे-नाङ्कशीर्षेऽङ्कस्थापना ज्ञेया । प्रान्त्याङ्कशिरःस्थाभ्यामङ्काभ्यां गलक्रिया स्यात् । एकमात्राप्रस्तारे १ एको लः, द्विमात्राप्रस्तारे १३ एको गः, द्वौ लौ, तिसृणां प्रस्तारे १३५ द्वौ गौ, पञ्च लाः । चतसृणां मात्राणां प्रस्तारे १३५५० पञ्च गा दश लाः । एवमग्रेऽपि ज्ञेयम् ॥ इति गुरुलघुक्रिया ॥

अथ समवृत्तप्रस्तारादयः—

वर्णसङ्ख्योऽर्धपङ्क्तिस्थान्, द्विगुणद्विगुणान् लिखेत् ।

एकान्तरान् गलानेष प्रस्तारः समवृत्तगः ॥ १७ ॥

481

श्रीभीधरचरितमहाकाव्यम् ।

अष्टमः

व्याख्या—वर्णसङ्ख्यया ऊर्ध्वपङ्क्त्या द्विगुणद्विगुणान् गुरुलघून्
लिखेत् । एवं समवृत्तप्रस्तारः स्यात्, यथा एकाक्षरप्रस्तारो ऽ। द्व्यक्षरे ऽऽ-
।ऽ-ऽ।-॥ त्र्यक्षरे ऽऽऽ-।ऽऽ-ऽ।ऽ-॥।ऽ-ऽ।-।ऽ।-ऽ।-॥।। एवमपेऽपि
ज्ञेयमिति प्रस्तारः ।

नष्टस्य या भवेत् सङ्ख्या, तदर्धेऽर्धे समे लघुः ।

विषमे त्वेकमाधाय, तदर्धेऽर्धे गुरुं लिखेत् ॥ १८ ॥

स्पष्टं यथा चतुर्दशं किरूपं पञ्चाक्षर-जाताविति पृष्ठे १४ इत्यस्यार्द्धं
सप्त ७ लब्धे लः, अत्रैकं क्षिप्वा ८ कृत्वा अर्धे कृते लब्धो गः ४, अर्धे
लब्धोऽलमलम्, अर्धे लब्धो लः, अत्रैकं क्षिप्वा ९ कृत्वा अर्धे लब्धो गः
।५।। इदं रूपमिति वाच्यम् । एवमन्यत्रापि नष्टम् । अन्यलाऽधो द्विकं
न्यस्य पश्चाद् द्विद्विगुणं लिखेद् गुरो त्वेकोऽज्ञनादाद्याङ्केनोदिष्टं निगद्यते,
यथा—।५।। इदं चतुर्दशं रूपमिति वाच्यम् । एवं सर्वत्रेत्युद्दिष्टम् ॥

98982

ऊर्ध्वश्रेणिस्थितान् सैकान्, वृत्तवर्णसमैककान् ।

उद्धर्षमुद्धर्षं क्षिपेदन्त्यं, मुक्त्वा सैषा गलक्रिया ॥ १९ ॥

व्याख्या—ऊर्ध्वश्रेणिस्थितान् वृत्तवर्णसमान् एककान्—एक-
सहितान् संस्थाप्य, ऊर्ध्वमूर्ध्व क्षिपेत्, अन्त्यवर्णस्त्याज्यः, एषा गलक्रिया
स्यात् । तथाहि—चतुरक्षरजातौ कियन्ति गुरुलघुरूपाणि इति पृष्टे, चत्वार
एककाः सैकाः १११११ स्थाप्याः ताँश्चोर्ध्वमूर्ध्वमन्त्यं मुक्त्वा पुनः पुनः
क्षिपेत्, यथा—१-४-३-२-१ पुनः क्षेपे १-४-६-३-१ पुनः क्षेपे
अन्त्यत्यागे १-४-६-४-१ एतावताऽऽद्यं रूपं सर्वगुरुवत्वारि रूपाणि
त्रिगुरूणि षड् रूपाणि द्विगुरूणि चत्वार्येकगुरूणि एकं सर्वलघु ॥ इति
गुरुलघुक्रिया ॥

मलक्रियाङ्कैः सङ्ख्या स्यान्मिश्रैः सा द्विगुणोक्ता ।

एकोनाब्बाङ्गुलव्यापी, त्वधस्तादङ्गुलान्तरः ॥ २० ॥

सर्गः]

स्वोपबन्धुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[२५]

व्याख्या—प्रागुक्तैर्गलकियाङ्कैर्मौलितैः सदभिः सङ्ख्या स्यात्, यथा—एषां मौलने १६ चतुरक्षरजातौ १६ षोडशरूपाणि भवन्तीति वाच्यम् । सङ्ख्या द्विगुणीकृता चैकोनाध्वा स्यात्, स चाङ्गुलव्यापी, अधस्तादङ्गुलान्तरः । एतावतैकत्रिंशदङ्गुलायां भुवि चतुरक्षरजातिः प्रस्तार्यते । एकमङ्गुलं वर्णेनावष्टभ्यते । एकं चान्तरालमित्यध्वमानमित्यध्वा आर्यावद् गीतिः प्रस्तार्यते । तस्याश्च प्रथमदले द्वादशसहस्राणि अष्टौ शतानि १२८०० ॥ द्वितीयदलेऽपि तावन्त्यन्योऽन्यतानायां षोडशकोट्योऽष्टत्रिंशलक्ष्वाणि चत्वारिंशत्सहस्राणि रूपाणि, १६३८४०००० प्रस्तारः सर्वत्र पूर्ववज्ज्ञेयः । उपगीतिप्रस्तारे पूर्वधि चतुःषष्टिशतानि रूपाणि ६४०० अपरार्धेऽपि तावन्त्यन्योऽन्यतानायां चतस्रः कोट्यः नवलक्षाः षष्टिसहस्राणि ४०९६०००० उद्गीत्यार्यागीत्यो रूपाणि आर्यावज्ज्ञेयानि ८१९२०००० ॥

अथ वैतालीयादयः—षण्मात्राप्रस्तारे त्रयोदशरूपाणि स्युरेतेषु पराश्रितकलारूपाणि त्यक्त्वा शेषाणि ८ रूपाणि वैतालीयविषमपादे ज्ञेयानि, तथाऽष्टमात्राप्रस्तारे रूपाणि चतुस्त्रिंशत् स्युः । तेषु पराश्रितकलानां निरन्तरं षट्कलानां च रूपाणि त्यक्त्वा शेषाणि त्रयोदशरूपाणि वैतालीयसमपादे स्युः । ततोऽष्टभिः त्रयोदशानां ताडने जातम् १०४ । एते वैतालीयपूर्वार्द्धे भेदा भवन्ति । परार्धेऽपि तावन्त एव १०४ । परस्परं गणने जातानि दश सहस्राणि अष्टौ शतानि षोडशाधिकानि १०८१६ । औपछन्दसिकेऽपीयन्त एव १०८१६ भेदाः । श्लोकस्य प्रथमे पादे आद्यो गुरुर्लघुर्वा, अतो द्वौ विकल्पौ २, ततः षड्गणाः ६, ततोऽपि षड्गणाः २, अन्ते गुरुर्लो वा २, एषामन्योऽन्याभ्यासे जातं चतुश्चत्वारिंशदधिकं शतं १४४ । द्वितीये पादे आद्यो गुरुर्लो वा, अतो द्वौ विकल्पौ, ततः पञ्च गणाः ५, ततोऽपि एको गणः, ततोऽन्ते गुरुर्लो वा प्रागुक्तस्य चतुश्चत्वारिंशदधिकशतस्य द्विकगणने जातं द्वे शते अष्टाशीत्यधिके २८८ । पुनरस्य पञ्चगणने जातं चतुर्दशशतानि चत्वारिंशदधिकानि १४४० । पुनरस्य एकगणने तदेव स्यात् । पुनरस्य द्विकगणने

९६]

धीधीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टमः

जातं अष्टाविंशतिशतान्यशोत्यधिकानि २८८० । एवं द्वितीयेऽप्यर्धे २८८०,
अन्योऽन्याभासे जातं द्व्यशोतिलक्षाणि चतुर्नवतिसहस्राणि चत्वारि शतानि
८२९४४०० इति श्लोकभेदानां सङ्ख्या, एवमन्यत्रापि स्वबुद्ध्या
सङ्ख्या ज्ञेया ।

अथोक्तात्युक्तादिजातीनां रूपसंख्या लिख्यते—२-४-८-१६-
३२-६४-१२८-२५६-५१२-१०२४-२०४८-४०९६-८१९२-
१६३८४-३२७६८-६५५३६-१३१०७२-२६२१४४-५२४२८८
-१०४८५७६-२०९७१५२-४१९४३०४-८३८८६०८-१६७७
७२१६-३३५५४४३२-६७१०८८६४ ॥

इत्येवं लक्षणं प्रोक्तं, छन्दसामखिलं मया ।

केवलैव कथा ज्ञेयाऽग्रतोऽद्भुतरसास्पदम् ॥ २१ ॥

इति प्रस्तारः ॥

अथार्याप्रस्तारादिकं सुगमम् । द्विगुरुः, स च भाळौ च इति रीत्या
प्रस्तार्यते । श्लोकप्रस्तारे या सङ्ख्या सा उपलक्षणं मात्रम्, यतो गणधर-
पादान्ते व्रतमग्रहीद, इति श्रीहेमसूरिकृतिदर्शनात् ॥

सर्गः]

स्वोपपन्नदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[२७]

श्रीमान् पार्श्वप्रभुर्जीयाज्जगन्प्रद्योतनो नवः ।
 यस्य स्मरणतोऽप्याशु, प्रणश्यन्ति तमोव्रजाः ॥ १ ॥
 अथ संक्षेपतो वक्ष्ये, कथामाप्तप्रथामपि ।
 सुराणां गुरुरप्यस्या नान्यथा पारमाप्नुयात् ॥ २ ॥
 तदा स्वयंवरे तस्मिन्नानन्दे स्वजनान् श्रिते ।
 निरानन्दतया श्लिष्टाः, स्पर्धयेव नरेश्वराः ॥ ३ ॥
 वृत्ते स्वयंवराभोधौ, जिष्णौ तत्र श्रिया तया ।
 उग्रत्वं भेजिरे भूभिस्तुजः कोपविषग्रहात् ॥ ४ ॥

दु० व्या०—जिष्णौ—जयनशीले, पक्षे कृष्णे । श्रिया—श्रीरूपया ।
 उग्रत्वं पक्षे ईश्वरत्वम् ॥ ४ ॥

प्रतापस्तेषु भूपालः, कोपमङ्गुरभालमृत् ।
 उवाच विजयं वाचा, वाचालितदिगञ्चलः ॥ ५ ॥
 बालया बालबुद्ध्या त्वं, वृत्तो वीग्नतोऽज्झितः ।
 माऽभिमानं विधा स्तनमालासंभूषितश्चवत् ॥ ६ ॥
 दु० व्या०—माः विधाः—मा कार्षीः ॥ ६ ॥
 प्रेस्ताऽसौ प्रतीहार्या, भवता प्रत्यजिग्रहत् ।
 बाला मालामिदं चित्रं, किं यतः प्रोच्यते जने ॥ ७ ॥
 नारी नृपस्तुरङ्गश्च, तन्त्री वा सारणीजलम् ।
 यथा यथा विधीयन्ते, भवन्त्याऽऽशु तथा तथा ॥ ८ ॥
 नेदं सहे सहेलं त्वां, विजित्य विजयश्रिया ।
 साकं कन्यां वृणोम्येव नृधृणोऽहं रणाङ्गणे ॥ ९ ॥
 सस्मितं विजेयः स्माह, प्रतापं सहते न हि ।
 मत्करे करवालोऽयं, धाराधर इवोन्नतः ॥ १० ॥

१ °यः प्राह R । २ °यं धरा ° R ।

९८]

भीभीघरचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टमः

इत्युक्त्वोत्तिष्ठति स्फूर्जत्खड्गे श्रीविजये तदा ।
 प्रतापप्रेरिताः सर्वे, सज्जीभूता रणे नृपाः ॥ ११ ॥
 हया हेषारवं चक्रुर्गजा गर्जितमूर्जितम् ।
 सुभटाश्च भुजास्फोटं, स्थचक्राणि चोत्कृतिम् ॥ १२ ॥
 प्रतापो मुख्यतां दध्रे, भूधनेष्वखिलेष्वपि ।
 राजा रत्नाङ्गदो मेजे, विजयं सारसैनिकः ॥ १३ ॥
 दण्डादण्डि च खड्गाखड्गि बाणावाणि च भल्लामल्लि ।
 केशकेशि च मुष्टामुष्टि युद्धं वृत्तं कृतसुरहृष्टि ॥ १४ ॥
 प्रतापः पुरतो भूत्वा, योधयामास भूभुजः ।
 तथा यथा क्षणाद् मेजुर्विजयस्य भटा दिशः ॥ १५ ॥
 तद् दृष्ट्वाऽश्वयतूणीरधारी' वीरो धनुर्धरः ।
 अश्वोऽस्य स्वभटान् वैरिघटाः प्रहरति स्म सः ॥ १६ ॥
 ज्ञात्वा प्रतापं दुर्जेयं, स च सस्मार चेटकम् ।
 सोऽपि स्फुरज्जटाजुटः, कालरूप इवागमत् ॥ १७ ॥
 प्रणष्टाः केऽपि तं दृष्ट्वा, केऽपि कम्प्राङ्गतां दधुः ।
 धृत्वा स पाणिपादेषु, शत्रून् कांश्चिदल्लुठत् ॥ १८ ॥
 कोलाहलमये जाते, विश्वे तत्र विसंस्थुले ।
 व्यन्तरं सोऽपि सस्मार, प्रतापः पूर्वसाधितम् ॥ १९ ॥
 आयाते व्यन्तरे व्योम्निः क्षणान्चेटकरोधिनि ।
 सप्रतापा महीपालाः, पुनर्योद्धुं दुदौकिरे ॥ २० ॥
 रणतूर्यरवेणालं, जायमाने रणे ततः ।
 अकालप्रलयं वीक्ष्य, दध्यौ कन्यापिता हृदि ॥ २१ ॥

१ °शे वीरो A । २ °तापद्° A । ३ °तापद्° A ।

सर्गः]

स्वोपज्ञदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[९९]

हा ! कन्येयं कथं सृष्टा, विश्वक्षयकरी विधेः ।
 यत्कृते यान्त्यमी भूपा रणवह्नी पतङ्गताम् ॥ २२ ॥
 विजयोऽचिन्तयच्चित्ते, जीवरक्षणमेकतः ।
 अन्यतः शत्रुजयनं, दुर्घटं घटते द्वयम् ॥ २३ ॥
 ध्यात्वेत्यवस्वापिनीं स, प्रमीलां विद्यया ददौ ।
 जज्ञिरे शत्रवः सर्वे, यया निद्रावशंवदाः ॥ २४ ॥
 राजा विजयचन्द्रोऽपि, सर्वेषां धरणीभुजाम् ।
 शस्त्राणि पाणितो लात्वा, शस्त्रराशिं वितेनिवान् ॥ २५ ॥
 सालस्याश्चक्षुरुन्मील्य, ततो भूपाः सचेतनाः ।
 शस्त्ररिक्तान् करान् वीक्ष्य, वीक्षाश्चक्रुः परस्परम् ॥ २६ ॥
 स्मित्वा विजयचन्द्रोऽपि, साह भो भूपपुङ्गवाः ! ।
 उपलक्ष्य निजास्त्राणि, गृह्यन्तां शस्त्रराशितः ॥ २७ ॥
 लग्नाश्चिन्तयितुं लग्ना नृपा नूनं महात्मना ।
 अनेन मुक्ता जीवन्तो, लात्वा शस्त्राणि पाणितः ॥ २८ ॥

दु० व्या०—लग्नाः—लज्जिताः ॥ २८ ॥

मान्योऽयं तन्न सामान्यो, ध्यात्वेति धरणीधवाः ।
 भेजुस्तं तस्य मौलौ च, पुष्पवृष्टिं व्यधुः सुराः ॥ २९ ॥
 जाते जयजयारावे, दृष्टो रत्नाङ्गदोऽवदत् ।
 अहो ! भाग्यवती कन्या, यस्या वरयितेदृशः ॥ ३० ॥
 इति प्रमोदतस्तेन, खजनीभूतपार्थिवैः ।
 कन्या-विजययोश्चक्रे, पाणिग्रहमहोत्सवः ॥ ३१ ॥
 भूपाः सम्मानिताः सर्वे, ययुर्निजनिजं पुरम् ।
 विजयोऽपि कियत्कालं, तत्र स्थित्वाऽचलद् बली ॥ ३२ ॥

१००]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टमः]

रत्नाङ्गदे निवृत्तेऽथ, विजयः कान्तयाऽन्वितः ।

कृत्वा प्रयाणं कान्तारे, क्वापि सैन्यं न्यवेशत् ॥ ३३ ॥

मध्येऽह्ने पूजावसरे, कुर्वतोऽस्य जिनार्चनम् ।

चारणैः श्रमणः कोऽपि, तत्रागत्यास्तवीज्जिनम् ॥ ३४ ॥

तथाहि—

दूरादानन्दकन्दः किसलयकलनामाप नः पापताप—

व्यापद्वातो विलिख्ये कलकुशलसरस्तूर्णमापूर्णमेव ।

शेषं संसारसिन्धुः समलभत शुभध्यानभानुर्दिदीपे,

कश्चित् त्वं देव ! दृष्टो धनसमयतपस्फूर्तिमन्मूर्तिशाली ॥ ३५ ॥

दु० व्या०—धनसमयः—बह्वागमपक्षे, वर्षातपपक्षे प्रीतिः ॥ ३५ ॥

श्रेयःसङ्केतशाला सुगुणपरिमलैर्जयमन्दारमाला,

छिन्नव्यामोहजाला प्रमदभरसरःपूरणे मेघमाला ।

नम्रश्रीमन्मराला वितरणकलया निर्जितस्वर्गिशाला,

त्वन्मूर्तिः श्रीविशाला विदलतु दुरितं नन्दिता क्षोणिपाला ॥

दु० व्या०—श्रीमन्मराली—श्रीमन्मुख्या ॥ ३६ ॥

नत्वा नृपस्तमाचष्ट, कुतः साधो ! तवागमः ।

सोऽवक् सप्तावतारेषु, त्वं कं पृच्छसि भूपते ! ॥ ३७ ॥

विस्मितस्तं नृपः प्राह, किमप्रस्तुतमुच्यते ? ।

नाप्रस्तुतमिदं स्वेनानुभूमिति सोऽप्यवक् ॥ ३८ ॥

पुनर्जगौ स वैताढ्यपर्वते माधवे पुरे ।

मेघविद्याधरस्तस्य, नन्दनश्चन्दनोऽभवत् ॥ ३९ ॥

१ ° ध्याहपू ° A । २ ° रणध्र ° R । ३ ° विहल ° A । ४ ° न्दिताक्षो °
A B । ५ ° दु त्वरकं A ।

सर्गः]

स्वोपज्ञदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१०१]

स विद्याबलवाँश्चारुतारुण्यतरलेक्षणः ।

कपिलाद्रिं गतोऽन्येद्युः, काञ्चिद् विद्यामसाधयत् ॥ ४० ॥

बलमानो रत्नपुरोद्याने कामपि कन्यकाम् ।

वीक्ष्य कामातुरो हत्वा, स वैताढ्यगिरिं ययौ ॥ ४१ ॥

यावदालापयेद् बालां, स माकन्दतरोस्तले ।

तस्य शाखास्थिता तावद्, वानरी वानरं जगौ ॥ ४२ ॥

यामोऽन्यपादपं जामिं, निजामानीय खेचरः ।

रन्तुमिच्छति निर्लज्जो, लज्जते मन्मनः परम् ॥ ४३ ॥

दृ० व्या०—यामः—गच्छामः ॥ ४३ ॥

श्रुत्वेति भीतं कन्यायाः, पृच्छन्तं चरितं खगम् ।

जगौ वानर्यदूरेऽद्रौ, पृच्छ केवलिनं मुनिम् ॥ ४४ ॥

गतैवेनं सत्वरं तत्र, पृच्छन्तं केवली जगौ ।

कन्यां तामेव भो ! पृच्छ, या मुक्ताऽस्ति तरोरधः ॥ ४५ ॥

व्यावृत्तः सोऽपि तां नत्वाऽपृच्छच्चरितमद्भुतम् ।

सोऽवग् वक्ष्ये निजं वृत्तं, न पुनः तव वेद्म्यहम् ॥ ४६ ॥

रत्नाङ्गदो रत्नपुरे, पिता मे तस्य बल्लभा ।

मदना सुषुवे पुत्र-पुत्रीयुगलमन्यदा ॥ ४७ ॥

अपुत्रतायां संप्राप्ते, पुत्रे केनाप्यथो हृते ।

जातं शोकाकुलं राजकुलं जानपदैः सह ॥ ४८ ॥

चारणः श्रमणः साधुचन्द्रस्तत्र समागतः ।

प्रणतं नृपतिं प्रोचे, न शोकः क्रियतां त्वया ॥ ४९ ॥

येन जीवेन यत् कर्म, भवेऽकारि शुभाशुभम् ।

तन्नूनं तेन भोक्तव्यं, निर्जर्यं तपसाऽथवा ॥ ५० ॥

१ ° लं जन ° R ।

१०९] श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टमः

वृत्तं युगलकस्यास्य, श्रूयतां पूर्वजन्मजम् ।
 द्वीपेऽस्ति जम्बूनाम्न्यत्र माकन्दीनामतः पुरी ॥ ५१ ॥
 राजा दुर्ललितस्तत्र, तस्य राज्ञी मनोरमा ।
 तथा मनोरमाकारं, युगलं सुषुवेऽन्यदा ॥ ५२ ॥
 पुत्री पुत्रश्च तौ धात्रीपालनादष्टवार्षिकौ ।
 समं विद्याकलाभ्यासरम्यौ यौवनमापतुः ॥ ५३ ॥
 अन्येद्युर्भूषतिः कृत्वा, तौ निजोत्सङ्गसङ्गिनौ ।
 पुण्यं तद्रूपलावण्यं, दृष्ट्वा चित्ते व्यचिन्तयत् ॥ ५४ ॥
 विवाहमनयोर्नूनं, विधास्येऽहं परस्परम् ।
 पृथगेवंविधौ कन्यावरौ न स्तो जगत्रये ॥ ५५ ॥
 ध्यात्वेति नृपतिः प्रातरवादीन्निजपार्षदान् ।
 विवाहव्यवहारोऽभूत्, कथं वृषभवारके ॥ ५६ ॥
 युगलस्येति तैरुक्ते, राजा प्रोवाच तन्मया ।
 पूर्वरीतिर्विधीयेत, दातव्यं न हि दूषणम् ॥ ५७ ॥
 इत्युक्त्वा पुत्रयोरेषोऽन्योऽन्यं पाणिग्रहं व्यधात् ।
 धूनयन्तः शिरः सर्वे, जना निजगृहं ययुः ॥ ५८ ॥

दु० व्या०—पुत्रयोः—पुत्री-पुत्रयोः, पुत्रशब्दलोपोऽत्र ॥ ५८ ॥

पद्मश्च पद्मिनी चेति, नाम्ना तौ स्नेहनिर्भरौ ।
 बुभुजाते सुखं राजा, पद्मोऽभूत् पितुरत्यये ॥ ५९ ॥
 अन्तःपुरे पुरेऽप्यस्या जन्मस्नेहेन पद्मिनीम् ।
 सम्भोगपात्रं धीक्ष्यामं, पुरोधा हितमब्रवीत् ॥ ६० ॥

१ ° स्ति धातक्रीखण्डे मा ° ॥

सर्गः]

स्वोपज्ञदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१०३]

अनौचित्यं कृतं पित्रा, यदि ते किं ततस्त्वया ।
अथ सत्यपि शुद्धान्तेऽनया धर्मो विलुप्यते ॥ ६१ ॥

दु० व्या०—शुद्धान्ते—अन्तःपुरे ॥ ६१ ॥

सोऽवादीद् व्यवहारोऽयं, पुराणोऽपि निगद्यते ।
प्रजापतिश्चिरं रेमे, दुहित्रा चतुरोऽपि यत् ॥ ६२ ॥
अलं तच्चरितैरुक्तैर्धर्मं भज नराधिप ! ।
इति प्रकुपितः सोऽस्मै, देशत्यागमकारयत् ॥ ६३ ॥
ऊचिवान् सचिवोऽन्येद्युस्तं सुधर्माभिधः सुधीः ।
कुधीमत्वं परित्यज्य, भज धर्मं धरापते ! ॥ ६४ ॥
जन्तोर्धर्मनयभ्रंशैः, श्वश्रे स्युस्तीव्रयातनाः ।
तप्तकस्तीरपाञ्चालीपानाश्लेषपुरःसराः ॥ ६५ ॥
शीतातपादिभिः कष्टं, स्पष्टं तिर्यक्ष्वपि ध्रुवम् ।
न्यायधर्मफलं स्वर्गो, यद् रम्यं तत् कुरु प्रभो ! ॥ ६६ ॥
भीतो मन्त्रिगिरा पन्नस्तयाऽसौ कान्तया सह ।
तापसव्रतभादाय, तपस्तेपे सुदुस्तपम् ॥ ६७ ॥
वर्षा-शीतोष्णकष्टं स, सह पत्न्याऽन्वहं सहन् ।
क्षयं निनाय दुष्कर्म, देहे दुःखं महाफलम् ॥ ६८ ॥

दु० व्या०—‘सह’धातुर्युजादिकः ॥ ६८ ॥

प्रान्ते ज्योतिष्कदेवेषु, देवीभूय ततश्च्युतौ ।
कर्मणः सावशेषत्वे, जातौ केकी च केकिनी ॥ ६९ ॥
व्याधशीतादिभिर्घात्यू, हंसी-हंसौ मृगी मृगौ ।
कपोती च कपोतश्च, भवे षष्ठे बभूवतुः ॥ ७० ॥

१०४]

धीधीघरचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टमः

अन्यदा मिथुनं चैतत्, श्रीसङ्घं जिनमन्दिरे ।
 वीक्ष्य जातिस्मृतिं प्राप्तं, स्वं निनिन्द पुनः पुनः ॥ ७१ ॥
 निद्रापरायणं व्याधहतं साधुप्रबोधितम् ।
 पुनर्युगलरूपेण, त्वत्कुले जायते स्म तत् ॥ ७२ ॥
 पुरोधास्तदविरोधाच्च, देशत्यागेन दुःखितः ।
 कृत्वा बालतपो जज्ञे, व्यन्तरो बलदुर्धरः ॥ ७३ ॥
 जातमात्रमष्टं पुत्रं, व्यन्तरः पूर्ववैरभाक् ।
 दृष्ट्वा हृत्वा स वैताल्यशृङ्गाग्रमधिरूढवान् ॥ ७४ ॥
 महाबलः स कष्टाय, तं मुमोच नभस्तलात् ।
 अधः सञ्चरता मेघखगेनासौ धृतः करे ॥ ७५ ॥
 रत्नकन्दुकनल्लब्ध्वा, बालं बालार्कभासुरम् ।
 दत्त्वा प्रियायै चक्रेऽसौ, प्रमोदेन महोत्सवम् ॥ ७६ ॥
 मुञ्च शोकं महाराज ! स सुतस्तत्र भाग्यवान् ।
 इत्युक्तिप्रणतः पित्रा, मुनिरन्यत्र जग्मिवान् ॥ ७७ ॥
 ततः सुलोचनाऽऽख्याऽपि, जनन्योद्धरितेत्यहम् ।
 भाष्यमाणाष्टवर्षाम्बामपृच्छं हेतुमन्यदा ॥ ७८ ॥
 मात्रा मज्जन्मवृत्तान्ते, साश्रुपातमुदीरिते ।
 जातिस्मृतिरभून्मेऽद्य, हृताऽस्मि भवता पुनः ॥ ७९ ॥
 श्रुत्वेति चन्दनो त्रिद्याधरो स्वपितरो क्षणात् ।
 पप्रच्छ साग्रहं वृत्तं, तौ च तथ्यमवोचताम् ॥ ८० ॥
 विरक्तश्चन्दनो दृष्यौ, हा ! मूढेन मया कथम् ? ।
 भवाब्धौ पातितः स्वात्मा, कार्याकार्यविवेकतः ॥ ८१ ॥

सर्गः]

स्वोपपन्नपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१०५]

ज्ञापयित्वा कनीषृत्तं, पितरौ स व्यजिज्ञपत् ।
 संयमश्रियमादास्ये, सर्वपापक्षयङ्करीम् ॥ ८२ ॥
 तावूचतुः कथं वत्स !, वत्सलत्वेन पालितः ।
 वार्द्धके दुःखवाद्दौ तौ, नौवन्नोत्तारयिष्यसि ॥ ८३ ॥

दु० व्या०—नौ—आवाम् ॥ ८३ ॥

पितरौ दुःखभेदाय, जन्तोश्चारित्रमेव हि ।
 इत्युक्ते तावपि स्थैर्यं, भेजतुर्भवभञ्जने ॥ ८४ ॥
 पितरौ तां च कन्यां स लात्वा केवलिनं ययौ ।
 भवोद्विग्नानि तान्याशु, संयमं च ययाचिरे ॥ ८५ ॥
 उवाच केवली वोऽन्तस्त्रयाणां संयमोऽस्ति भोः ! ।
 कस्य नास्तीति तैरुक्ते, कन्याया नेति सोऽब्रवीत् ॥ ८६ ॥
 अस्या भोगफलं कर्मेत्युक्ते चन्दनखेचरः ।
 अपृच्छद् वानरी मर्त्यगिरा वदति किं विभो ! ॥ ८७ ॥
 साधुः प्राह त्वया सेयं, ह्रियते स्म यदा तदा ।
 वज्रदाढखगोऽप्येनां, जिघृक्षुरभवत्तराम् ॥ ८८ ॥
 त्वत्तो लातुमशक्तस्तु, स प्रायुङ्क्त प्रतारिणीम् ।
 तथा च वानरीवाचा, प्रेरितोऽसि मदन्तिके ॥ ८९ ॥
 मया हितैषिणा पश्चात्, प्रहितोऽस्ति पुनर्भवान् ।
 विलम्बं स्वं च निन्दन्ती, विलक्षाऽगात् प्रतारिणी ॥ ९० ॥
 प्रहारोऽपि गुणस्तेऽभूदित्युक्ते मृनिना खगः ।
 कन्यां रत्नपुरे प्रेष्य, पितृयुक्तोऽग्रहीद् व्रतम् ॥ ९१ ॥
 अहं चन्दननामेति, साधुनोक्ते सुलोचना ।
 भ्रातर्भ्रातरिति प्राप्ता, जल्पन्ती साश्रुलोचना ॥ ९२ ॥

१०६]

श्रीभीष्मरचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टमः]

नत्वा तं सादरं पृष्ट्वा, सुखसंयमतादिकम् ।
 ददौ महाग्रहं तस्मै, शुद्धाहारं सुलोचना ॥ ९३ ॥
 भूपो व्यचिन्तयच्चित्ते, कीदृशं भवनाटकम् ।
 जन्तवो यत्र नृत्यन्ति, बहुधा निजकर्मभिः ॥ ९४ ॥
 व्योम्ना गते मुनौ तत्र, निःस्नेहे पद्मपत्रवत् ।
 भुक्त्वा भूपोऽपि सायाह्ने, प्रयाणमकरोत् पुरः ॥ ९५ ॥
 पुरःसरो राजभीत्या, केनचित् पार्श्वयायिना ।
 दुर्गायां जायमानायां, भिल्लेनावादि भूपतिः ॥ ९६ ॥
 पाण्डवीयं तथा रौति, त्वरितोऽपि यथा भवान् ।
 क्लेशं श्रियं च संग्राप्य, षड्भिर्मासैर्गृहं गमी ॥ ९७ ॥
 सायं सैन्ये प्रयाणान्ते, स्थिते सति महीपतिः ।
 संशिश्रिये पटावासं, वाजि-हस्तिघटावृतः ॥ ९८ ॥
 अवार्यो दैत्य-देवेन्द्रैरुत्तार्य व्योमपादपात् ।
 कालः कवलयामास, रविं पक्वफलोपमम् ॥ ९९ ॥
 वसुस्वामिनि खरेऽस्ते, तमःपूरे पुरःसरे ।
 बभासे सेन्दुभिव्योम्नि, लुण्टाकैरिव तारकैः ॥ १०० ॥

दु० व्या०-वसु-द्रव्यं तेजश्च ॥ १०१ ॥

जाग्रद्विजयचन्द्रोऽपि, समं सुभटमण्डलैः ।
 प्रियाया ह्रियमाणायाः, स्वरं सुश्राव दूरतः ॥ १०१ ॥
 हता सुलोचना केन, जल्पन्निति नरेश्वरः ।
 दधावे सुभटैर्यावत्, तावत् पृष्ठेऽभवद् ध्वनिः ॥ १०२ ॥
 हे नाथ ! ह्रियते सेयं, प्रिया तव सुलोचना ।
 याति यात्यधमः सैष भटाः ! धावत धावत ॥ १०३ ॥

सर्गः]

स्थोपप्लवुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१०७]

सत्यं पृष्ठे पुरो वेति, विभ्रान्तो यावदाययौ ।
 प्रियां विना पटावासं, तावद् दृष्ट्वा मुमूर्च्छ सः ॥ १०४ ॥
 संसिक्तः चन्दनाम्भोभिरदम्भैः पारिपार्श्वकैः ।
 कथञ्चिच्छब्धचैतन्यो, विललाप क्षमापतिः ॥ १०५ ॥
 हा प्रिये ! हा-कुरङ्गाक्षि !, छलिना च्छलितोऽस्मि चेत् ।
 तत् किं कुर्वे पटवासः, कपटावासतामगात् ॥ १०६ ॥
 स्मृतागतश्चेटकोऽवग्, वज्रदाढोऽस्ति खेचरः ।
 पुर्यां चमरचञ्चायां, जहे तेन सुलोचना ॥ १०७ ॥
 मयाऽप्यजयः स प्राज्यबलविद्याबलोद्धतः ।
 विजेष्यते च कालेन, सत्त्वतः स त्वया स्वयम् ॥ १०८ ॥
 गते तस्मिन् नृपः स्माह, धेर्यात् प्रातः स्वसैनिकान् ।
 आहारामि प्रियामेष जित्वा दैवमपि ध्रुवम् ॥ १०९ ॥

दु० व्या०—आहारामि—आनयामि ॥ १०९ ॥

इत्युक्त्वा नृपतिः सत्त्वशाली शालीनमानसः ।
 दत्त्वा चमूपतेः शिक्षां, प्राचालीदुत्तरां प्रति ॥ ११० ॥
 स्थगधीधरो धराधीशभक्तिभाग् धैर्यबन्धुरः ।
 कामप्याशां द्विधाऽऽश्रित्य, चचाल करवालभृत् ॥ १११ ॥
 किमप्युपायमप्राप्य, भ्रमन् गिरिवनादिषु ।
 आक्रान्तस्तृषयाऽन्येद्युरपश्यद् भूपतिः सरः ॥ ११२ ॥
 अखण्डं पुण्डरीकश्रि, लसच्चामरचित्तहृत् ।
 यद् भूपास्थानवद् रेजे, राजहंसविभूषितम् ॥ ११३ ॥

दु० व्या०—पुण्डरीकपक्षे छत्रम् ॥ ११३ ॥

१०८]

[श्रीभीष्मचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टमः]

उत्फुल्लनालिनालीषु, निलीना यत्र पटपदाः ।

बभ्रुस्तमिव पश्यन्तो, नेत्रतारास्सरःश्रियः ॥ ११४ ॥

पयः पीत्वा नृपस्तत्र, छायामिच्छन्नवैश्वत ।

श्रितहल्लीसकक्रीडा, नागकन्या वनान्तरे ॥ ११५ ॥

फणीन्द्रमुकुटास्तारशृङ्गारास्ता निरीक्ष्य सः ।

भयाश्चर्यरसापूर्णः, स्थातुं गन्तुं न शक्तवान् ॥ ११६ ॥

तं वीक्ष्य तास्वपि स्वैरमागच्छन्तीषु सन्मुखम् ।

तत्स्वामिनी पुरोभूय, जगौ वत्स ! कुतो भवान् ? ॥ ११७ ॥

साश्चर्यं नृपतिः प्राह, मातस्तेऽहं सुतः कुतः ! ।

साज्वग् गजपुरेशस्य, प्रियाम्बा विजया तव ॥ ११८ ॥

गृहीतदीक्षे त्वत्ताते, तत्तादृग् धर्मतत्परा ।

जज्ञेऽहं धरणेन्द्रस्य, बल्लभा विजयाऽभिधा ॥ ११९ ॥

इमां जानीहि वैरोढ्यामेनां पद्मावतीं जयाम् ।

वयं स्वपरिवारेण, विहरामो यथासुखम् ॥ १२० ॥

तां नत्वा विजयेनोक्ते, स्वचरित्रे तया रयात् ।

नागेन्द्रपार्श्वे निन्येऽसौ, स्वाङ्के तं न्यस्य सोऽबदत् ॥ १२१ ॥

पुत्रस्त्वं विजयायाश्चेत्, तन्ममापि विशेषतः ।

त्वत्प्रियामानये तूर्णं, नैवं ते गौरवं पुनः ॥ १२२ ॥

किञ्चिद् ध्यात्वेति च प्रोचे, वैरिणं रुन्धि तावता ।

साचिष्यं हि विधास्यामो, वयं तव रणाङ्गणे ॥ १२३ ॥

नागलोकं विलोकयाऽसौ, विविधाश्चर्यसङ्कुलम् ।

नित्याहूत्प्रतिमां नत्वा, स्वं कृतार्थममन्यत ॥ १२४ ॥

सर्गः]

स्वोपबद्धगुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१०९]

पातालाद् बहिरानीय, रूपव्यत्ययहेतवे ।

गुटिकां व्यतरत् तस्मै, विजया विजयप्रदाम् ॥ १२५ ॥

विजयोऽथ भुवं भ्राम्यन्, रत्नवेडमवने क्वचित् ।

विलोक्य विस्मितोऽपश्यत्, सिंहं तन्मार्गरोधकम् ॥ १२६ ॥

तर्जितस्तेन हर्षक्षो, नादेन स्फोटिताम्बरः ।

धराच्छोटितलाङ्गलो, दधावे विजयं प्रति ॥ १२७ ॥

विजयोऽविभ्रमत् तं च, करेणाक्रम्य तत्क्रमम् ।

सोऽपि विद्युल्लताकारं, दर्शयित्वा ययौ क्वचित् ॥ १२८ ॥

साश्चर्यो मन्दिरद्वारं, प्राप्तो गीतं वधूजनैः ।

अश्रौषीचरितं स्वं स यद् बभूव स्वयंवरे ॥ १२९ ॥

कन्या काऽपि सखीयुक्ताऽनुरक्ताऽत्रास्ति किं मयि ।

चिन्तयन्निति चक्रेऽसौ, शुकरूपं विचक्षणः ॥ १३० ॥

आशु कोऽपि शुकोऽभ्येति, जल्पत्यस्याः सखीजने ।

मत्तवारणगामिन्याः, स मेजे मत्तवारणम् ॥ १३१ ॥

दु० व्या०—आशु-शीघ्रम्, एवं जल्पति, मत्तवारणः—मत्तगजः ॥ १३१ ॥

शशिलेखां सखीतारावृन्दे तारुण्यशालिनीम् ।

कन्यां भद्रासनासीनां, शुको वीक्ष्य विसिष्मिये ॥ १३२ ॥

राहोरहिरिपोर्भीत्या, शशिना शेषभोगिना ।

वक्त्रवेणीनिभादेणीनेत्राऽसौ शरणीकृता ॥ १३३ ॥

सन् पुररणत्कारं, कन्याऽप्युत्थाय तं शुकम् ।

आदाय स्वकरेऽवादीद्, वद किञ्चित् प्रियं शुक ! ॥ १३४ ॥

शुकोऽवक् तद्वनं सौधं, यत्र स्यात् प्रियसङ्गमः ।

तत्सौधमप्यरण्यानी, न यत्र प्रियसङ्गमः ॥ १३५ ॥

११०]

श्रीश्रीचरचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टमः

सा निःश्वस्य शुर्क माह, दूरे मे प्रियसङ्गमः ।

सोऽवक् का त्वं कुतोऽत्रासि, कः प्रियस्तव चेतसि ? ॥१३६॥

साऽवक् प्रतापभूषस्य, सुताऽहं प्रियलोचना ।

राज्ञे विजयचन्द्राय, दित्सिता व्यन्तरोक्तिभिः ॥ १३७ ॥

दु० व्या-दित्सिता-दातुमिष्टा ॥ १३७ ॥

तत्सङ्गमोऽत्र भावीति, मदर्थे रत्नमन्दिरम् ।

कृत्वा मृगेन्द्ररूपेण, व्यन्तरो विपिनं भ्रमेत् ॥ १३८ ॥

किं कुर्वे मन्दभाग्याऽहमद्यापि न लभे वरम् ।

अद्य प्रोक्तेऽपि नायाति, न जाने तत् कियद्दिनम् ? ॥ १३९ ॥

दु० व्या०-तद् अद्य ॥ १३९ ॥

दिनं याति जनालापैर्न याति रजनी पुनः ।

अनुरागी च रोगी च, दृश्येते सदृशो शुक्लः ॥ १४० ॥

प्रातर्गोहाङ्गणे नृत्यन्, मयाऽसौ मधुरस्वरः ।

क्षिप्तः प्रियागमप्रीत्या, काकोऽपि स्वर्णपञ्जरे ॥ १४१ ॥

स्वैरं विश्वे शुक्लः भ्राम्यँस्त्वं न जानासि तं नृपम् ।

सोऽवक् करतले तस्य, निवासो मे निरन्तरम् ॥ १४२ ॥

सुलोचनाकुचद्वन्द्वमहं वा मृगलोचने ।

तत्कोमलकरस्पर्शसुखानुभवभाजनम् ॥ १४३ ॥

साभ्रं बाला स्मरव्यालदंशाकुलतयाऽवदत् ।

हृदि स्थितोऽपि किं नाथ !, न दत्से मम दर्शनम् ॥ १४४ ॥

सहसा प्रकटीभूते, विजये विस्मितानना ।

सा मुदा नरीनर्ति स्म, चकोरीव निशाकरे ॥ १४५ ॥

सर्गः]

स्वोपपन्नदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१११]

सिंहरूपधरोऽभ्येत्य, व्यन्तरो दिव्यरूपभाक् ।
 सिंहासने निवेशयैनं, वभाषे रचिताञ्जलिः ॥ १४६ ॥
 आदृत्य विरहग्रीष्मतप्ताङ्गी भूमिभृद् भुवम् ।
 स्वाङ्गसङ्गसुधासारैरासिञ्च शुचिमेघवत् ॥ १४७ ॥

दु० व्या०—भूमिभृत्पक्षे शुचिः—आषाढः ॥ १४७ ॥

तावद्विवाहे नौचित्यं, यावन्नैति सुलोचना ।
 विधास्ये बलितः सर्वमित्यसौ तं न्यषेधयत् ॥ १४८ ॥
 आश्वास्य बालां सोऽचालीद्, व्यन्तरानुमतस्ततः ।
 वीक्षमाणा तमङ्गल्या, सा कथञ्चिन्न्यवर्तत ॥ १४९ ॥
 पीत्वा वारि मनोहारि, नद्यास्तीरे तरुस्थितः ।
 अन्येद्युः सहसाऽपश्यन्महीनाथः स्थगीधरम् ॥ १५० ॥
 संभ्रान्तः सोऽपि तं दृष्ट्वा, प्रणम्य परमादरम् ।
 देव्या नामाङ्कितं तस्मै, ददौ श्रवणकुण्डलम् ॥ १५१ ॥
 करेण हृदि तभ्यस्य, भूपः स्माह सगद्गदम् ।
 गृहाण कुण्डलं देवि !, निवासोऽत्रैव तेऽधुना ॥ १५२ ॥
 भूभुजा सादरं पृष्टो, जगौ बृत्तं स्थगीधरः ।
 तदा त्वां चलितं ज्ञात्वा, प्राचलं प्रति पश्चिमाम् ॥ १५३ ॥
 केनाऽध्वना हृता देवीत्येवं चिन्तयता पुरः ।
 मयैतत् कुण्डलं लब्ध्वा, शिश्रियेऽध्वा स एव हि ॥ १५४ ॥
 हा वत्स विजय ! क्वासि, हा चिरण्टि सुलोचने ! ।
 हा बन्धो विजयेत्येवमश्रौषं दारुणं स्वरम् ॥ १५५ ॥

दु० व्या०—चिरण्टि—हे वधु ! ॥ १५५ ॥

११२]

धीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टमः

किमेतदिति संभ्रान्तो, यावद् यामि द्रुतं द्रुतम् ।
 स्वामिजामियुता तावद्, दृष्टा माता कलावती ॥ १५६ ॥
 नत्वा किमिदमम्बेति, मयि जल्पति सा जगौ ।
 वत्स ! स्थगीधराऽवाच्यं, दुश्चरित्रं दुरात्मनाम् ॥ १५७ ॥

दु० व्या-हे अम्ब ! ॥ १५७ ॥

गवाक्षस्था सुता शीर्षे, यावद् वेणीं करोम्यहम् ।
 तावत् तत्र विमानस्थः, खेटः प्रापदिति ब्रुवन् ॥ १५८ ॥
 ईप्सिताऽपि मयोद्बोद्धुं, तेनात्ता चेत् सुलोचना ।
 हरामि तर्हि तज्जामि, ततोऽसौ विधृता करे ॥ १५९ ॥
 स्नेहाद् बाहुविलग्नां मामप्यस्याः खेचराधमः ।
 स विमानं समारोप्याचलत् पवनवेगतः ॥ १६० ॥
 आगतः स किपद् दूरे, कान्तारे कामपि स्त्रियम् ।
 पुनर्विमानमानिन्ये, क्रदन्तीं तामुवाच च ॥ १६१ ॥
 मुग्धे ! विजयचन्द्राख्यमर्त्यकीटे त्यजादरम् ।
 भजस्व मां भुजादण्डविडम्बितनरामरम् ॥ १६२ ॥
 स्वामिन् ! विजयचन्द्रेति, क्रदन्ती पिहितानना ।
 कर्णन्यस्ताङ्गुलिर्मेने, मया पुत्रवधूरिति ॥ १६३ ॥
 यदर्थेऽहमुपक्रान्तः, सेयं लेमे सुलोचना ।
 किमाभ्यामिति जल्पकः, सोऽमुश्चन्नौ विमानतः ॥ १६४ ॥

दु० व्या०-नौ-आवाम् ॥ १६४ ॥

अनुकूले सरित्कूले, सिकतासङ्कुले किल ।
 पतनाज्जीविते आवां, त्वं कुतस्तु स्थगीधरः ॥ १६५ ॥

सर्गः]

स्वोपन्नदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[११३]

स्ववृत्तं ज्ञापयित्वाऽहं, ततो मातृमुते उभे ।

मुखेन चालयन्मार्गे, नाभूवं मातृशसितः ॥ १६६ ॥

दु० व्या०—मातृशसितः—मूर्खः ॥ १६६ ॥

कोमलक्रमणे ते द्वे, तृषिते च बुभुक्षिते ।

सुश्रूषयन् वने प्राप, कथञ्चित् तापसाश्रमम् ॥ १६७ ॥

गागलिस्तापसाधीशो, मद्वृत्ते च गतेऽवदत् ।

मुञ्च भद्रस्त्रियावत्र, पालयिष्यामि वत्सल ! ॥ १६८ ॥

उदजे स्थापयित्वा ते, गृहीत्वाऽहं तदाशिषम् ।

भ्रमन् वनेषु दिङ्मूढो, दैवादेव समागमम् ॥ १६९ ॥

अभाषत महीशस्तं, शस्तं यत् तव सङ्गमः ।

गमिष्यति च सा कान्ता, कान्तास्या वासरान् कथम् ? ॥ १७० ॥

दु० व्या०—महीशः, तम् ॥ १७० ॥

कथं मयि श्लथस्नेहा, न दत्से देवि ! दर्शनम् ।

विलपन्तमिति स्पष्टं, स्थगीभृद् भूपतिं जगौ ॥ १७१ ॥

धीरस्त्वमेधि मेधाविन् !, सति तत्रापि सा सती ।

सुवर्णे श्यामिका न स्यात्, माणिक्ये न मलः पुनः ॥ १७२ ॥

दु० व्या०—एधि—भव ॥ १७२ ॥

स्थगीधरधराधीशाविति तत्र स्थितौ क्षणात् ।

अद्राष्टां नभसा यान्तं, पत्रिणं पत्रिकामुखम् ॥ १७३ ॥

कोऽयं केयं प्रभो ! पत्री, जल्पत्येवं स्थगीधरे ।

विहङ्गस्तरुमाश्रित्य, राज्ञोऽङ्गे भूर्जिकां जहौ ॥ १७४ ॥

दु० व्या०—कोऽयं पत्री—पक्षी, केयं पत्री ! ॥ १७४ ॥

११४]

धीभीधरचरितमहाकाव्यम्

[अष्टमः

दृष्ट्वा सुलोचना नाम, तत्र राज्ञि सविस्मये ।
 पक्षिरूपं परित्यज्य, सोऽयं सिद्धिनरोऽभवत् ॥ १७५ ॥
 चन्द्रांशुवसनोऽभ्येत्य, स कृत्वा वन्दनं तयोः ।
 सती सुलोचना जीयादित्याचष्ट पटिष्ठगीः ॥ १७६ ॥
 साश्रुनेत्रे नृपे सिद्धोऽवोचन्मुञ्च शुचं शुचे ! ।
 पुर्यां चमरचञ्चायां, मयाऽलोकि सुलोचना ॥ १७७ ॥
 अशोकवनिकासंस्थायि, शोकसङ्कुलमानसा ।
 शम्भूलीवचनैर्वज्रदाढस्य पिहितश्रवाः ॥ १७८ ॥ युग्मम् ॥
 दु० व्या०—शम्भूली—दूती ॥ १७८ ॥
 कर्पूरफालिं सागरां, सुरसिन्धुं सशैवलाम् ।
 सुधां सभुजगां दूतोयुताऽजैषीत् सुलोचना ॥ १७९ ॥
 तस्याहरणवृत्तान्तं, विदित्वा जनतामुखात् ।
 अहं बाढतरं दूनो, वज्रदाढसभां ययौ ॥ १८० ॥
 मन्मित्रजयचन्द्राख्यभूपपुत्रस्य बल्लभाम् ।
 विमुञ्चेति मया प्रोक्ते, साऽभूत् प्रत्युत मत्सरी ॥ १८१ ॥
 तस्योपदेशानौचित्याद्, गत्वाऽवोचं सुलोचनाम् ।
 त्वद्भर्त्रे ज्ञापयाम्येष, भूर्जे किञ्चिल्लिख स्वयम् ॥ १८२ ॥
 तथा रुदत्या हारस्थेक्षणाञ्जनशलाकया ।
 कज्जलविलनेत्राऽश्रुजलैर्लिखितमर्पितम् ॥ १८३ ॥
 दु० व्या०—ईक्षणं—नेत्रम् ॥ १८३ ॥
 श्रुत्वेति भाषितं सिद्धपुरुषस्य महीपतिः ।
 पत्नीं पुनः पुनर्वीक्ष्य, रोदिति स्म सगद्गदम् ॥ १८४ ॥

१ *स्यापि क्षो* A । २ साक्षात् A B ।

सर्गः]

स्वोपलक्षदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[११५]

सिद्धोऽवगू धीर । धीरत्वं, भज भङ्क्त्वा निजं रिपुम् ।

दिनैः स्तोकेस्तया साकं, त्वमाप्स्यसि जयश्रियम् ॥१८५॥

अथ जैनमतालापैरतिक्रम्य दिनं मुदा ।

सायंतनक्रियां कृत्वा, विश्रान्तास्तत्र ते त्रयः ॥१८६॥

सिद्धस्थगीभृतोः स्वापमाप्तयोरभवन्नृपः ।

स्मरन् विकल्पकल्पान्तमरुद्भ्रान्तमनाः प्रियाम् ॥ १८७ ॥

दु० व्या०—स्वापं—निद्राम् ॥ १८७ ॥

आर्या—

साऽभून्ननु मा रजनी, मारजनी सोऽप्युदेति मारजनी ।

रुचिनिर्जितमारजनी, न यत्र तल्पं ममारजनी ॥१८८॥

दु० व्या०—मा रजनी मा भूद्, मारोत्पादिका । मारजनी—मारवधूः ।

आर—प्राप । जनी—वधूः ॥ १८८ ॥

कथञ्चिल्लब्धनिद्रस्य, तस्य कश्चिन्महानिशि ।

अमोटयत् पदाङ्गुष्ठं, लघुनिद्रां स चात्यजत् ॥ १८९ ॥

आसीनः स्फारशृङ्गारां, पूर्णचन्द्रमुखीमसौ ।

देवीं सुलोचनां वीक्ष्य, वीक्षापन्नो व्यचिन्तयत् ॥१९०॥

दु० व्या०—वीक्षापन्नः—विलक्षणः ॥ १९० ॥

सम्भाव्यं सांप्रतं तस्याः, कथमागमनं ननु ।

भ्रान्तिरेषेत्यधो नेत्रे, तस्मिन् सा सस्मितं जगौ ॥ १९१ ॥

न लक्षयसि किं नाथे !, स्वप्रियां शत्रुणोज्झिताम् ।

समेतां स्मरसंतप्तां, परिरिप्साऽपरां त्वयि ॥ १९२ ॥

१ *ध स्वां प्रि A ।

११६]

भीभीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टमः

खलवत् किमु निःस्नेहः, स्तोककालेन वीक्ष्यसे ।

असंभाव्यं विभाव्येति, नेक्षाञ्चक्रेऽपि तां नृपः ॥ १९३ ॥

॥ युगम् ॥

अपसृत्य सनिःश्वासं, लतागेहान्तरं गता ।

दीनस्वरं सा रुदती, प्राह श्रवणदुःसहम् ॥ १९४ ॥

दूरे पितृगृहं मेऽद्य, दूरे च श्वसुरालयः ।

आसन्नोऽपि ममाभागयाद्, दूराद् दूरतरः प्रियः ॥ १९५ ॥

हृताऽऽदौ वैरिणा दैव ! यदि तेनोज्झिता च सा ।

प्रतिकूलः पतिस्तर्हि, किं करोतु सुलोचना ॥ १९६ ॥

प्राप्ते निर्दयतां पत्यौ, रे किं हृदय ! रोदिषि ।

कण्ठे पाशं क्षिपाम्येषा, सर्वदुःखच्छिदेऽधुना ॥ १९७ ॥

श्रुत्वेति विजयो दध्यौ, हा ! मह्यं (म ?) म्रियतेऽङ्गना ।

अतोऽसौ तत्र गत्वा द्राक्, प्रोचे मा साहसं कुरु ॥ १९८ ॥

साऽवग् बाला न दूयेत्, नालापमपि चेच्छमेत् ।

भ्रान्तिस्ते चेत् ततो बन्धि, सर्वं विदितमावयोः ॥ १९९ ॥

स्वयंवरात् प्रभृत्यस्य, तत्प्रेम ललितादिकम् ।

नीचैर्विलोचनं भूपे, शृण्वति स्माह सा ततः ॥ २०० ॥

पुनः सोचे प्रिय ! भ्रान्ति, मुञ्च नो चेन्निजार्पिताम् ।

उर्मिकामपि पश्येतां, तां दृष्ट्वा सोऽथ दभ्यवान् ॥ २०१ ॥

रूपानुकारैः सङ्केतैरपि नामाङ्गमुद्रया ।

इमां सुलोचनां मन्ये, न मन्येत मनः पुनः ॥ २०२ ॥

विमृश्य विजयः प्रोचे, वद चेत् त्वं सुलोचना ।

त्वद्भाता को मुनिः किञ्च, तेनोचे चरितं निजम् ॥ २०३ ॥

सर्गः]

स्वोपश्रुतगुणपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[११७]

योषा जोषमथो भेजे, तद्वृत्तान्तमविन्दन्ती ।

विजयः प्राह धूर्तत्वं, त्यज मूर्तिं निजां भज ॥ २०४ ॥

दु० व्या०—जोषं—मौनम् ॥ २०४ ॥

हित्वा सुलोचना रूपं, सा भूत्वा खेचरी जगौ ।

धन्या सुलोचना यस्याः, पतिस्त्वं विश्वमण्डनम् ॥ २०५ ॥

वसन्ततिलकालन्दः—

लीलाविलोलललनानयनाञ्चलेन,

येषां मनोमधुकरः परिधूयमानः ।

उन्मीलदुज्ज्वलविशालविशुद्धशील-

लीलाम्बुजं त्यजति नाशु त एव धन्याः ॥ २०६ ॥

सुलोचना च त्वं चेदृग्, द्वयमेव जगत्रये ।

न यत्परप्रियासक्तं, रूपस्मरकथादिभिः ॥ २०७ ॥

पत्या मे वज्रदाहेन, त्वत्प्रिया निष्कुटान्तरे ।

मुक्ताऽस्ति मुक्तावल्लीव, नैर्मल्यगुणशालिनी ॥ २०८ ॥

दु० व्या०—निष्कुटः—वाटिका ॥ २०८ ॥

मद्भर्तृप्रहिताऽनेकदूतीवचनमुद्गुरैः ।

न तस्या विभेदे शीलमिव वज्रविनिर्मितम् ॥ २०९ ॥

कृपया तदुपासिन्या वत्सलायाः स्वभावतः ।

नखामिषसमं सख्यं, तया साकं ममाभवत् ॥ २१० ॥

दु० व्या०—सख्यं—मैत्र्यम् ॥ २१० ॥

जपन्ती नाम मन्त्रं ते, पृच्छन्त्यां मयि सा निजम् ।

स्त्रीस्वभावात् कियत् प्रेम, ललिताचरितं जगौ ॥ २११ ॥

११८]

श्रीभीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टमः]

यत् तयोक्तं हि तद् वेद्मि, न यदुक्तं न वेद्मि तत् ।
शिक्षितैश्च मितैर्यद्वा, सिद्धिः का वचनैर्वर्धयैः ॥ २१२ ॥

दत्त्वोर्मिकां तयाऽऽज्ञप्ता, त्वच्छुद्धयै तव कान्तया ।
भ्रमन्त्यत्रागतां वीक्ष्य, त्वां जज्ञेऽहं स्मरातुरा ॥ २१३ ॥

दु० व्या०—‘सीष्या बोलमव्या वरा नाथ बोल नहीं परा’ इति योगि-
वाक्यम् ॥ २१३ ॥

मयि स्वकान्तरूपायामपि त्वं न विमूढधीः ।
का कथा परदारेषु, तत् त्वं धन्यशिरोमणिः ॥ २१४ ॥
प्रियोर्मिकां करे न्यस्य, स्वां प्रदाय प्रमोदभाक् ।
तां विसृज्य नृपः प्राप, स्वापस्थानं तरोस्तले ॥ २१५ ॥
सिद्धस्थगीभृतौ तत्राऽनवेक्ष्य हृदि शङ्कितः ।
काननान्तरसौ भ्रान्तः, भ्रान्तः शाखितले स्थितः ॥ २१६ ॥

तस्मिँस्तत्र निषण्णेऽथ, तरोरुपरि संस्थितम् ।
भूतं भूतः परः स्माहागम्यतां तत्र गम्यते ॥ २१७ ॥
कुत्रेति व्याहृते तेन, पुरोऽवक् त्वं न वेत्सि किम् ? ।
इतोऽस्ति दशयोजन्यां, पुरं विजयसंज्ञया ॥ २१८ ॥

राजा चन्द्रबलस्तत्र, तस्य चैत्रः पुरोहितः ।
कृत्वा गवाश्वमेधादीन्, नृमेधं कुरुतेऽधुना ॥ २१९ ॥

दु० व्या०—‘गवाश्व’ ‘गोर्नाग्न्यवोऽक्षे’ [सिद्धहेम० १-२-२०]
इत्यनेन अन् ॥ २१९ ॥

अष्टोत्तरशतं नृणामध्वरे वधमेप्यति ।
सप्तोत्तरशतं क्षुद्रदैवतैस्तत्र मेलितम् ॥ २२० ॥
अवशिष्टो विशिष्टस्तैः, कश्चिदात्तो वनादतः ।
यदि सूर्योदये जज्ञे, भाव्यं यज्ञेन तद् ध्रुवम् ॥ २२१ ॥

सर्गः]

स्वोपज्ञदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[११९]

पश्यायः कौतुकं तत्रेत्युक्त्वाऽमुत्र स्थिते परः ।
 जगावीदृक्ष्यज्ञानां, कोऽपि वारयिता न किम् ? २२२ ॥
 नैवेति गदिते तेन, परोऽवादीन्न सोऽस्ति किम् ? ।
 यः श्रुतो विजयः कश्चिन्नृपो हिंसानिषेधकः ॥ २२३ ॥
 सोऽप्याख्यन्नाम भोस्तस्य, वाक्छूरस्य न गृह्यते ।
 ईदृशीं यः क्षितीशोऽपि, न रक्षति नरक्षतिम् ॥ २२४ ॥
 दु० व्या०—नरक्षतिम्—नरक्षयम् ॥ २२४ ॥
 एवं पुनः परः स्माह, कृतमेतेन भूभुजा ।
 अन्योऽपि भुवने नास्ति, देवो नागो सुरोऽथवा ॥ २२५ ॥
 सोऽवादीच्चिन्तयाऽलं तेऽनया यज्ञेऽथ गम्यते ।
 परोऽवकू कथय भ्रातः !, तथापि यदि बुद्ध्यते ॥ २२६ ॥
 सोऽवकू कर्कोटशैलेऽस्ति, कर्कोटफणिनः स्फुरत् ।
 क्रीडास्थानं स आगत्य, पातालात् तत्र खेलति ॥ २२७ ॥
 नागदत्तः मुनिः कश्चिदत्रागत्य स्थितोऽन्यदा ।
 तं नागेन्द्रं दयाधर्मेऽऽस्थापयद् विश्ववत्सलः ॥ २२८ ॥
 ततः प्रभृत्यसौ कुर्यादध्वरध्वंसमुद्धुरः ।
 अयं यज्ञः सुखं भावी, कर्कोटश्चेन्न वेत्स्यति ॥ २२९ ॥
 उड्डीनयोस्तयोरेव मुक्त्वा राजा व्यचिन्तयत् ।
 अहो ! स्थगिभृतः कष्टं, महदेतदुपस्थितम् ॥ २३० ॥
 अन्यच्च श्रूयते कीर्तिः, श्रवणाभ्यामनीदृशी ।
 सत्यं वा जीवितं मे धिग्, नरमेधमरक्षतः ॥ २३१ ॥
 आत्मना वा परेणापि, जन्तूनामिह रक्षणम् ।
 कृतमेव वरं येन, विना सर्वं वृथा परम् ॥ २३२ ॥

१२०]

श्रीधीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टमः

स ध्यायन् किं करोमीत्यवक् स्मृतागतचेटकम् ।
 मद्घृत्तं यज्ञघृत्तं च, कर्कोटाय निवेदय ॥ २३३ ॥
 अथो तथाकृते तेन, नागलक्षैः परिष्कृतम् ।
 कर्कोटं धावितं दृष्ट्वा, विजयोऽपि सदाचलत् ॥ २३४ ॥
 बहवः पटवः पापा ऋचां पठनपूर्वकम् ।
 यावन्नराहुतिं दद्युस्तावन्नागबलं ययौ ॥ २३५ ॥
 पलायध्वं पलायध्वं, वदन्तस्तत्र वाडवाः ।
 काकवन्नेशुरुज्जित्वोत्तरीयादित्वराकुलाः ॥ २३६ ॥
 द्विवेदी च त्रिवेदी चोपाध्यायः पाठकस्तथा ।
 दीक्षितो यायजूकश्च, नष्टाः पश्चाद् विलोकनैः ॥ २३७ ॥
 दु० व्या०—यायजूकः—यज्ञकर्ता ॥ २३७ ॥

यूपमुन्मूलयन्मूलाद्, वह्निकुण्डं विलोठयन् ! ।
 हव्यं विक्षेपयन् व्योम्नि, कर्कोटोऽभञ्जयन्मखम् ॥ २३८ ॥
 एवं नागैर्मखे भग्ने, मोचितान् नृपतिर्नरान् ।
 यावत् पश्यति तावद् भूकम्पः कोऽप्यभवत्तराम् ॥ २३९ ॥
 कम्पेषु गिरिशृङ्गेषु, क्षणान्निर्घातपूर्वकम् ।
 ददर्श भूमेर्निर्यातं, नृपतिर्यातुधानकम् ॥ २४० ॥

दु० व्या०—यातुधानकम्—राक्षसम् ॥ २४० ॥

दीर्घदन्तं प्रलम्बोष्ठं, रौद्रास्यं रक्तलोचनम् ।
 करे धृतासुगापूर्णचपकं खड्गधारिणम् ॥ २४१ ॥
 पीनकुक्षिं महाभीष्मं, नवतालप्रमाणकम् ।
 तं दृष्ट्वैव पलायिष्ट, कर्कोटः सपरिच्छदः ॥ २४२ ॥ युगम् ॥

सर्गः]

स्वोपलब्धदुर्गपद्मव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१२१]

यज्ञमुक्ता नरास्तेऽपि, कम्प्राङ्गास्तन्निरीक्षणात् ।
 स्थगीभृता युताः सर्वे, भूपालं शरणं ययुः ॥ २४३ ॥
 भूपोऽपि पृष्टे तान् न्यस्य, स्थितः खड्गधरः पुरः ।
 मुञ्चन् मुखेऽनलज्वालामूचे तं च निशाचरः ॥ २४४ ॥
 रे दुरात्मन् दुराचार !, रे रे ! ! मानवकीटक ! ।
 अध्वरं मम विध्वस्य, क्व प्रयास्यसि मूढधीः ? ॥ २४५ ॥
 यज्ञे जुह्वत्यमी विप्रास्तृप्तिर्मे जायते पुनः ।
 यान्त्रिकान् मम वित्रास्य, क्व प्रयास्यसि मूढधीः ? ॥ २४६ ॥
 तार्क्ष्यस्येव ममालोकान्नागैः सर्वैः पलायितम् ।
 त्वं काक इव दृष्टोऽथ, क्व प्रयास्यसि मूढधीः ? ॥ २४७ ॥
 अहं चेन्न त्वया दृष्टस्तदा नाम्नाऽपि न श्रुतः ।
 महाकाल^१भिधः कालः, कीनाशस्य सहोदरः ॥ २४८ ॥
 अद्यापि मे नरान् हव्यान्, देहि पृष्टे स्थितानिमान् ।
 न चेन्मौलिं लविष्यामि, खड्गेनैतेन तत्क्षणात् ॥ २४९ ॥
 क्षोणीपतिस्ततः स्माह, पलादं प्रति सस्मितम् ।
 ददामि जीवितं तेऽपि, नाहं शरणमागतम् ॥ २५० ॥
 जल्पन्ति चाल्पं ये धीराः, कातरा बहुमाषिणः ।
 इति क्रुद्धो दधावेऽथ, नृचक्षा नृपतिं प्रति ॥ २५१ ॥
 खड्गखेटकभृद् भूपप्रेरितश्चेटकस्तदा ।
 योद्धुं डुढौके क्रव्यादस्तं विजिग्ये च तत्क्षणात् ॥ २५२ ॥
 तादृक् तुङ्गपलादेन, सह योद्धुमथोच्छ्रितम् ।
 चेटकोऽपीदृशस्कन्धमारोपयदिलापितम् ॥ २५३ ॥
 खड्गाखड्गि रणे जायमाने बाढं तयोश्चिरम् ।
 क्षोणीपतिप्रहारेण, पृथिव्यां राक्षसोऽपतत् ॥ २५४ ॥

[१२२]

श्रीश्रीघरचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टमः]

हा हतोऽस्मि हतोऽस्मीति, क्रन्दन्तं तं जगौ नृपः ।
 निस्त्रिंशेन मया बाढं, दुःखितोऽस्ति हहा ! भवान् ॥ २५५ ॥
 तमवादीत् पलादोऽपि, त्वं दयालुशिरोमणिः ।
 न छिन्नं यदि मे शीर्षं, करालकरवालतः ॥ २५६ ॥
 कृपालो ! हन्तु घातेन, दुःखितश्च बुभुक्षितः ।
 भक्ष्यं पेयं किमप्यस्मै, यच्छ वत्सलचेतसा ॥ २५७ ॥
 भूपः प्रोचे फलं देयं, जलं वा सोऽप्यभाषत ।
 नृमांसशोणितास्वादाः, पलादास्त्वं न वेत्सि किम् ! ॥ २५८ ॥
 द्वित्रान् द्वौ वा नरं चैकं, देहेतेषु नरेश्वर ! ।
 नृपोऽवक् संकथां मुञ्च, जीवहिंसापथोचिताम् ॥ २५९ ॥
 सोऽवक् प्राणाः प्रयास्यन्ति, प्रहारेण क्षुधा च मे ।
 परं कृपायास्ते देव !, दास्यते हि जलाञ्जलिम् ॥ २६० ॥
 सत्यमेतदिति क्षमापस्तं जगौ तन्निजाङ्गतः ।
 जाङ्गलं शोणितं किञ्चिद्, ददे रक्षस्तमब्रवीत् ॥ २६१ ॥
 ममेदृक् प्रौढदेहस्य, तेन स्वल्पेन किं भवेत् ? ।
 अस्माकं नरमप्येकं, विना का तृप्तिरुच्यताम् ! ॥ २६२ ॥
 जगौ सत्त्वधरो राजा, सत्त्वरक्षाकरः परः ।
 उत्तिष्ठ भो ! मया देहः, सकलः कल्पितस्तव ॥ २६३ ॥
 तत्क्षणादुत्थितं रक्षो, जन्तुरक्षोद्यतं नृपम् ।
 स्माह साहसमेतद्धि, किमर्थं क्रियते त्वया ? ॥ २६४ ॥
 दत्त्वैषु नरमप्येकं, त्वं राज्यं सुचिरं कुरु ।
 भूपोऽवक् किमु राज्येन, तेन जीववधो यदि ॥ २६५ ॥
 रक्षो जगौ वयं देवा देवानामनलो मुखम् ।
 तदूर्ध्वस्थस्य मे स्कन्धमारुह्य त्वं पताऽनले ॥ २६६ ॥

सर्गः]

स्वोपज्ञदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१२३]

वह्निकुण्डहुतं पक्वं, त्वामश्रामि ततः स्वयम् ।
 इत्युक्ते नृपतिः सिंह इव तत्राधिरूढवान् ॥ २६७ ॥
 स्थगीभृति हहाकारे, यावत् पतति भूपतिः ।
 तावन्नयज्ञमद्राक्षीन्न रक्षो न च तान् नरान् ॥ २६८ ॥
 तस्मिन्नेव च कान्तारे, सुप्तौ सिद्धस्थगीधरौ ।
 स्वापस्थानेऽस्यमूर्द्धस्थं, वीक्ष्य चासौ विसिष्मिये ॥ २६९ ॥
 स्वप्नं किमिन्द्रजालं वेत्येवं चिन्तयतोऽम्बरात् ।
 पुष्पवृष्टिरभूत् तस्य, शीर्षे जयरवैर्युता ॥ २७० ॥
 चलत्कुण्डलहारार्द्धहारमण्डलभूषिते ।
 ऊमे शुमे नभोदेशे, निरैक्षिष्ट नृपः स्त्रियौ ॥ २७१ ॥
 के युवामिति तेनोक्ते, तयोरेकाऽवदन्नृपम् ।
 शृणु सौधर्मकल्पेऽस्ति, सौधर्मेन्द्रसुरेश्वरः ॥ २७२ ॥
 प्रेक्षणप्रेयसी प्रेक्षाप्रेक्षा प्रेक्षोलनादिभिः ।
 लीलाविशेषैर्नो वेच्यनेहसं गतमप्यसौ ॥ २७३ ॥

दु० व्या०—प्रेक्षा—हिंडोलका । अनेहसं—कालम् ॥ २७३ ॥

शतकोटिस्फुरत्पाणेः, कोटिसङ्ख्याऽप्सरःपतेः ।
 हरिणीहारिणीनाम्न्यौ, तस्यावामपि वल्लभे ॥ २७४ ॥
 दृष्ट्वा तमुग्रधन्वानं, धुन्वानं मौलिमन्यदा ।
 शचीप्रभृतयः स्माहुः, शुद्धान्तस्थं सविस्मयम् ॥ २७५ ॥

दु० व्या०—उग्रधन्वानं—इन्द्रम् ॥ २७५ ॥

दृष्टं देव ! किमाश्चर्यं, यदेवं धूयते शिरः ।
 महेन्द्रोऽवग् महाश्चर्यहेतुर्विजयभूपतिः ॥ २७६ ॥

१२४]

भीष्मीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टमः

अष्टापदं गतेनासौ, मयाऽलोकि स्वयं प्रियाः ।
 अनेकेऽपि गुणा यस्मिन्नेकस्मिन्नपि संस्थिताः ॥ २७७ ॥
 वर्ण्यते जन्तुरक्षाऽस्य, श्रितावात्सल्यमेव वा ।
 सौशील्यं वेति तस्योक्तं, समस्ता मेनिरे प्रियाः ॥ २७८ ॥
 अश्रद्धधाने तच्चावामिहागत्य दिवि स्थिते ।
 खेचर्यालापमश्रौष्ट, तव सौशील्यशालिनः ॥ २७९ ॥
 तस्यां गतायामावाभ्यां, सेयं माया व्यरच्यत ।
 आप्तं ते चेटकं बद्ध्वा, रूपं तस्यापि दर्शितम् ॥ २८० ॥
 राजन् ! संप्रत्यमी यज्ञा, न भवन्ति भुवस्तले ।
 भविष्यन्ति च कालेन, भवितव्यनियोगतः ॥ २८१ ॥
 धिग् धिक् कुर्वन् नृपः स्माह, कः पापस्तान् करिष्यति ।
 सा जगौ शृणु विख्याता, विद्यते पूर्वराणसी ॥ २८२ ॥
 सुमद्रासुलसे तत्र, स्वसारौ वेदकोविदे ।
 पारिव्राज्यधरे वादसादरे च भविष्यतः ॥ २८३ ॥
 ते श्रुत्वा याज्ञवल्क्याख्यः, परिव्राड् दूरदेशतः ।
 तत्राऽऽगन्ता विवादार्थी, शास्त्रं कस्येह जीर्यति ॥ २८४ ॥
 लालसा सुलासा शास्त्रे, दासत्वपणबन्धतः ।
 विवादं कुर्वती तेन, भूपसंसदि जेष्यते ॥ २८५ ॥
 सत्यप्रतिज्ञा सा दास्यं, ततस्तस्य करिष्यति ।
 तदास्यं पश्यतो नित्यमस्य चेतश्चलिष्यति ॥ २८६ ॥
 दु० व्या०—तत्—आस्यम् ॥ २८६ ॥
 आम्प्यन्ती परितो वातोर्मिके वापि स्थिरं क्षणात् ।
 नितम्बिनी भनक्त्येव, योगिनोऽपि मनस्तरुम् ॥ २८७ ॥

सर्गः]

स्वोपपन्नदुर्गपद्व्याख्यालङ्कृतम् ।

[१२५]

धातूनां द्रावणात् पुण्यपण्यानां दहनात् पुनः ।

कृशानुश्च कृशाङ्गी च, मन्येते द्वौ सहोदरौ ॥ २८८ ॥

इतस्तस्तः स्मराकूतस्यूतवाक्यं विलोक्य तम् ।

साऽपि चापलतामाप्ता, सुमचापसमुद्भवाम् ॥ २८९ ॥

दृ० व्या०—आप्ता—प्रास्यति ॥ २८९ ॥

परस्परं परिष्वङ्गपरावेतौ ततः परम् ।

आत्मयोनिरसव्यग्रावात्मजं जनयिष्यतः ॥ २९० ॥

जातमात्रममुं हित्वा, बालं तत्रैव बालिशौ ।

जनानां हास्यतो भीतौ, तं देशं तौ च हास्यतः ॥ २९१ ॥

सुलसायाः स्वसा प्रातरायाता तत्र तं शिशुम् ।

वीक्ष्य तौ चानवेक्ष्यासौ चिन्तयिष्यति चेतसि ॥ २९२ ॥

स्वसुर्मुखानुसारेण, तत्पुत्रो मन्यते ह्यसौ ।

हित्वाऽमुं तौ ध्रुवं नष्टौ, द्वीणौ कामविडम्बितौ ॥ २९३ ॥

अनङ्गेनापि हेऽनङ्ग !, त्वया विश्वं विडम्बितम् ।

तदा किं नाम जायेत, साङ्गत्वं यदि ते भवेत् ॥ २९४ ॥

पिष्पलाधः स्थितं तस्य, पिष्पलस्य फलादनात् ।

पिष्पलादेति जल्पन्ती, तं लात्वा सा चलिष्यति ॥ २९५ ॥

स्वस्थानमागता सेयं, वर्धयन्ती तमर्मकम् ।

समये सकला विद्याः, वेदाद्याः शिक्षयिष्यति ॥ २९६ ॥

क्रमात् तारुण्यमाप्नोऽसौ, पिष्पलादेति नाममाक् ।

वादीन्द्रो विश्वविख्यातो, भूपमान्यो भविष्यति ॥ २९७ ॥

निजाङ्गजमजानानौ, श्रुत्वा वादीश्वरं मदात् ।

सुलसायाङ्गवल्क्यौ तं, जेतुं तत्रागमिष्यतः ॥ २९८ ॥

१२६]

श्रीश्रीश्वरचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टमः]

विदधानौ महावादं, राजसंसदि तेन तौ ।

जेष्यते हेलया नव्यहस्तिना जीर्णहस्तिवत् ॥ २९९ ॥

विषण्णौ लज्जितौ वीक्ष्य, वक्ष्येते तौ सुभद्रया ।

किमेवं खिद्यते युष्मत्पुत्रः सैष तदोज्झितः ॥ ३०० ॥

ततस्तौ मुदितौ मूर्खौ, जनाग्रे कथयिष्यतः ।

स्वपुत्रजितयोः का नौ, त्रपा प्रत्युत गौरवम् ॥ ३०१ ॥

तच्छ्रुत्वा पिष्पलादोऽपि, क्रुद्धोऽन्तश्चिन्तयिष्यति ।

दुष्कर्म कुरुतः पापौ, पुनः कथयतः स्वयम् ॥ ३०२ ॥

दुष्कर्म कृत्वा हित्वा मां, विदेशं गतयोस्तयोः ।

अद्य सङ्गतयोः कुर्वे, प्रायश्चित्तं कथं कथम् ? ॥ ३०३ ॥

ध्यात्वेति तद्वधोपायान्, नव्यान् वेदान् विधास्यते ।

लेखयित्वा रहश्चैतान्, नृपाग्रे वाचयिष्यति ॥ ३०४ ॥

गवाश्च च्छाग मेधादीन्, नृ-मातृ-पितृमेधकान् ।

स्थापयित्वा फलं वक्ष्यत्यसौ स्वमतिकल्पितम् ॥ ३०५ ॥

नृपेणानुमतः सोऽथारप्स्यते तान् महामखान् ।

प्राप्ते चावसरे तौ स पितरौ तत्र नेष्यति ॥ ३०६ ॥

एतौ मत्पितरौ राजन् !, पितृमेधे निहन्म्यहम् ।

इत्युक्त्वा तर्जनापूर्वं, खण्डशस्तौ स होष्यति ॥ ३०७ ॥

प्रवर्तयिष्यते लोके, पिष्पलादः पलादवत् ।

मखांस्तान् केचिदज्ञाताः, प्रथयिष्यन्त्यमूनपि ॥ ३०८ ॥

इति केवलानां पार्श्वेऽस्माभिः श्रुतमिलापते ! ।

त्वं धन्योऽसि परं यस्य, दया विश्वत्रयाद्भुता ॥ ३०९ ॥

अथ याचस्व किञ्चित् त्वममोघं देवदर्शनम् ।

सोऽवक् किं याच्यते सर्वश्रेयोहेतुः कृपाऽस्तु मे ॥ ३१० ॥

सर्गः]

स्वोपज्ञदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१२७]

नैवं चेदुच्यतां ज्ञानाद्, वलिता मे प्रिया कदा ।
 साऽवादीदेकमासेन, त्वत्कान्ता ते मिलिष्यति ॥ ३११ ॥
 पञ्चमे वासरे वैरिजयोपायं तु लप्स्यसे ।
 हत्युक्त्वा तं पुनर्नत्वा, स्तुत्वा ते भेजतुर्दिवम् ॥ ३१२ ॥
 अथ भूपो विश्वश्राम, पार्श्वे सिद्धस्थगीभृतोः ।
 समये तत्पुत्रनिर्द्रां, ते त्रयोऽपि ततः प्रगे ॥ ३१३ ॥
 कृते कृत्ये प्रभातार्हे, दत्त्वाऽशीर्वादमादरात् ।
 विद्यासिद्धोऽचलद् व्योम्ना, तौ चोत्तरदिशं प्रति ॥ ३१४ ॥
 वस्त्रेऽथ पञ्चमेऽजस्रं, यान्तौ तौ क्वापि पर्वते ।
 अपश्यतां स्फुरद्रत्नमन्दिरं क्षुद्रपत्तनम् ॥ ३१५ ॥
 दु० व्या०—क्षुद्रः—लघुः ॥ ३१५ ॥
 स्थगीभृता युतो यावद्, याति राजा पुरान्तिकम् ।
 उत्पश्यावभ्यधावेतां, तावद् द्वौ सुन्दरौ नरौ ॥ ३१६ ॥
 अहोभाग्यमहोभाग्यमागान्नागेन्द्रनन्दनः ।
 तयोः प्रणमतोरेवमेकं शीघ्रं पुरं ययौ ॥ ३१७ ॥
 उत्सवात् सम्पुखायात्पुराधीशेन तत्क्षणात् ।
 स्वसौधं विजयो निन्ये, विनयोज्ज्वलभक्तिना ॥ ३१८ ॥
 रत्नौकःपत्तनं लोकं, हारकुण्डलभूषितम् ।
 भक्तिं च भूयसीं प्रेक्ष्य, बाढं चित्रं दधौ नृपः ॥ ३१९ ॥
 दु० व्या०—ओकः—गृहम् ॥ ३१९ ॥
 गौरिभिः स्नपितो गौरगौरवेण गरीयसा ।
 बुभुजे भूपतिः साररसाद् युक्तः स्थगीभृता ॥ ३२० ॥
 क्षणं विश्रम्य पत्यङ्के, प्रबुद्धेऽस्मिन् पुराधिपः ।
 अढौकयत् पुरश्चारुहारचीरादि भूरिशः ॥ ३२१ ॥

१२८] श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टमः

प्रोचे तं विजयः कस्माद्, भक्तिरेवं विधीयते ? ।

स जगौ गौरवं सर्वं, स्वार्थे देव ! यतः शृणु ॥ ३२२ ॥

पुरी चमरचञ्चाऽस्ति, वैताढ्ये विद्यया बली ।

पुरा महानलस्तत्र, सुत्रामेवाधिपोऽभवत् ॥ ३२३ ॥

खेचरीणां सहस्राणि, परिणिन्ये स खेचरः ।

परं संप्राप नापत्यं, दुष्कर्म प्रति कः प्रभुः ! ॥ ३२४ ॥

इतश्च वसुधापीठे, पुरे तिलकसंज्ञया ।

महेन्द्रोऽभून्नृपस्तस्य, सुन्दरी नामतः प्रिया ॥ ३२५ ॥

अन्येद्युः पूजितो राज्ञा, तद्दिदृक्षाकुतूहली ।

आदर्शे मुखदर्शिन्या, नारदः कोपितस्तया ॥ ३२६ ॥

ततश्चमरचञ्चायां, महाबलसभां गतः ।

मुनिः सम्मानितस्तेन, प्रोचे प्राञ्जलचेतसा ॥ ३२७ ॥

अवकेशिष्विव फलं, नापत्यं खेचरीष्वहम् ।

प्रापं ततस्त्वया क्वापि, द्रष्टा सल्लक्षणा वधूः ॥ ३२८ ॥

दु० व्या०—अवकेशिषु—अफलवृक्षेषु ॥ ३२८ ॥

धरायां तिलकपुरे, महेन्द्रस्य धरापतेः ।

प्रिया सल्लक्षणाऽस्तीति, मुनिः प्रोच्य ययौ नभः ॥ ३२९ ॥

पूरयित्वा रुषं याते, तस्मिन् दध्यौ स खेचरः ।

पुत्रार्थं तां हरिष्यामि, विद्यायां तूच्छिदा न मे ॥ ३३० ॥

दु० व्या०—उच्छिदा—उच्छित्तिः ॥ ३३० ॥

अथो विमानमारुह्य, तां प्रसह्य नृपः स्त्रियम् ।

आदाय बलितोऽयोध्यापुरोपरि चचाल सः ॥ ३३१ ॥

शक्रावतारतीर्थस्थोपगृष्टाद् यानमस्खलत् ।

श्रेयो हि प्रतिबध्नाति, पूज्यपूजाव्यतिक्रमः ॥ ३३२ ॥

सर्गः]

स्वोपशुभगुणैर्द्व्यार्यालङ्कृतम् ।

[१२९]

धरणेन्द्रस्तदा नन्तुमागतो वृषभप्रभुम् ।

सुन्दर्या रुदितं श्रुत्वा, खमं दृष्ट्वा जज्ञाप तम् ॥ ३३३ ॥

विद्याभ्रंशोऽस्तु सन्ताने, तवान्यायविधायिनः ।

श्रुत्वा स दृष्टो दूनश्चापत्यविद्याप्तिनाशतः ॥ ३३४ ॥

दु० व्या०—अपत्याप्तिविद्यानाशः ॥ ३३४ ॥

तूर्णं विमानादुत्तीर्णस्तं चतुक्त्या मुहुर्नमन् ।

प्राञ्जलिः प्राञ्जलीचक्रे, नागं नागमतीव स ॥ ३३५ ॥

दत्तः शापोऽन्यथा न स्यात्, किन्तु मत्पुत्रतः पुनः ।

सर्वविद्याः स्फुरिष्यन्ति, सन्ताने सप्तमे तव ॥ ३३६ ॥

आकर्ष्येति फणीन्द्रस्य, वाचं किञ्चिन्मुदः पदम् ।

जिनं ननाम मोहारितापदं स गतापदम् ॥ ३३७ ॥

खेचरं शपतेऽहीन्द्रः, सुन्दरीं तु न रक्षति ।

जन्तोः कर्मपरीपाके, प्रभोरपि मतिभ्रमः ॥ ३३८ ॥

महाबलस्तामबलामादाय स्वपुंरं गतः ।

रङ्गतः प्रेयसीं कृत्वा, भेजे प्रेमतरङ्गतः ॥ ३३९ ॥

दैवयोगादभूत् तस्याः, सुतस्तस्याथ शङ्करः ।

न्यायोऽन्धकण्टकी ज्ञेयो, ह्यन्यायेऽपि यदीप्सितम् ॥ ३४० ॥

नागशापानुभावेन, हीनविद्यं शनैः शनैः ।

सीमाभ्रयो निरासैनं, वज्रदाढस्य पूर्वजः ॥ ३४१ ॥

राज्ये चमरचञ्चायास्तेनास्ते स महाबलः ।

सङ्कटुम्भः कदम्बाख्यशैलेऽस्मिन् वासमातनोत् ॥ ३४२ ॥

अलिखत् पुस्तके विद्याः, सर्वाः स च विचक्षणः ।

सप्तमो नीलवन्नामा, तस्य सान्तानिकोऽस्म्यहम् ॥ ३४३ ॥

१७

१३०]

श्रीभीष्मचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टमः

बभाषेऽहं निमित्तज्ञं, किमेतदसमञ्जसम् ।

देवानां निरपत्यत्वे, भावी नागसुतः कथम् ? ॥ ३४४ ॥

तेनोक्तं धरणेन्द्रस्य, प्रतिपन्नसुतो भुवि ।

राजाऽस्ति विजयो जह्नु, वज्रदादेन तत्प्रिया ॥ ३४५ ॥

अत्रैष्यति भ्रमन्नेष वाञ्छिताप्तिस्ततो हि वः ।

तस्यागमदिने सैष सहकारः फलिष्यति ॥ ३४६ ॥

गृहाङ्गणेऽफलश्चुतः, फलितोऽद्य निरीक्षितः ।

त्वद्दर्शनेन मे देव !, फलन्त्वथ मनोरथाः ॥ ३४७ ॥

साधयाऽऽशु स्वयं विद्या एताः पुस्तकसंस्थिताः ।

ततः प्रसादयास्माकमाकलय्य यथोचितम् ॥ ३४८ ॥

इति तद्गिरमाकर्ण्य, हृदि दध्यौ महीपतिः ।

एतदर्थमहं मन्ये, नागेन्द्रेण विलम्बितम् ॥ ३४९ ॥

तैस्तैरथोपहारैर्द्राग्, नीलवन्मुख्यमेलितैः ।

अष्टोत्तरशतं विद्याः, स सादृधुं सममुद्यतः ॥ ३५० ॥

कदम्बकन्दरे कुण्डं, कृत्वाऽकृशकृशानुयुक् ।

विद्यास्ताः स्मरतस्तस्य, युगपत् समुपस्थिताः ॥ ३५१ ॥

अथ सत्त्वपरीक्षार्थं, जगुस्ता भूपमर्वताम् ।

अष्टोत्तरशतं यच्छ, वत्स ! सिद्धिं यदीच्छसि ॥ ३५२ ॥

ऊचेऽसौ जीवहिंसायां, मातरः सोऽस्मि कातरः ।

अनयाऽलं ततः कुर्वे, मधुक्षीरघृताहुतीः ॥ ३५३ ॥

ऊचुस्तानेति चेत् तर्हि, चतुर्विंशतिवाजिनः ।

द्राविंशल्लक्षणं चैकं, नरं देहि मुदे हि नः ॥ ३५४ ॥

इ० व्या०-नोऽस्माकं मुदे ॥ ३५४ ॥

सर्गः]

स्थोपपन्नदुर्गपद्मव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१३१]

हर्षो यो जीवहत्याभिर्जायते तेन पूर्यताम् ।

किं तेन क्रियते हेम्ना, नुटतः श्रवणौ यतः ॥ ३५५ ॥

विना मांसाहुतिं चित्ते, चेन्न वृत्तिस्तदा स्वयम् ।

ददे स्वतनुखण्डानि, हुत्वा तावन्ति पावके ॥ ३५६ ॥

ओमित्युक्ते नृपस्ताभिः, स्थिताभिः परितो रयात् ।

जुहाव यावद् द्वात्रिंशत्खण्डानि ज्वलितान्छे ॥ ३५७ ॥

अहो ! तावन्महासत्त्वमित्युक्तिमुखराननाः ।

तदङ्गं विविशुर्विद्याः, सोऽथ सूर्य इवाशुभत् ॥ ३५८ ॥

स्थगीभृन्नीलवन्नीलनलहेमन्तकादयः ।

प्राप्य श्रीविजया विद्या दीपाद् दीपा इवाचभुः ॥ ३५९ ॥

भूरिभिर्भेरिमाङ्कारैर्जनयन् बधिरं जगत् ।

विमानाच्छादितव्योमा, सोऽचलद् वैरिणं प्रति ॥ ३६० ॥

वैताढ्यगिरिमाक्रम्य, निर्जितान्तरखेचरः ।

सैन्यं निवेश्य स प्रैषीद्, द्विषे दूतं स्थगीभृतम् ॥ ३६१ ॥

गत्वा चमरचञ्चयां, वज्रदाढमयं जगौ ।

राजा विजयचन्द्रस्तामाङ्गापयति मान्यगीः ॥ ३६२ ॥

सत्वरं स्वयमागत्य, प्रत्यर्पय मम प्रियम् ।

सोढः प्रौढतरोऽप्येकस्तव मन्तुरयं मया ॥ ३६३ ॥

मायाविना त्वया जहे, स्वानुवृत्त्या प्रिया मम ।

अहं प्रत्याहराम्येतामपि विश्वस्य पश्यतः ॥ ३६४ ॥

नीलवत् पूर्वजानां च, पुर्यां चमरचञ्चया ।

गर्वीयसि कथं निःस्वो यथापरविभूषणैः ॥ ३६५ ॥

राज्यजीवितयोर्वाञ्छा, हृदि ते यदि तद् ध्रुवम् ।

पुरीं नीलवते देहि, मह्यं देवीं सुलोचनाम् ॥ ३६६ ॥

१३२]

भीष्मीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टमः

वज्रवद् वज्रदाढोऽथ, बाढं स्फूर्जथुकल्पया ।

गिराऽवोचदसङ्कोचलोचनः कोपरोपतः ॥ ३६७ ॥

दु० व्या०—स्फूर्जथुः—वज्रघोषः ॥ ३६७ ॥

कोऽयं विजयचन्द्रो यः, स्थिते मदधुजपञ्जरे ।

क्रष्टुमिच्छेत् पुरीदेव्यौ, हरिदन्तामिषं यथा ॥ ३६८ ॥

दूतोऽवगृह्य दृष्टदैवेन, रे ! त्वं नूनं कटाक्षितः ।

विजयं धरणेन्द्रस्य, पुत्रं यदवमन्यसे ॥ ३६९ ॥

सुप्तो जागरितः सिंहो, दण्डेनोत्थापितः फणी ।

प्राप्तो विजयचन्द्रोऽयं, त्वं नूनं प्रलयं गतः ॥ ३७० ॥

एनं बध्नीत बध्नीतेत्येवं जल्पति वैरिणि ।

मुजाम्यां तद्भटान् क्षिप्तवोत्पेते दूतेन विद्युता ॥ ३७१ ॥

परासह्य परिस्फूर्जज्ज्योतिर्विद्योतिताम्बरः ।

स्थगीधरः क्षणादेव, क्षोणीनार्थं तदुचिवान् ॥ ३७२ ॥

दूतप्रदर्शिताश्चरितश्च सचिवैः समम् ।

वज्रबाहुर्लघुभ्राता, वज्रदाढं व्यजिज्ञपत् ॥ ३७३ ॥

आतर्नातः परं पापं, परस्त्रीहरणं हि यत् ।

तस्याः प्रत्यर्पणादेव, देव ! तत् त्यज सांप्रतम् ॥ ३७४ ॥

तद्भूताच्चेत् पराभूतिः, पराभूतिः कुतस्तव ।

विचारय ततो बन्धो !, ततो बन्धो बधोऽथवा ॥ ३७५ ॥

दु० व्या०—पराभवः पक्षे पराकृष्टा भूतिः ॥ ३७५ ॥

फणी यथा पयः पीत्वा, विषोद्गारं विमुञ्चति ।

पीततद्वाक्पया एवं, व्यसृजद् गिरमग्रजः ॥ ३७६ ॥

शत्रुपाक्षिकमायाविन् !, मा यासीद्दृक्पथं मम ।

नुनश्चेति ससैन्योऽयं, शिश्रिये विजयं नृपम् ॥ ३७७ ॥

अर्गः]

स्वोपज्ञदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१३३]

तेन सम्मानितस्तूर्ण, सगौरवमयं जगौ ।
 दर्शये शूरभूमिं ते, समराय समं परैः ॥ ३७८ ॥
 विजयः कौतुकादल्पतन्त्रस्तेन सह व्रजन् ।
 प्रासादं तुङ्गमद्राक्षीन्मध्ये मूर्तिं तथाऽईतः ॥ ३७९ ॥
 एकतः साधुमूर्तिं च, क्रमलग्नैकखेचराम् ।
 हेतुं पृष्टस्ततः स्माह, वज्रबाहुर्महीपतिम् ॥ ३८० ॥
 इदं बालकपेस्तीर्थं, तदैतिह्यं शृणु प्रभो ! ।
 पुरे हिरण्यनाभाख्ये, सुवेगः खेचरोऽभवत् ॥ ३८१ ॥
 भद्राकुक्षिमयस्तस्य, देवेन्द्र इति नन्दनः ।
 मुनिचन्द्रमुनेः पार्श्वे, बाल एवाग्रहीद् व्रतम् ॥ ३८२ ॥
 बालपिरिति विख्यातो, वैरङ्गिकशिरोमणिः ।
 तपः स दुस्तपं कुर्वन्, कायोत्सर्गेऽथ तस्थिवान् ॥ ३८३ ॥
 मिथ्यादक् खेचरो हेमचूलस्तस्योपरि व्रजन् ।
 खलितः कुपितो वीक्ष्य, मुनिं ताडयति स्म तम् ॥ ३८४ ॥
 मुमुक्षोः सहमानस्योत्पेदे केवलमुज्ज्वलम् ।
 बद्ध्वासन्नसुरैरूचे, हेमचूलो व्यथाकुलः ॥ ३८५ ॥
 प्रासादो जिनमूर्तिश्च, साधुमूर्तिः स्वमूर्तिषुक् ।
 विधाप्यतेऽत्र तन्मोक्षस्तव रे दुष्ट ! नान्यथा ॥ ३८६ ॥
 प्रपन्नो स सुरैर्मुक्तोऽश्वामयन्मुनिपुङ्गवम् ।
 तीर्थं व्यधापयच्चैतत्प्रभावोऽस्य निश्चम्यताम् ॥ ३८७ ॥
 देवान् नत्वाऽत्र यो युद्धं, प्रस्तुतेऽस्य दिशि स्थितः ।
 स नेन्द्रेणापि जीयेत, मल्लाभ्यां वा परीक्ष्य ॥ ३८८ ॥
 दु० व्या०—प्रस्तुते—प्रारभते ॥ ३८८ ॥

१३४]

श्रीभीष्मचरितमहाकाव्यम्

[अष्टमा

परीक्ष्य सोऽथ साश्चर्यस्तत्र सैन्यं स्वमानयत् ।
 चरितेऽत्र चरैरुक्ते, वज्रदाढो व्यचिन्तयत् ॥ ३८९ ॥
 गृहीतं हि बलं भ्रात्राऽखिलं खलु खलेन मे ।
 पशुर्वनस्पतेर्योगाच्छिनत्ति हि वनस्पतिम् ॥ ३९० ॥
 अस्तु वाऽग्निपुताऽयोवत्, कुड्डयामि तमप्यहो ! ।
 इति प्रकोपतः सोऽयं, रणभेरीरताडयत् ॥ ३९१ ॥
 अथ तस्य बलं प्राज्यवाजिद्विपभटाकुलम् ।
 वाचालीकृतदिक्चक्रमचालीत् तूर्यनिःस्वनैः ॥ ३९२ ॥
 शकुनैः सचिवैश्चापि, वार्यमाणः स दुर्धरः ।
 वज्रदाढोऽचलद् विद्याधरवीरविराजितः ॥ ३९३ ॥
 विमानाग्रध्वजस्तोमच्छादितव्योममण्डलम् ।
 चपलं तद्बलं प्राप, विजयानीकसंनिधिम् ॥ ३९४ ॥
 सैन्यद्वयं रणायोत्कं, बभूव भुवनाद्भुतम् ।
 सन्धिं विधातुमन्योऽन्यमक्षमेष्वथ मन्त्रिषु ॥ ३९५ ॥
 शस्त्रजागरणं रात्रौ, कृत्वा सरोदये भटाः ।
 दधिरे कवचं बद्धरोमाश्चकवचा अपि ॥ ३९६ ॥
 करवालकराः केऽपि, केऽपि कुन्तधरा बभूवुः ।
 केऽपि दण्डभृतः केऽपि, काण्डकोदण्डमण्डिताः ॥ ३९७ ॥
 यावन्नृपो जिनं नत्वा, निर्याति जिनमन्दिरात् ।
 नागेन्द्रं तावदद्राक्षीद्, युक्तं विजयया तया ॥ ३९८ ॥
 तं प्रणम्य नृपः स्माह, वीक्ष्यं कौतुकमेव हि ।
 प्राणान्तिकप्रहारस्तु, रक्ष्यस्तात ! त्वया मम ॥ ३९९ ॥
 विजयाय वज्रमयं, विजया विजयश्रिये ।
 तनुत्रं व्यतरद् विद्यां, हृद्यां च मृतजीवनीम् ॥ ४०० ॥

सर्गः]

स्वोपपन्नदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१३५]

अथ प्रथितवादित्रैर्वीराणां सैन्ययोर्द्वयोः ।

रणः प्रववृते देव !, नागेन्द्राकम्पकारणम् ॥ ४०१ ॥

तुरङ्गमसुरक्षुण्णोच्छलद्धूलिव्रजच्छलात् ।

काश्यपी कश्यपसुतं, सा कम्पेव तदा ययौ ॥ ४०२ ॥

दु० व्या०—कश्यपसुतं—इन्द्रम् ॥ ४०२ ॥

कन्दरीवदनैस्तूर्यप्रतिध्वनितदम्भतः ।

भीरुवद् गाढदाढ्योऽपि, वैताढ्यो विरवं व्यधात् ॥ ४०३ ॥

रजोधने कृपाणेन, कस्यचिच्चपलायितम् ।

केनापि कातरेणाशु, हंसवच्चपलायितम् ॥ ४०४ ॥

दु० व्या०—चपल—विधुत् तद्वदाचरितम् ॥ ४०४ ॥

कुण्डलीकृतकोदण्डकाण्डे सन्धानदम्भतः ।

शुशुमे सुभटः कश्चिज्जयलक्ष्मीकटाक्षितः ॥ ४०५ ॥

कश्चित् कुन्ताग्रभिन्नेभकुम्भोच्छलितमौक्तिकैः ।

अराजद् विजयश्रीणां, हारवल्लीं सृजन्निव ॥ ४०६ ॥

शरासारकृतः स्फारविस्फारस्फोटिताम्बरम् ।

वज्रदाढसुता हेमदन्ताद्या योद्धुमुत्थिताः ॥ ४०७ ॥

दु० व्या०—विस्फारः—धनुष्टङ्कारः ॥ ४०७ ॥

नीलवल्लीलमुख्यास्ते, लीलयैवानिला इव ।

घना घनानि घनानपि तान् दिक्षु चिक्षिपुः ॥ ४०८ ॥

अथ गाढरूपा वज्रदाढो दन्तान् निपीडयन् ।

दधावे द्विरदारूढः, शक्तिशस्त्रस्फुरस्करः ॥ ४०९ ॥

न बाजीनगजो नैव, पत्तिस्तत्पुरतः स्थितः ।

बलं विजयचन्द्रस्य, ममन्थार्न्धि स मेरुवत् ॥ ४१० ॥

१३६]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टमः

स्थगीधरः स्थिरीकुर्वन्, स्वमैनिकभटावलीम् ।
 वली बाणमिवायान्तं, शैलवत् तमचिस्खलत् ॥ ४११ ॥
 चमरेन्द्रं पुराराध्यप्राप्तां शक्तिममुं प्रति ।
 चिक्षेप स च साक्षेपं, वित्रस्ताखिलशात्रवीम् ॥ ४१२ ॥
 नीलवज्राङ्गहेमन्ताः, कुन्तास्तामक्षिपन्नमि ।
 वज्रबाहुगदाघातात्, परं सार्धबलाऽभवत् ॥ ४१३ ॥
 इव शम्पाकृताकम्पा, सा पपात स्थगीभृतः ।
 शीर्षं हाहारवे विश्वे, ज्योतिर्विद्योतिताम्बरा ॥ ४१४ ॥
 दु० व्या०—शम्पा—विद्युत् ॥ ४१४ ॥
 तं ज्वलन्तं नृपो वीक्ष्याकुलः कुर्यात् प्रतिक्रियाम् ।
 यावत् तावच्छली शैलं, मुमोचास्योपरि द्विषन् ॥ ४१५ ॥
 छलेन घातिनीं दृष्ट्वा, राति स्फातिं फणीश्वरः ।
 तूलवल्लीलया शैलमन्यतः, क्षिपति स्म तम् ॥ ४१६ ॥
 विजया निजहस्ताब्जपवित्रीकृतवारिणा ।
 सिक्तं शक्तिव्यथामुक्तं, क्षणाच्चक्रे स्थगीभृतम् ॥ ४१७ ॥
 रणोत्थितरजोव्रातावगुण्ठित इवारुणे ।
 मग्नेऽथ पश्चिमाम्भोधौ, तारकैः शीकरायितम् ॥ ४१८ ॥
 सन्ध्याऽरुणप्रभापूरसिन्दूरभरभूषितः ।
 उडुमुक्तालसत्कुम्भः, कालः कुम्भिकलां ललौ ॥ ४१९ ॥
 दिदृक्षाऽपि न शूराणां, रणे यस्य कुतूहलात् ।
 मत्वा स्वकान्ते कातर्यं, श्यामा श्यामाननाऽभवत् ॥ ४२० ॥
 वीरविध्वंसवीक्षोत्थप्रमोदमदमेदूरः ।
 शनैः शनैश्च सर्वत्राभ्रमध्वान्तनिशाचरः ॥ ४२१ ॥

सर्गः]

स्थोपपन्नदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१३७]

रणक्षुण्णशरीराणां, धीराणां स्वसुधारसैः ।

उपकर्तुमिव प्राच्यामुदियाय सुधाकरः ॥ ४२२ ॥

विद्ययाऽमृतजीविन्या, विजयः स्वपरानथ ।

कृपयोत्थापयामास, शूरान् समरमूर्च्छितान् ॥ ४२३ ॥

खेचरेन्द्रस्तदा दध्यौ, श्रुत्वा सज्जं स्थगीभृतम् ।

शक्त्याऽपि नारीसंहारः, किमाधारस्ततो मम ? ॥ ४२४ ॥

तत्पूर्वाराधितं कुर्वे, शरणं चमरासुरम् ।

निश्चित्येति चिरं रात्रौ, स्थिरध्यानस्तमस्मरत् ॥ ४२५ ॥

पीठाकम्पात्तमायातमयं प्राञ्जलिरालपत् ।

शक्तिस्तेऽप्यरिणा साऽस्ता, राहुणेव रविप्रभा ॥ ४२६ ॥

सान्निध्यं कुरु तत् तात !, शत्रुसंघातघातकृत् ।

तद्गिरेति प्रपन्नोऽग्रसमरश्चमरः स्थितः ॥ ४२७ ॥

उषसि द्विषतोः सैन्यद्वये सङ्ग्रामसादरे ।

असुरेन्द्रोऽसुरैर्युक्तो, डुढौके योद्धुमम्बरे ॥ ४२८ ॥

नानास्रधारिणो व्योम्नि, धरणेन्द्रोऽथ वीक्ष्य तान् ।

दधावे नागकोटीयुक्, सहस्रफणमण्डलः ॥ ४२९ ॥

नागानामसुराणां च त्रैलोक्येऽपि भयङ्करम् ।

रणं वीक्ष्योच्छ्रितभुजो, विजयो घोषणां व्यधात् ॥ ४३० ॥

नरो नागोऽसुरो वाऽपि, यो युद्धं कुरुतेऽधुना ।

सैष बालर्षितीर्थस्य, मान्यामाज्ञां विलुम्पति ॥ ४३१ ॥

तच्छ्रुत्वा मुक्तयुद्धेषु, वीरेषु वसुधावरः ।

वैरिणे मागधं प्रेभ्याजिज्ञपत् कृपयाऽऽर्द्रहृत् ॥ ४३२ ॥

१८

१३८]

श्रीशोधरचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टमः

किं हतेन स्वसैन्येन, स्वयं जन्यं वितन्यते ।

प्रपन्ने तेन कोऽप्यासीदनयोर्दरुणो रणः ॥ ४३३ ॥

दु० व्या०-जन्यं-युद्धम् ॥ ४३३ ॥

कोदण्डकाण्डकुन्तासिशस्त्री सकवचा रिपोः ।

छिन्ना शरैर्नृपो विश्वमपि चक्रे सविस्मयम् ॥ ४३४ ॥

खेटोऽथ विकटं प्रैसीदाग्नेयास्त्रं नृपं प्रति ।

स्वसैन्ये ज्वलति क्षमापो, वारुणास्त्रममुञ्चत ॥ ४३५ ॥

एवं वायव्यभोजङ्गे, गारुडं तामसं तथा ।

सौरं वैधुन्तुदास्त्रं च, तावन्योऽन्यममुञ्चताम् ॥ ४३६ ॥

दु० व्या०-सौरं-सूर्यास्त्रम् । वैधुन्तुदास्त्रं-राहवीयास्त्रम् ॥ ४३६ ॥

हीनोऽस्त्रशस्त्रैर्हीणश्च, वज्रदाढो विमूढधीः ।

दधावे बाहुयुद्धाय, क्रुधा दष्टोऽष्टपल्लवः ॥ ४३७ ॥

विश्वे सविस्मये भूपो, यावत् किमपि चिन्तयेत् ।

तावद् विमानमायासीद्, व्योम्ना विजिततापनम् ॥ ४३८ ॥

काऽपि रामाऽभिरामाङ्गी, विभूषाभिर्विभासुरा ।

मा युद्धेयां हहो वत्सौ !, वदन्तीति विनिर्ययौ ॥ ४३९ ॥

साश्वर्ये सकले वीरलोके सा समरक्षितौ ।

समेत्य समतासारगिरा प्राह प्रभू उभौ ॥ ४४० ॥

श्रूयतां धातकीखण्डद्वीपे वैताढ्यपर्वते ।

रत्नज्योतिःपुरे रत्नचूडाख्यः खेचरेश्वरः ॥ ४४१ ॥

तस्याहं वल्लभा रत्नमालिनी भावशालिनी ।

तीर्थङ्करं वज्रधरं नत्वाऽपृच्छं निजं भवम् ॥ ४४२ ॥

जिनोऽवादीदिह द्वीपे, दिदीपे स्वगुणैर्नृपः ।

कृपनाम्ना पुरे सुरपुरे स्वर्गपतिर्यथा ॥ ४४३ ॥

सर्गः]

स्वोपश्रुदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१३९]

गान्धारीकुक्षिसंभूतौ, सुतौ तस्य बभूवतुः ।
 चन्द्रश्च श्रीधरश्चैतौ, क्रमात् तारुण्यमापतुः ॥ ४४४ ॥
 मृगयाव्यसनासक्तं, निघ्नन्तं कानने मृगान् ।
 व्याघ्रो भूपं जघानै नमैनसं दर्शयन् फलम् ॥ ४४५ ॥
 मन्त्रिभिर्बोधिता प्राणान्, जिहासुर्मासुरेऽनले ।
 गान्धारी धर्ममर्मज्ञा, चन्द्रं राज्ये न्यवीविशत् ॥ ४४६ ॥
 श्रीधरस्य प्रिया गौरी, गौरीवाभून्मनोहरा ।
 सेवालनीलं गङ्गाम्बु, यस्याः शीलसमं न हि ॥ ४४७ ॥
 क्रीडितुं काननेऽन्येद्युर्ब्रजन् वातायनस्थिताम् ।
 चन्द्रश्चन्द्रमुखीमेतां, वीक्ष्य चित्ते व्यचिन्तयत् ॥ ४४८ ॥
 कटरे रूपलावण्यस्फुटरेखामियं ययौ ।
 धन्यः स मन्यते योऽस्याः, परिरम्याधरं पयौ ॥ ४४९ ॥
 भृत्याद् ज्ञात्वा बधूं बन्धोर्बन्धुराङ्गीमिमामसौ ।
 स्वराज्यफलमस्यैव, मेने मलिनमानसः ॥ ४५० ॥
 गत्वा वनं सभवनं, प्राप्तो व्याप्तो मनोभ्रुवा ।
 कदापि निर्जनं ज्ञात्वा, गौरी वासगृहं ययौ ॥ ४५१ ॥
 साऽभ्युत्थाय तमायान्तं, ज्येष्ठं श्रेष्ठगुणाश्रया ।
 विष्टरादिप्रदानेन, प्रतिपत्तिं वितेनुषी ॥ ४५२ ॥
 स्माह स्मेरस्मरालापं, तं पापं सा पतिव्रता ।
 न किं ते सुगुणधीरसिन्धोर्बन्धोरपि त्रया ॥ ४५३ ॥
 तद्गिरेति स निश्चिन्त्ये, निवृत्तोऽस्या निवासतः ।
 नूनं मामीहते सेयं, शङ्कते किन्तु कान्ततः ॥ ४५४ ॥
 सभामाशु समेत्यासौ, दम्भाद् भम्भामवीवदत् ।
 तन्नादश्रवणादेव, मिमिलुः कोटिशो भटाः ॥ ४५५ ॥

१४०]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टमः

आगत्य श्रीधरोऽपि द्राग्, भूषमेवं व्यजिज्ञपत् ।
 कोऽयं प्रयाणसंरम्भः, कस्योपरि नृपोऽब्रवीत् ॥ ४५६ ॥
 समरः शबरेऽशोऽस्ति, सोऽस्मन्नीवृतिकण्टकः ।
 तज्जयाय प्रयाणं मे, भ्रातः ! प्रोक्ते चैरनैः ॥ ४५७ ॥
 अनुजः प्राञ्जलीभूय, भूयः प्रायः शुचः पतिम् ।
 कातरे भ्रातरे तस्मिन्, न ते भाति पराक्रमः ॥ ४५८ ॥
 जेष्यामि तमहं तात !, नेष्यामि त्वदुपान्तिकम् ।
 इत्यादिभक्तिभिस्तेनान्वमन्यत निजाग्रजः ॥ ४५९ ॥
 अथासौ स्वगृहं गत्वा, गौरीं गौरवतो जगौ ।
 यामि यात्रां कुक्कुक्षि !, स्थातव्यं सुखतस्त्वया ॥ ४६० ॥
 गौरी तं नाशकद् वक्तुं, नेत्राश्रुजलविन्दुभिः ।
 ह्यन्मात्रागमघस्रं, रेखास्तस्य बभार तु ॥ ४६१ ॥
 दु० व्या०—षष्ठं—दिनम् ॥ ४६१ ॥
 विरोधभीत्या तज्ज्येष्ठवृत्तं हृदि दधानया ।
 सगद्गदगिरा प्रोचे, कथञ्चिद् बल्लभस्तया ॥ ४६२ ॥
 कौमुदी कौमुदीशेन, सौदामिन्यम्बुदेन च ।
 साकं चलेद् कथं स्थातुमीहे नाथ ! त्वया विना ॥ ४६३ ॥
 स जगौ निजगौरव्यगुणैस्त्वं हृदये मम ।
 स्थिताऽसि कौमुदीमुख्यमेतत् किं गदितं त्वया ॥ ४६४ ॥
 रुदतीमयमाश्वास्य, सुदतीमिति तां मुहुः ।
 स्वसृमातृप्रदत्ताशीश्चाल सह सेनया ॥ ४६५ ॥
 मुदितो मेदिनीजानिरथ सेत्स्यन्मनोरथः ।
 द्विश्रान् दिनानतिक्रम्य, चेष्ट्या गौर्यै न्यवेदयत् ॥ ४६६ ॥

सर्गः]

ह्योपहृष्टगुणपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१४१]

अद्य चन्द्रोदये चन्द्रमुखि ! चन्द्रमहीपतिः ।
 त्वदङ्गसङ्गभङ्गीषु, मरालायितुमेष्यति ॥ ४६७ ॥
 यद् रम्यं तद् विधाताऽस्मीत्युक्त्वा चेटीं विसृज्य ताम् ।
 गौरी व्यचिन्तयच्चित्तेऽतीवतीव्रसतीव्रता ॥ ४६८ ॥
 हठादपि शठात्माऽसौ, श्रीलरत्नमलिम्बुचः ।
 मम भावी ततः पत्युरेवानुगमनं वरम् ॥ ४६९ ॥
 ध्यात्वेति सा निशावक्त्रे, विपक्त्रमतमश्रये ।
 पतिप्रयाणकाध्वानमाक्रामत् कोमलक्रमा ॥ ४७० ॥
 रयाद् भयात् प्रयान्ती सा, निशायां वासरोऽपि च ।
 अटव्यां सायमन्येद्युः, कञ्चिद् यक्षालयं ययौ ॥ ४७१ ॥
 श्रान्ता सुष्वाप सा तत्र, पवित्रे यक्षसद्यनि ।
 गुह्यकोऽसह्यकामश्चाभूत् तद्भूपनिरूपणात् ॥ ४७२ ॥
 स कृताद्भुतशृङ्गारः, स्फारमारविकारवान् ।
 व्याजहार मुखं पश्यन्नस्या निद्राणलोचनम् ॥ ४७३ ॥
 अम्भोजलोचने निद्रां, मुञ्च मां द्राग् विलोकय ।
 मन्मथव्यथितस्यास्य, सुभगे ! शरणं भव ॥ ४७४ ॥
 निद्रादरिद्रनेत्रा सा, पश्यति स्म पुरस्सुरम् ।
 विभूषाभासुरं चन्द्रचदना मदनातुरम् ॥ ४७५ ॥
 स स्माहाश्लिष्य मां यक्षमुख्यमक्षतवैभवम् ।
 भव मामिनि ! भूताऽपि, मनुष्येष्वमरी क्षणात् ॥ ४७६ ॥
 स्मराम्भोधेस्तरी तारतारुण्यारण्यसद्यनि ।
 त्वं कुरङ्गाक्षि ! कारुण्यं, कुरुष्व मयि तत्प्लुते ॥ ४७७ ॥
 मन्यसे चेन्न मद्वाचमबले ! तद्बलादपि ।
 एकान्ते कान्तवत् कान्तां, भजिष्ये त्वां स्ववेश्मगाम् ॥ ४७८ ॥

[१४२]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टमः]

गुणोऽपि रूपं मे कूपं, पतत्विति विचिन्त्य सा ।

संवृताङ्गी तमाह स्म, किमाचक्षेत यक्षराट् ॥ ४७९ ॥

सुराङ्गनाङ्गकासारकैलीकरणलालसः ।

मनुष्यस्त्रीषु हा चुण्ढीष्वमरः किमु रज्यति ? ॥ ४८० ॥

दु० व्या०—चुण्ढिः—यामसरः ॥ ४८० ॥

जडेभ्यो दीयते शिक्षा, दक्षेभ्यस्तां ददाति कः ? ।

पुरः पूत्क्रियते कस्य, त्रिवुधोऽपि त्वमीदृशः ॥ ४८१ ॥

स्मर्यन्ते स्वाङ्गरक्षायै, यक्षाद्यास्तेऽपि भक्षकाः ।

यदि हा ! तज्जगन्नष्टं, वृत्तिर्भक्षति कर्कटीम् ॥ ४८२ ॥

उवाच सचमत्कारः, स यक्षः शिक्षितस्त्वया ।

जय साध्वीशिरोरत्नशीलयत्नविशारदे ! ॥ ४८३ ॥

किङ्करः किं करोम्येष सांप्रतं सांप्रतं तव ।

सोवाच सविधं भर्तुमीं नयस्व नयोज्ज्वल ! ॥ ४८४ ॥

दु० व्या०—सांप्रतं—युक्तम् ॥ ४८४ ॥

सोऽवक् चम्पासरस्तीरे, ससैन्योऽस्ति प्रियस्तव ।

आस्त्व मत्पाणियुगले, तत्र चेद् गन्तुमिच्छसि ॥ ४८५ ॥

दु० व्या०—आस्त्व—उपविश ॥ ४८५ ॥

सा जगाद करस्पर्शं, परपुंसः सहे नहि ।

सोऽवदत् तद्वगुणं लाहि, बध्नांहौ भव वारला ॥ ४८६ ॥

माननीयं वचस्तेऽस्तु, कान्तोपान्तं व्रज द्रुतम् ।

तथेति कृत्वा सोऽङ्गीना, नभसा रभसाऽचलत् ॥ ४८७ ॥

पक्षस्वर्णं कषन्ती सा, विहायसि कषोपले ।

प्राप्य पम्पां पतिं प्रेक्षाश्चक्रे सैन्यपरिष्कृतम् ॥ ४८८ ॥

- सर्गः]

स्वोपज्ञदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१४३]

पश्यन्तं स्वर्णवर्णां तां, चलन्तीं लीलया पुरः ।

प्रिया प्रेमधरं चक्रे, श्रीधरं नयनद्वयी ॥ ४८९ ॥

तदादिष्टैस्ततो भृत्यैश्चिरं पृष्ठानुगौरपि ।

सा स्वं न धारयामास, चलचङ्क्रमनर्मणा ॥ ४९० ॥

तस्मिन्नथ समुत्थायानुगच्छति शनैरियम् ।

स्वयं कान्तसुखस्पर्शलालसा तत्करेऽचटत् ॥ ४९१ ॥

स तां कृत्वा कराम्भोजभूषणं त्यक्तदूषणम् ।

भेजे विष्टरमित्येषा, प्रोचे स्पष्टगिराऽचलम् ॥ ४९२ ॥

चञ्चद्राजकलारम्यविभूतिभरभूषितः ।

विभ्राजिष्णुमहासेनगौरीवर ! चिरं जय ॥ ४९३ ॥

दु० व्या०—राजपक्षे चन्द्रः, महासेनपक्षे कार्तिकेयः ॥ ४९३ ॥

अहो ! वैदग्ध्यमङ्गीति, पक्षिणामपि वीक्ष्यते ।

अस्तु वेयं कथं त्वेषा, वेद मे दयिताऽभिधाम् ॥ ४९४ ॥

विस्मितेन हृदा व्यायन्नदस्तां श्रीधरोऽवदत् ।

पक्षिणीत्वेऽपि दक्षत्वविशेषं लभसे कथम् ? ॥ ४९५ ॥

नाविश्विकीर्षुरात्मानं, तदा सा भङ्गितो जगौ ।

भारत्या यानहंसस्य, दयिता तेन वेद्म्यहम् ॥ ४९६ ॥

दु० व्या०—वेद—जानाति । अहं भारत्या यानहंसस्य दयिता, तेन हेतुना वेद्मि, पक्षे भारत्या वाण्या, याऽहं हंसस्य दयिता न, किन्तु ते—तव दयिता । काकूक्त्या अहं न वेद्मि किन्तु वेद्मि ॥ ४९६ ॥

श्रीधरोऽचिन्तयद् युक्तं, तत् कौशलमिहाखिलम् ।

या शृणोति सरस्वत्या, नित्यं प्रायः सरस्वतीम् ॥ ४९७ ॥

अथास्मिन् प्रश्ननिष्णाते, भवत्युचे मरालिका ।

संपनीपद्यते चित्ते, स्वस्थ एवानवद्यधीः ॥ ४९८ ॥

[४४]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टमः]

तदाकूतविदं कौतूहलाद् द्राक्षाफलादिकम् ।
 भृत्यैरानाय्य यच्छन्तं, सा पुनस्तं समालपत् ॥ ४९९ ॥
 एकाकिना न भोक्तव्यं, सारं वस्तु विषेकिना ।
 कुरुष्व संविभागं मे, त्वमेते च सभासदः ॥ ५०० ॥
 तथाकृते तैः कृतिभिस्तद्विवेकचमत्कृतैः ।
 तद्भक्ष्यमाददे साऽपि, प्रतिपाणिस्थितं मुदा ॥ ५०१ ॥
 यथेच्छमथापृच्छाऽहं, बुधैरेवं तयोदिते ।
 श्रीधरः स्माह मे तावत्, प्रश्नस्योत्तरमुद्गिर ॥ ५०२ ॥

श्रीधर उवाच—

पूजायां किं पदं प्रोक्तं, कृतज्ञो मन्यते च किम् ? ।
 किं प्रियं सर्वलोकानामुपदेशो मुनेस्तु कः ? ॥ ५०३ ॥
 हंसी—“सुकृतं कार्यम्” इत्युक्त्वा तमुवाच—
 पश्यत्यपि जने कान्त !, कान्तावस्त्वं त्वमाकृषः ।
 न लज्जा वीरलोकेऽभूत्, तव नित्यं विषेकिनः ॥ ५०४ ॥
 दुः व्या०—पक्षे कान्ता कान्तिर्यस्य स तस्मिन् ॥ ५०४ ॥
 श्रीधरः स्मिन्वोचे—“अस्त्रम्” ।
 अथ पुरोधाः प्रोचे—“यूकया गलितो गजः” ।
 हंसी—

वटपत्रस्थबालस्योदरस्थं चेज्जगन्नयम् ।
 तदाऽकस्मादिदं न स्याद्, ‘यूकया गलितो गजः’ ॥ ५०५ ॥
 हंसी श्रीधरं प्रति—“पद्मस्योपरि सरोवरम्” ।
 सोऽवादीत् श्रीधरः—
 अहो ! विश्वस्य विस्तारः, सागरोऽयं महानपि ।
 फणपत्रलभोगीन्द्र‘ पद्मोपरि सरोवरम् ’ ॥ ५०६ ॥

सर्गः] स्वोपशुद्धिपदव्याख्यालङ्कृतम् । [१४३

पुनः श्रीधरः—“ विलोकयाम्यक्षरमालिकैषा ” इत्याद्यं पदमाह ।

हंसी चाग्रतस्त्रीणि पदानि—

पत्री किमु प्रैषि तव प्रियेण,
नालं प्रमोदाश्रुविलोलनेत्रा ।

तद्वाचने त्वं ननु वाचयामि ॥ ५०७ ॥

श्रीधरमित्रं प्राह—“ शिरोहीना सुलोचना ” ।

हंसी—

क्रीडन्तीमम्बुधिक्रोडे, बेडां वीक्ष्यावदज्जनः ।

चित्रं पश्य तनौ रेखा, ‘ शिरोहीना सुलोचना ’ ॥ ५०८ ॥

पुनः श्रीधरः स्माह—

अथात्र पाणिग्रहणक्षणं प्रति,

प्रणम्य शम्भुं जगतः वर्तिवरम् ।

असातकर्मापहर्धर्मदेशना,

चतुर्थं पदं हंसी प्राह—

स्मरा अपीन्द्राः समयोचितं व्यधुः ॥ ५०९ ॥

दु० व्या०—शम्भुं—सर्वज्ञं ऋषभादिकम् ॥ ५०९ ॥

एवं सकौतुकं कृत्वा, कान्तयेव तथा चिरम् ।

रत्नरूपिञ्जरे स्वर्णपञ्जरे तां न्यवीविशत् ॥ ५१० ॥

समरेरितदूतोऽथ, तत्रागत्य तमब्रवीत् ।

कुतः पूर्वमवैरेऽपि, मद्देशं क्लेशयस्यलम् ॥ ५११ ॥

स्वयं बोत्थापिते सर्पे, लभस्व समरे फलम् ।

क्रुद्धोऽथ श्रीधरः प्रोचे, प्रति दूतं महाभुजः ॥ ५१२ ॥

उत्तरं तावदाद्यं ते, वीरभोग्या वसुन्धरा ।

अन्यच्च त्वत्प्रभौ सर्पे, सर्पारातिरिहास्म्यहम् ॥ ५१३ ॥

१४६]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टमः

गते दूतेऽगदन्मित्रमन्त्रिणः श्रीधरस्ततः ।

सा मतिः क्रियतां शत्रुर्जीयते लीलया यया ॥ ५१४ ॥

कार्यं सिद्धयति यद्बुध्या, तन्न प्रायः पराक्रमैः ।

वने सिंहः शशेनापि, यद् बुद्ध्यैव निपातितः ॥ ५१५ ॥

अथ तैरुच्यमानासु, नानाबुद्धिषु नो पुनः ।

यान्तीषु सङ्गतिं सम्यग्, हंसी मृदुगिराऽलपत् ॥ ५१६ ॥

अपृष्टैर्नाच्यते प्रायः, पृष्टे सति निगद्यते ।

स्वर्णकुन्तं क्षिपत्यङ्के, मति यच्छन् निरादरे ॥ ५१७ ॥

अपि स्त्रीणां मतिं प्राहुः, पार्ष्णिगां न विशारदः ।

शारदाऽपि यतः स्त्रीषु, विश्वस्य मतिसारदा ॥ ५१८ ॥

दु० व्या०—मतिसारं—तत्त्वम् ॥ ५१८ ॥

श्रीधरे सादरं पृच्छत्याह सा दरवर्जिता ।

कृत्वा मत्स्यगलन्यायं, निगृहाण रणे रिपुम् ॥ ५१९ ॥

गलं क्षिप्त्वा यथा मीनं, महान्तमपि मैनिकः ।

जलादाकृष्य गृह्णाति, तथाऽत्रापि विधीयताम् ॥ ५२० ॥

स्वयमत्र स्थितः शत्रोः, पल्लीं प्रति कियद् बलम् ? ।

प्रेषयस्व स तद्वीक्ष्य, निर्जेतुं निर्गमिष्यति ॥ ५२१ ॥

भग्ने पलायितुं लग्ने, त्वद्बलेऽसौ बलोद्धतः ।

श्रीधरः कुत्रकुत्रेति, जल्पन् गर्वमुपैष्यति ॥ ५२२ ॥

यावज्जिताहवंमन्यः, सैन्यपृष्टिं करोत्यसौ ।

पूर्वं सज्जस्त्वमावेष्टय, क्षणात् तावद् बधान तम् ॥ ५२३ ॥

साधु साध्विति जल्पाकस्तस्याः पक्षौ स्पृशन् मुहुः ।

सभ्यैः समस्तैरप्युक्ते, तथैव कृतवानसौ ॥ ५२४ ॥

सर्गः]

स्वोपपन्नदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१४७]

समरं समरे बद्ध्वा, दिशो रुद्ध्वा यशोभरैः ।
चेचाल बलवानेष प्रतापी ग्रीष्मभानुवत् ॥ ५२५ ॥

करालीभूत उष्णतैर्, मरालोभूषितान्तिकः ।
तस्यामेव सरस्यां स विश्राम पटाश्रमे ॥ ५२६ ॥

ऊर्ध्वं गलज्जलामत्र जलबिन्दुनिरीक्षणात् ।
ईक्षणद्वितीयादश्रुबिन्दूनि क्षरति स्म सः ॥ ५२७ ॥

दु० व्या०—जलामत्र ॥ ५२७ ॥

हंसी स्माह तवाप्येतत्, प्रभो ! किं दुःखचेष्टिताम् ।
मयि प्रसादश्रेज्जल्प, जगौ सोऽपि सगद्गदम् ॥ ५२८ ॥

मत्प्रयाणे प्रियाश्रूणि, यान्यमुश्चच्छुचाऽऽकुला ।
जलामत्रेण मित्रेण, तान्यद्य स्मारितानि मे ॥ ५२९ ॥

तद् दृष्ट्वा हंसीका प्रोचे, तवापि किमु दुःखिता ।
वात्सल्यं यदि मय्यस्ति, तदा कथय हे प्रभो ! ॥ ५३० ॥

भूपोऽवग् वासरे यत्र, चलितः कान्तया तदा ।
यान्यश्रूणि विमुक्तानि, तान्यद्य स्मृतिमाययुः ॥ ५३१ ॥

तमालपन्मराली तमानये मानिनीमिह ।
सोऽवग् मे जीवितं दत्तं, तच्छक्तौ किं विलम्ब्यते ॥ ५३२ ॥

अपनीय गुणं गौरगुणा, गौरी स्वरूपभाक् ।
यां मुदं विदधे पत्युस्तां, विवेद स एव हि ॥ ५३३ ॥

अम्भोरुहास्ये रम्भोरु !, परिरम्भो रतिप्रदः ।
क्रियतामिति गीस्तां स प्रशस्ताङ्गीमरीरमत् ॥ ५३४ ॥

१. ववले A ।

१४८]

धीभीषरचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टमः

विशालशीलशालिनां, शालेयं साञ्जलपत् प्रिये ।

पृच्छति स्वागमे हेतुं, स्नेहं न ज्येष्ठचेष्टितम् ॥ ५३५ ॥

दु० व्या०—शालेयं—शालिक्षेत्रम् ॥ ५३५ ॥

ज्ञातयक्षादिवृत्तान्तस्तदा कान्तस्तदास्यतः ।

एतया कान्तया मेने, धन्यमन्यत्वमात्मनः ॥ ५३६ ॥

सोऽथ स्वकान्तया साकमुत्पताकमगात् पुरम् ।

प्रणमन्तं च तं चन्द्रो, मोदयन् मृदुवाक्यभाक् ॥ ५३७ ॥

प्रसन्नमनुजं वीक्ष्याग्रजश्चित्ते व्यचिन्तयत् ।

मद्वृत्तं न जगौ पत्युर्धन्या गौरी महासती ॥ ५३८ ॥

एतौ समरमुन्मोच्य, सन्मान्य प्रेष्य नीवृतम् ।

बान्धवौ पूर्ववद् राज्यस्थितिं भेजतुरञ्जसा ॥ ५३९ ॥

चन्द्रस्यावसरे क्वापि, क्वापि तु स्मरतृष्णया ।

वितेने मानसं गौर्यां, सरस्यामिव खेलनम् ॥ ५४० ॥

मुदाऽन्यदा तौ संप्राप्तमभिनन्दमुनि वने ।

नत्वा श्रुश्रुवतुर्धर्मोपदेशं सपरिच्छदौ ॥ ५४१ ॥

तरणाय भवाम्भोधौ, धर्मस्तावत् तरीसमः ।

चारित्रमेव चारित्रतुलां तत्र बिभर्त्यलम् ॥ ५४२ ॥

दु० व्या०—भरित्रतुला—भायला ॥ ५४२ ॥

श्रुत्वेति भवनिर्विण्णौ, मुनिं नत्वा पुरं गतौ ।

तौ चन्द्राङ्गभुवं सोमं, राज्येऽतिष्ठिपतां महात् ॥ ५४३ ॥

तौ आतरौ तथा गौरी-गान्धार्यौ जगृहुर्मुदा ।

संयमं सुगुरुपान्ते, तपस्तीव्रं च तेपिरे ॥ ५४४ ॥

गौरी साकं प्रवर्तिन्या, व्रजन्त्यन्येद्युरध्वनि ।

नावा रेवानदीं तीर्त्वा, कायोत्सर्गं तटे व्यधात् ॥ ५४५ ॥

सर्गः]

स्योगश्च दुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१४९]

आगात् तत्र प्रौढपुत्रपुत्रीयुक् कापि वारला ।
 दृशा स्नेहस्पृशा वीक्ष्य, यच्छ्रन्ती चूर्णिमेतयोः ॥ ५४६ ॥
 तदेव युगलं दृष्ट्वा, तदैव रतिलालसम् ।
 साध्वी गौरी दधौ दैवात्, तद्दर्शनकुतूहलात् ॥ ५४७ ॥
 पश्यन्ती तत्कृताश्लेषविशेषान् विस्मितानना ।
 कायोत्सर्गच्युतध्यानमानसा सा व्यचिन्तयत् ॥ ५४८ ॥
 धन्यत्वं मन्यतेऽनन्यसदृक्षप्रेमशालिनोः ।
 पक्षिणोरेतयोरेतैर्विलासैः सह जन्मनोः ॥ ५४९ ॥
 चिन्तयन्तीति साध्वीभिराहूता सा पुरोऽचलत् ।
 नैतच्चालोचयाञ्चक्रे, चरित्रे निश्चलाऽपि सा ॥ ५५० ॥
 चन्द्रश्च श्रीधरश्चैतन्माताऽपि समयेऽभवत् ।
 मौधर्मदेवो देवी च, गौरी श्रीधरनाकिनः ॥ ५५१ ॥
 मेरो कल्पद्रुदोलास्थामन्येद्युश्चन्द्रनिर्जरः ।
 पूर्वं संस्कारतोऽभ्येत्य, तां ययाचे रतं चटुः ॥ ५५२ ॥
 तया निविध्यमानेऽस्मिन्नाययौ श्रीधरामरः ।
 तं दृष्ट्वाऽसौ पलायिष्ट, निराशः सारमेयवत् ॥ ५५३ ॥
 अथ स्वर्गाच्छ्रुता गौरी माकन्दीनगरीपतेः ।
 सुता मनोरमादेव्याः, सुता युगलजाऽभवत् ॥ ५५४ ॥
 सहजातं पतिं प्राप्ता, हंसक्रीडानुमोदनात् ।
 सेयं सप्तभवान् भ्रान्त्वाऽधुना जज्ञे सुलोचना ॥ ५५५ ॥
 गान्धारीजन्तुरेषा त्वं, त्वत्पुत्री चाद्य भारते ।
 विजयो वज्रदाढश्च, नरविद्याधरेश्वरी ॥ ५५६ ॥
 पूर्वं समरवन्धाय, बुद्धिदानोत्थकर्मणा ।
 पूर्वानुरागभाग् जज्ञे, वज्रदाढः सुलोचनाम् ॥ ५५७ ॥

१५०]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[अष्टमः

एतदर्थे च तौ युद्धं, कुरुतः सांप्रतं द्रुतम् ।

श्रुत्वेति धाविताऽस्म्येषा, वत्सौ वारयितुं रणात् ॥५५८॥ युगमम् ॥

मानवं भवमासाद्य, सद्यः कल्पद्रुमोपमम् ।

कामक्रोधादिदारिद्र्यैः, पीड्येथे किं युवां हृदा ! ॥ ५५९ ॥

श्रूयतां तीर्थनाथोक्तमुपदेशचतुष्टयम् ।

स्पष्टं भवविषं दुष्टं, मन्त्रवद् यन्निवारयेत् ॥ ५६० ॥

तथाहि—प्रश्नम्—

जाग्रतामपि का निद्रा, पश्यतामपि काऽन्धता ? ।

श्रुते सत्येऽपि किं जाड्यं, प्रकाशेऽपि च किं तमः ॥ ५६१ ॥

अथोत्तराणि—

यया जगदिदं मूढं, सुरासुरसमन्वितम् ।

जाग्रतामपि सा निद्रा, मोहरूपा निवार्यताम् ॥ ५६२ ॥

उत्तराणि—

यया जीवा न पश्यन्ति, स्त्रीषु विष्णुमूत्रपात्रताम् ।

कामानुरागिताबश्यं, पश्यतामपि साऽन्धता ॥ ५६३ ॥

उत्तराणि—

दृष्टिरागकृता येन, न युक्तायुक्तचिन्तनम् ।

श्रुते सत्यपि तज्जाड्यं, विदुषामपि दुस्त्यजम् ॥ ५६४ ॥

यत्र मग्ना न बुध्यन्ते, गुरुदीपे स्फुरत्यपि ।

विचार्यमाणमज्ञानं, प्रकाशेऽपि च तत् तमः ॥ ५६५ ॥

श्रुत्वेति खेचरीवाचं, वज्रदाढो विरागवान् ।

आहत्य सर्वविरतिं, कायोत्सर्गं व्यधाद् द्रुतम् ॥ ५६६ ॥

साऽश्रुदृक् क्षमयामास, विजयस्तं तथास्थितम् ।

ध्यानान्मेरुमिवाचालीम् चासौ विश्वचित्रकृत् ॥ ५६७ ॥

सर्गः]

स्वोपज्ञदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१५१]

सोऽथ स्थगीधरं प्रेष्यानैषीत् तत्र सुलोचनाम् ।

मलिनाङ्गीं वियोगेनाधिकं शीलेन शोभिताम् ॥ ५६८ ॥

इतश्च सर्पमार्जारकपिमूषककेकिभिः ।

विविधैर्वाहनैस्तत्राऽऽविर्बभूवुर्दिवः सुराः ॥ ५६९ ॥

किमेतदिति साश्चर्ये, जने व्यन्तरनिर्जरः ।

विजयं प्राञ्जलिर्नत्वा, प्रोचे मञ्जुलया गिरा ॥ ५७० ॥

स मत्सरायतेऽनङ्गो, वासरो वत्सरायते ।

अतुल्लरायते दुःखं, पद्मायाः किं वरायते ! ॥ ५७१ ॥

दु० व्या०-रायते-दीयते । वरा आयतिर्यस्य तस्य सम्बोधनम् ॥

बालां त्वद्विरहज्वालावलीढां वीक्ष्य वायुवत् ।

घनोदयं त्वामाह्वातुमागां विविधरूपभाक् ॥ ५७२ ॥

श्रुत्वेदं मेदिनीकान्तः, सम्मान्य व्यन्तरामरम् ।

व्यसृजद् विजया नागनाथादीन् बहुमानतः ॥ ५७३ ॥

तेऽपि क्रियाश्चिरं राज्यमित्याशीःपूर्वमूचिरे ।

चरोऽस्त्वसौ त्वदाज्ञायां, जन्तुघातकरो नहि ॥ ५७४ ॥

पूर्यां चमरचञ्चायां, नीलवन्तं निवेश्य सः ।

वज्रदाढमुतेभ्योऽदाव्, देशांशान्नतवत्सलः ॥ ५७५ ॥

खेचर्यपि महीशेन, महिता साऽचलत् ततः ।

वज्रदाढमुनिः षष्टिदिनैः सर्वार्थमाश्रयत् ॥ ५७६ ॥

विमानस्थः स्वप्रतापदूताहूतखगैर्वृतः ।

सप्रियो ववले सोऽथ, व्यन्तरेणाग्रयायिना ॥ ५७७ ॥

तस्मिन्नरण्ये तारुण्यानिले नोच्छृङ्खले खलु ।

स कामवार्धौ मञ्जत्याः, पद्मायाः करमग्रहीव् ॥ ५७८ ॥

१५२]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम्

[अष्टमः]

तदङ्गसङ्गमे रङ्गत्तरङ्गरतिभङ्गिभिः ।

अनङ्गतापनिर्वापमाप सा पद्मलोचना ॥ ५७९ ॥

मातरं च स्वसारं च, गागलेराश्रमान्नुपः ।

अनीकिनीं च कान्तारात्, स्वर्गैः स्वान्तिकमानयत् ॥ ५८० ॥

नवज्योतिश्चक्रभ्रममथ विमानैर्वियति स

सफुरज्ज्योतिर्जालैर्जनमनसि तन्वन्ननु दिशम् ।

महानन्दोत्साहोत्सवमयमहो ! मङ्गलपुरं,

प्रविश्य प्राणंसीत् पितृचरणपद्मौ प्रमुदितः ॥ ५८१ ॥

पिताऽऽश्लिष्य स्वाङ्गैश्चिरविरहदावानलशम-

क्षमं स्रुतं नूनं नयनजलधाराजलधरम् ।

मुदश्रूणां श्रावं सपदि विदधानः स्वयमपि,

प्रतेने नाश्वर्यं क्षितिधरवरः कस्य हृदये ॥ ५८२ ॥

तस्मिन्नेव मुदूर्त एष विजयं माणिक्यसिंहासने,

न्यस्य श्रीजयचन्द्रभूपतिरदात् प्राज्यं स्वराज्यं मुदा ।

श्रीक्षेमङ्गरसद्गुरुक्रमतले कृत्वा तपो निर्मलं,

सिद्धिं श्रीपरिरम्भसम्भवसुखं भेजे स्वयं केवली ॥ ५८३ ॥

इति श्रीअञ्जलगच्छे आचार्यश्रीमाणिक्यसुन्दरसूरिविरचिते

माणिक्याङ्के श्रीश्रीधरचरिते विजयकथायां

सुलोचनाहरण-प्रत्यानयनवर्णनो नाम

अष्टमः सर्ग समाप्तः ॥ ग्रन्थाग्रम् ५६९ अ० २३ ॥

नवमः सर्गः ॥

पैतृकं पदमासाद्य, रेजेऽथ विजयोऽधिकम् ।
 रत्नमौलिर्यथा मौलिमूलं सर्वत्र सुन्दरः ॥ १ ॥
 रुचाऽतपत्रमप्यस्य, विजिग्ये राजमण्डलम् ।
 करालकरवालस्य, कः करोतु पराभवम् ॥ २ ॥
 प्रतापतपने तस्य, विश्वोद्योतविधायिनि ।
 सप्तापि तिमिराणीव, व्यसनानि तिरोदधुः ॥ ३ ॥
 वरानुभावतो नागराजादीनां न नागराः ।
 जना जनपदाश्चापि, जङ्घिरे जन्तुधातिनः ॥ ४ ॥
 मृगारयो मृगारित्वमुलूकाः काकश्चतुताम् ।
 दधिरे नाममात्रेणाऽन्योन्यं मित्रत्वमागताः ॥ ५ ॥
 तद्राज्यकमले तस्थौ, कमला निश्चलं तथा ।
 समदुःखा यथाऽभूवन्, पद्म-श्रीपति-सिन्धवः ॥ ६ ॥
 पट्टदेवीपदे न्यस्य, विजयोऽथ सुलोचनाम् ।
 नानाविलासैस्तां भेजे, गौरीं गौरीवरो यथा ॥ ७ ॥
 पूर्वजन्मद्वयप्रेम, तथा तस्यां व्यजृम्भत ।
 क्षमापः क्षणमपि प्राप, तां विना न यथा धृतिम् ॥ ८ ॥
 विद्याविरचितैः रूपैः, परमन्तःपुरं ययो ।
 परिरमे परं स्वप्नेऽप्येनामेव नृपः स्वयम् ॥ ९ ॥
 सभास्थानं क्षणं मेने, स वत्सरशतोपमम् ।
 तदङ्गसङ्गमास्वादसादरे हृदि सर्वदा ॥ १० ॥
 २०

१५४]

भीमोदधरचरितमहाकाव्यम् ।

[नवमः

मौलौ बबन्ध धम्मिल्लं, स्वयं तस्याः कदापि सः ।

कदाचिल्लिलिखे तेन, कपोले पत्रवल्लरी ॥ ११ ॥

भुजोपपीडं मेजे तां, व्यक्तरागधरामिव ।

शीतकाले स कालेयपङ्कालेपपरां भृशम् ॥ १२ ॥

तपत्तौ वर्तुलव्यक्तमुक्ताप्रालम्बशीतले ।

शिर्येऽसौ चन्द्रशालासु, तस्याः काम्यकुचस्थले ॥ १३ ॥

स नाभीदधननीरासु, दीर्घाक्षीं दीर्घिकासु ताम् ।

कदापि रमयामास, मराल इव वारलाम् ॥ १४ ॥

दु० व्या०—नाभीदधनं—नाभीप्रमाणम् ॥ १४ ॥

रेजे कदाचिद् दोलास्थस्तयाऽसौ काञ्चनद्युता ।

घनसाध्विकघर्माभ्रुर्विद्युत्वानिव नीरदः ॥ १५ ॥

तेन सा रतरङ्गाऽऽढ्या, प्रेङ्खत्कङ्कणहारिणी ।

मन्ये सिधेवे सानन्दं, सरसी स्वमिया धिया ॥ १६ ॥

दु० व्या०—सा पक्षे सातपूर्वकम् ॥ १६ ॥

लसदूधनरसस्फूर्ति, सुमनोभवशालिनीम् ।

मालतीमिव तां भृङ्गः, सा मेजे वनकेलिषु ॥ १७ ॥

दु० व्या०—घनरसम्, पक्षे जलं सुष्ठु । कामपक्षे पुष्पोत्पत्तिम् ॥ १७ ॥

अयं घनागमोदीर्णरागो नवरतोद्यतः ।

तन्मित्रम्बं गुरुं गौरगौरवाद्युक्तमैश्वर्यम् ॥ १८ ॥

दु० व्या०—घनागमेन उदीर्णरागः, पक्षे दीर्णं विदारिता ॥ १८ ॥

मन्त्रिषु न्यस्तसाम्राज्यभारस्य क्रीडतस्तया ।

एकरात्रिसमा तस्य, समा दशशती ययौ ॥ १९ ॥

दु० व्या०—समा—वर्षा ॥ १९ ॥

सर्गः]

स्थोपन्यसुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१६५]

अतृप्तस्तद्विलासानां, कलाकौशलशालिभिः ।

चिरत्नयत्नतः क्षमापो रत्नसौधमकारयत् ॥ २० ॥

अतुच्छभित्तिविच्छित्तिविचित्रोल्लोचसुन्दरम् ।

विशालशालभञ्जीभिर्भ्राजिष्णुस्तम्भमण्डलम् ॥ २१ ॥

तया दयितया साकमाकुलः कामपत्रिभिः ।

शुभे स भेजे तद्वेदमवासरे विस्मयप्रदम् ॥ २२ ॥ युग्मम् ॥

अन्योऽन्यमङ्गुलीलग्नौ, तौ मग्नौ प्रेमसागरे ।

तत्राऽलोकपरौ कामरती इव विरेजतुः ॥ २३ ॥

एणीनेत्रे सुमश्रेणी, प्रहिता सुमपत्रिणा ।

त्वज्जितं वीक्ष्य मां व्यर्था, किमियं भुवि पेतुषी ॥ २४ ॥

वितानोल्लम्बिता मुक्तावली कान्ते ! विलोक्यताम् ।

सुदतीदशनस्पर्धाऽपराधादिव दण्डिता ॥ २५ ॥

सौन्दर्यगर्वमाबिभ्रत्, किमिदं मन्दिरं परम् ।

स्वतुल्यं वीक्षते विश्वे, वातायनविलोचनैः ॥ २६ ॥

हरिन्मणिघृणिस्फारस्फटिकद्युतिदम्भतः ।

किमेतौ तिमिरोद्योतावत्र मित्रत्वमागतौ ॥ २७ ॥

दु० व्या०—घृणिः—किरणः ॥ २७ ॥

विज्ञानं बहिराकारं, लभते सौगते मते ।

भित्तिचित्रं त्विदं चैतविज्ञानं चित्रतां नयेत् ॥ २८ ॥

दु० व्या०—सौगते—बौद्धे । चैतविज्ञानं—नीलादिज्ञानं बाह्यवस्तुनो
घटादेराकारम् । इदं भित्तिचित्रं—चित्रसम्बन्धि ज्ञानम् । चित्रतां, पक्षे आश्चर्य-
रूपताम् ॥ २८ ॥

१५९]

भीभीघरखरितमहाकाव्यम् ।

[नवमः

चारुचन्द्रोदया मुक्ता, तारकेयं किमीक्ष्यते ? ।

गौरि ! त्वदङ्गगौरत्वं, राका शिक्षितुमागता ॥ २९ ॥

एकान्ते रजनीकान्तकान्तकान्तिमिरावृताः ।

कान्ताऽपास्तांशुकाः कान्ता नात्र यान्ति त्रपालुताम् ॥ ३० ॥

एवं सविस्मयं वेश्मस्थानान्यस्याः प्रदर्शयन् ।

अतन्द्रं चन्द्रशालां स चन्द्रमुख्या समं ययौ ॥ ३१ ॥

स्फुरन्मणिप्रदीपास्ततमिस्रातिमिरावलिम् ।

आस्तीर्णवर्षपर्यङ्कां, तां दृष्टोचे प्रियः प्रियाम् ॥ ३२ ॥

नवभिः कुलकम् ॥

कान्ते ! विभाव्योऽवसरानुभावो

रक्तो रविस्तावदगात् प्रतीचीम् ।

निशाऽपि धत्ते शशिनोपगूढा,

ताराच्छलात् स्वेदपयःपृषत्कान् ॥ ३३ ॥

विहायसि च यं पश्य, ताराणामुदितं प्रिये ! ।

परिरेमे स तामेव, वक्रोक्त्या सस्मितत्रपाम् ॥ ३४ ॥

रमणो रमणीयाङ्गी, रममाणो रमामयम् ।

रमारमणवन्मेने, रमणीनां मणिमिमाम् ॥ ३५ ॥

तस्यामथ रतिश्रान्तेर्निद्राणायां नरेश्वरः ।

पतिष्यामि पतिष्यामीत्यकस्मादभृणोद् गिरम् ॥ ३६ ॥

किमेतदिति संभ्रान्तः, स दध्यौ किं पतत्यधः ।

सौधं तत्कान्तया साकं, द्रुतं कुर्वे पलायनम् ॥ ३७ ॥

निःसत्त्वचेष्टितेनालं, मम वाऽनेन बल्लभा ।

नितम्बगुर्वी निद्रालुश्चपलं न चलस्यपि ॥ ३८ ॥

सर्गः]

स्वोपज्ञदुर्गपद्मव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१५७]

उचितं वच्मि तत् किञ्चिदिति ध्यानन् पुनर्ध्वनौ ।

जायमाने नृपोऽवादीदद्य मा पत मा पत ॥ ३९ ॥

ततः शब्दे स्थिते स्थैर्यशाली शालीनमानसः ।

प्रातर्मन्त्रिणमाहूय, निशावृत्तं नृपो जगौ ॥ ४० ॥

सोऽवादीद् भूमिशल्यादिशुद्धिं कृत्वा सुकोविदैः ।

कृतः पतत्यदः सौधं, सुमुहूर्ते विनिर्मितम् ॥ ४१ ॥

इदमित्थं परं तावदहं विज्ञापयामि यत् ।

तदाकर्ण्य सकर्णानां, वर्णनीययशोभर ! ॥ ४२ ॥

मित्रेण मन्त्रिणा पूर्णं, किं विनेयेन तेन वा ।

हितं न वक्ति यः काले, मित्रे राज्ञि तथा गुरौ ॥ ४३ ॥

त्वामन्तःपुरवर्षाभ्रपटलच्छन्नमर्कवत् ।

अविलोक्य चिरं लोकाः, क्लिश्यन्ते कमला इव ॥ ४४ ॥

दु० व्या०—कमलं पुं-नपुंसकम् ॥ ४४ ॥

नाथेयं वनिता बह्विज्वालेव किल तापकृत् ।

सुचिरं सेविता साऽतः, स्वल्पं सेव्या सुधीजनैः ॥ ४५ ॥

बल्मादिकानामथ कामिनीनामतिप्रसक्तिर्न सुखं व्यनक्ति ।

कलेवरान्तः करिणः प्रविष्टः, काकस्तथा यज्जलधौ विनष्टः ॥ ४६ ॥

दु० व्या०—बल्मा—भोजनम् ॥ ४६ ॥

अथदधानस्तद्वाचमाचख्यौ सस्मितं नृपः ।

मन्त्रिभ्रप्रस्तुतेनालं, पृष्टस्योत्तरमुद्गिर ॥ ४७ ॥

अहो ! कामस्य वामत्वं, वामनेत्रा शरेण यः ।

सुरासुरासुरारीणां, रीणत्वं कुरुते रणे ॥ ४८ ॥

दु० व्या०—असुरारिः—इन्द्रः ॥ ४८ ॥

१५८]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[नवमः

पाण्डित्यलीलाभिरिलावतंसा,

ये ये विवेकेन च राजहंसाः ।

मीनध्वजाज्ञाध्वजवृद्धिदीनाः,

स्त्रीवारिधौ तेऽपि भवन्ति मीनाः ॥ ४९ ॥

दु० व्या०—मीनध्वजः—कामस्तस्याज्ञा । स्त्रीवारिधौ मीनवृद्धिहेतवे
जातास्तेन दीनाः ॥ ४९ ॥

इदं चिन्तयता चित्ते, मन्त्रिणाऽवादि भूपतिः ।

वेदमनः पतनस्यास्ति, सम्भवः कोऽपि न प्रभो ! ॥ ५० ॥

त्रिमिर्विशेषकम् ॥

विशेषस्तु यथा ज्ञातः, पुनर्विज्ञपयिष्यते ।

अथ भूपो विसृज्यायुं, प्रियोपान्तमुपागमत् ॥ ५१ ॥

तया महेलया कामहेलया नीतवासरः ।

पुनस्तत्रैव सुष्वाप, निशि भूपः प्रियासखः ॥ ५२ ॥

देव्यां प्राप्तप्रमीलायां, ध्वनिर्जज्ञेऽम्बराध्वनि ।

विस्मृता ह्यस्तनी गीश्वेत्, तदद्य प्रयतः शृणु ॥ ५३ ॥

तस्योपरि पतिष्यामि, निश्चितं शयिताऽत्रपः ।

रिक्ते मुक्ते त्विह स्थाने, राज्यत्यागं करोमि ते ॥ ५४ ॥

पतितव्यं त्वया नाद्य, गदित्वेति नृपस्ततः ।

धैर्यमेरुनिशां नीत्वा, प्रातराह्वास्त मन्त्रिणः ॥ ५५ ॥

चतुर्णां चतुराणां स पुरस्तेषामभाषत ।

तदाकृतं विजिज्ञासुर्निशावृत्तोक्तिपूर्वकम् ॥ ५६ ॥

दु० व्या०—आकृतं—अभिप्रायम् ॥ ५६ ॥

शून्ये सौधेऽत्र मे राज्यभ्रंशोऽस्मिन् शायिनो मृतिः ।

उच्यतां का मतिर्व्याघ्रदुस्तटीन्याय एष यत् ॥ ५७ ॥

सर्गः]

स्वोपज्ञदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१५९]

पाट्टपटमतिः प्रोचे, तं मन्त्री मतिसागरः ।

साध्येऽस्मिन् सुखसाध्येऽपि, किमेवं बाध्यते मनः ॥ ५८ ॥

दृ० व्या०—पाट्टपटः—अतिपटुः ॥ ५८ ॥

यं वा तं वा निजं भृत्यं, नित्यं स्थापय वेदमनि ।

तस्योपरि पतत्वेतन्नेतुश्चेतः सुखायताम् ॥ ५९ ॥

दृ० व्या०—पततु । सुखायताम्—सुखमनुभवतु ॥ ५९ ॥

बृहस्पत्याख्यया मन्त्री, द्वितीयोऽप्यद्वितीयधीः ।

युक्तमुक्तमिति प्रोचे, तावथोवाच भूपतिः ॥ ६० ॥

परप्राणापहारेण, यन्निजप्राणरक्षणम् ।

जीवितव्यार्थिनः पुंसस्तन्नूनं विषमक्षणम् ॥ ६१ ॥

तृतीयो बुद्धिचन्द्रोऽवक्, सचिवः शुचिवाक् ततः ।

अरा इव नरा नाभौ, नाथ ! सज्जे घनास्त्वयि ॥ ६२ ॥

तुर्योऽपि चारुचातुर्यो, धीरचन्द्रोऽवदन्नुपम् ।

ऐदं पदं जयत्येतत्, प्राज्यं राज्यं प्रभो ! तव ॥ ६३ ॥

त्वया विना विनाथेयं, मेदिनी न दिनस्थितिः ।

किं हतेन प्रभो ! दैवहतकेन च केनचित् ॥ ६४ ॥

त्यज मा तन्निजं राज्यमित्युचानेऽत्र भूपतिः ।

उवाच बद्धरोमाश्चक्रञ्चुको धैर्यचञ्चुरुक् ॥ ६५ ॥

दृ० व्या०—मा त्यज । चञ्चुः—मनोज्ञः ॥ ६५ ॥

यथा मयि प्रियाः प्राणास्तथा सर्वेषु जन्तुषु ।

यथा मृत्योर्भयं कीटे, तथा कैटभवैरिणि ॥ ६६ ॥

संपद्यन्ते च धर्मेण, प्राज्यराज्यादिसंपदः ।

तन्नाशे जन्तुर्हिसादेस्ताभ्यो दत्तो जलाञ्जलिः ॥ ६७ ॥

[६०]

धीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[नवमः

आबाल्यसञ्चितं किञ्च, धनं घातनिषेधनम् ।

धनस्य तस्य लोपेऽद्य, सद्यो राज्येन तेन किम् ? ॥ ६८ ॥

पुरमन्तःपुरं पृथ्वी पृतना च परिच्छदः ।

तत् कृपा न कथं नाथ !, क्रियते करुणाम्बुधे ! ॥ ६९ ॥

अवधेहि धियं धीराऽस्माकमाकुलचेतसाम् ।

इति मन्त्रिकुले जल्पत्युदस्थान् नृपतिस्ततः ॥ ७० ॥ युग्मम् ॥

मन्त्रिणोऽन्योऽन्यमाचक्षुर्दक्षत्वं धिग् निजं ननु ।

अपायरक्षणोपायः, प्रभोर्येन न जायते ॥ ७१ ॥

धीरचन्द्रोऽवदत् प्रायो भाव्यं भवति नान्यथा ।

तथापि श्रेयसां हेतुः, पुरे धर्मो विधाप्यते ॥ ७२ ॥

विश्वम्भरा निराधारा, धर्मात् तिष्ठति निश्चला ।

न मुञ्चन्ति स्वमर्यादां, धर्माद् रत्नाकरा अपि ॥ ७३ ॥

हृष्यन्ति स्वजना धर्माद्, धर्मात् तुष्यन्ति देवताः ।

धर्मादन्यत् परित्राणं, नास्ति विश्वत्रयेऽप्यहो ! ॥ ७४ ॥

तथेति प्रतिपद्येते, चतुष्के चत्वरे त्रिके ।

इत्येवं कारयामासुः, पुरे पटहघोषणाम् ॥ ७५ ॥

आप्रभातं प्रभोः स्वस्य, कश्चित् क्लेशोऽस्ति दुस्तरः ।

पुण्यं कुरुष्वं भो पौराः ! श्रेयसे परमादरात् ॥ ७६ ॥

श्रुत्वेति लोकास्त्यक्तान्यकृत्याः स्वस्वामिभक्तितः ।

देवार्चास्मरणाद्येषु, पराः सर्वेऽपि जज्ञिरे ॥ ७७ ॥

प्रियातोऽप्यधिकप्रीत्याऽऽश्रित्य सत्त्वश्रियं रयात् ।

सायं प्रापदथ क्षमापः, सौधवर्यशिरोगृहम् ॥ ७८ ॥

रवौ तद्वीरतां ख्यातुमिव द्वीपान्तरं गते ।

दोषामुखे स निर्दोषस्तत्र शय्यामशिश्रयत् ॥ ७९ ॥

सर्गः]

स्वोपपन्नदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१६१]

नीते जाग्रत एवास्य, निशायाः प्रहरेऽम्बरे ।
 पतिष्यामि पतिष्यामीत्यकस्मादुत्थितं वचः ॥ ८० ॥
 हसन्निव नृपः प्रोचे, साहस्येकशिरोमणिः ।
 पतित्वा पूरय स्वेच्छां, वाक्छरत्वं तु दूरय ॥ ८१ ॥
 जगर्ज गगनं कर्णकटुभिर्गर्जितैस्ततः ।
 नेत्रे निमीलयन्नस्य, तेजःपिण्डः पपात च ॥ ८२ ॥
 सौधं न पतितं किञ्चित्, त्वन्यदेवेति कौतुकी ।
 आलोकते स्म भूपालः, पुरः किमिति चिन्तया ॥ ८३ ॥
 कान्तिविद्युल्लताभ्रान्तिकारिणीं तारहारिणीम् ।
 चन्द्रास्यां शुभ्रशृङ्गारां, चलत्कङ्कणकुण्डलाम् ॥ ८४ ॥
 शुक्लहस्तां श्रितस्कन्धमरालद्वयशालिनीम् ।
 काञ्चित् काञ्चनगौरीं स वशां वीक्ष्य विसिष्मिये ॥ ८५ ॥
 ॥ युग्मम् ॥

स्फुरन्नूपुरझङ्कारा, कृतनृत्तक्षणात् क्षणम् ।
 गण्डूपं व्यसृजद् बाला, भुवि भृङ्गारवारिणा ॥ ८६ ॥
 अंसतो हंसयुग्मं तदुत्तीर्य जलसीकरान् ।
 चुणित्वा मौक्तिकीभूतानाजगाम निजस्थितिम् ॥ ८७ ॥
 दु० व्या०—अंसः—स्कन्धः ॥ ८७ ॥

किमिदं शुक्लहंसादि, केयं किं काऽपि देवता ! ।
 भूस्पृक्तवान्मानवीं मन्ये, खेचरी वा पराऽस्तु वा ॥ ८८ ॥
 इति ध्यायन्नसौ यावत्, काऽसि त्वमिति पृच्छति ।
 तावद् गन्तुमनाः साऽभून्नृपो धर्तुमनाश्च ताम् ॥ ८९ ॥
 यावदुत्तिष्ठति क्षमापः, पर्यङ्काद् वर्यधैर्यभाक् ।
 तावत् पश्यत एवास्य, सा जगाम विहायसा ॥ ९० ॥

१६२]

श्रीग्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[नवमः

नाशकत् पृष्ठतो गन्तुं, सविद्योऽपि नृपः पुनः ।
 तस्य तच्चिन्तनेनैव, विभाति स्म विभावरी ॥ ९१ ॥
 मन्त्रिणश्चिन्तयाऽतीतरात्रयस्तत्र सङ्गताः ।
 जयवन्तं नृपं वीक्ष्य, महोत्सवमकारयन् ॥ ९२ ॥
 पौरपुण्यप्रभावेणान्तरायस्ते व्यलीयत ।
 प्रभासय सभामद्य, प्रद्योतन इव प्रभो ॥ ९३ ॥
 मन्त्रिणामिति विज्ञप्त्या, महोत्सवपुरस्सरम् ।
 विभुर्विभूषयामास, सभामिव नभः शशी ॥ ९४ ॥
 मौलिमौलिस्थमालाभिरानम्रा तत्पदद्वयम् ।
 पूजयामास सामन्तमण्डलेश्वरमण्डली ॥ ९५ ॥
 पौरा दूरादपि प्रीतिं, दधिरे तन्निरीक्षणात् ।
 व्योमस्थोऽपि नवाम्भोदो, नानन्दयति केकिनः ! ॥ ९६ ॥
 राजादिमानसहानप्रेक्षणादिक्षणेक्षणैः ।
 क्षणदाकान्तवत् क्षोणीविभुर्विश्वमुदेऽभवत् ॥ ९७ ॥
 हृदि स्मरन्निशावृत्तमेवातिक्रम्य वासरम् ।
 नृपस्तत्रैव शिश्ये तत्कन्यालोकनकौतुकी ॥ ९८ ॥
 कन्याऽपि पुर्ववत् तत्रागत्य नृत्यं विधाय सा ।
 ग्रहीतुमुत्थितं भूपं, वीक्ष्य व्योम्ना ययौ क्षणात् ॥ ९९ ॥
 च्युतफाल इव द्वीपी, तदनासादसादरः ।
 तृतीयनिश्यपि क्षमापस्तत्रागत्य व्यचिन्तयत् ॥ १०० ॥
 दु० व्या०—अनासादः—अप्राप्तिः ॥ १०० ॥
 विज्ञाता लक्षणैस्तावन्मया कन्यैव साऽङ्गना ।
 नाङ्गभावादपि प्रायो, यो न वेत्ति स ना पशुः ॥ १०१ ॥

सर्गः]

स्वोपपन्नदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१६३]

धन्यः स कृतपुण्यश्च, पुण्यलावण्यवाहिनी ।

यं वरं याति सा कन्या, भाग्यसौभाग्यसागरम् ॥ १०२ ॥

यथा तथा मया ग्राह्या, विवाह्यासाद्य सुन्दरी ।

ध्यात्वेति भूधनो दीप्रदीपच्छायामशिश्रयत् ॥ १०३ ॥

अत्रासा तत्र सा यावद्, बाला वाचालनूपुरा ।

भवेद् भुवि भुजामस्या भूपतिस्तावदग्रहीत् ॥ १०४ ॥

दु० व्या०—अत्रासाः—अभीः ॥ १०४ ॥

मुश्च मुश्च महाराज !, जल्पन्तीमिति कोमलम् ।

तामाश्वास्य नृपः प्रोचे, का त्वं किमिति खेलसि ? ॥ १०५ ॥

किं हंसयुग्ममंसस्थं, तव हस्ते शुकस्तु कः ? ।

दीपसाक्ष्यमुरीकृत्य, कन्ये ! त्वं मां कृतार्थय ॥ १०६ ॥

॥ युग्मम् ॥

साऽवग् देवाधिदेवस्य, सुता सिद्धिपुरीशितुः ।

नाकिनामपि मान्याऽहं, विज्ञेया विज्ञकन्यका ॥ १०७ ॥

न रुजा न भयं किञ्चिन्न मृत्युर्न जराऽपि मे ।

विश्वे नाम्नैव पाञ्चाली, सत्याऽहं नित्ययौवना ॥ १०८ ॥

दु० व्या०—पाञ्चाली—द्रौपदी, तस्या नित्ययौवना नाम ॥ १०८ ॥

वाच्या तु मानवी नाहं, नाऽमरी न च किन्नरी ।

नरं वरं वृणोम्येषा, परं मे संगरं शृणु ॥ १०९ ॥

दु० व्या०—संगरं—प्रतिज्ञा ॥ १०९ ॥

यः स्याद् वृत्तचतुःशैलः, सलीलं ब्रह्मविद् द्विजः ।

मद्बृत्तज्ञेन तेनाहं, क्वं वृण्वे पुरोधसा ॥ ११० ॥

१६४]

श्रीभीषरचरितमहाकाव्यम् ।

[नवमः]

चेन्मां विवोढुं वाञ्छा तत्, कार्यस्तादृक् पुरोहितः ।

सत्येतस्मिन् वृणोमि त्वामधुनाऽपि न संशयः ॥ १११ ॥

वृत्तं मदंसहंसादेर्ममापि च स वक्ष्यति ।

तस्मिन्नवसरे त्वं मामाविर्भूतां विलोकयेः ॥ ११२ ॥

इत्युक्त्वाऽस्यां गतायां स तच्चरित्रं स्मरन्मुहुः ।

कोमलेऽपि हि पल्यङ्गे, कथञ्चित् प्राप संलयम् ॥ ११३ ॥

दु० व्या०—संलयं—निद्राम् ॥ ११३ ॥

प्रातरास्थानमास्थाय, विज्ञपञ्चशतीं नृपः ।

अपृच्छत् क्वापि कस्यापीदृक् पुरोधाः श्रुतो न वा ॥ ११४ ॥

नैवेत्युक्ते तया भूपो, मन्त्रिदूतवरान् नरान् ।

लिङ्गिनोऽपि हि षौद्धादीन्, पप्रच्छैकैकशोऽनिशम् ॥ ११५ ॥

भूपे पृच्छति देवाधिदेवत्वं केशवे शिवे ।

इन्द्रे ब्रह्मणि विप्राद्याः, प्रादुर्बुद्धे च सौगताः ॥ ११६ ॥

ऊचे सिद्धिपुरीत्वेन, वैकुण्ठः कुण्ठबुद्धिभिः ।

कैश्विदन्यैश्च कैलासः, परैर्वाणारसी पुरी ॥ ११७ ॥

देवाधिदेवपुत्रीत्वे, जयन्ती-भारतीमुखाः ।

ऊचिरे त्रिकयोगस्तु, क्वापि साङ्गत्यमाप न ॥ ११८ ॥

पुरोधसश्चतुःशैलधरत्वं धीरचेतसा ।

केनापि क्वापि वाङ्मात्रेणापि नो घटितं पुनः ॥ ११९ ॥

एवं प्रश्नपरस्यास्य, विस्मृता परकर्मणः ।

अकान्ता नर्मणस्त्रिशद्वासरा व्यतिचक्रमुः ॥ १२० ॥

एकत्रिंशेऽहि स प्रातर्याविदास्थानमास्थितः ।

शुधाव तावता दिव्यदुन्दुमिध्वनिमद्भुतम् ॥ १२१ ॥

सर्गः]

स्वोपबद्धगर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१६५]

भूतक्षेपं तन्वति क्षमापे, तत्स्वरूपबुभुत्सया ।

मन्त्री विज्ञाय वृत्तान्तं, प्राञ्जलिस्तं व्यजिज्ञपत् ॥ १२२ ॥

वने मुनेर्जयन्तस्योत्पदे केवलमुज्ज्वलम् ।

सेवाहेवाकिनो देवा देवाऽमुं कुर्वते महम् ॥ १२३ ॥

दु० व्या-हे देव ! ॥ १२३ ॥

तच्छ्रुत्वा भूपतिर्दध्यावथ सिद्धा मनोरथाः ।

लोकालोके न तद् वस्तु, यन्न पश्यति केवली ॥ १२४ ॥

तदैवानन्दपूरेण, पूरितः पृथिवीपतिः ।

महर्द्धिभिर्वनं प्राप, नन्तुं केवलिनं मुनिम् ॥ १२५ ॥

खड्गचामरकोटीरच्छत्रवाह्यानि कौशलात् ।

विहाय राजचिह्नानि, विरेजे तत्र सोऽधिकम् ॥ १२६ ॥

सचित्तवस्तुनस्त्यागादचित्तात् त्यागतस्तथा ।

उत्तरासङ्गतः साधुदर्शनेऽञ्जलियोजनात् ॥ १२७ ॥

मनः स्थिरीकृते आसौ, पञ्चाप्यभिगमानिमान् ।

प्रपञ्चयन्मुनिप्रष्टृहृत्पथेऽजनि हृष्टहृत् ॥ १२८ ॥ युगमम् ॥

दु० व्या०-प्रष्टः-मुख्यः ॥ १२८ ॥

संशयध्वान्तविध्वंसिकैवल्यद्युतिभासुरम् ।

तं स्वर्णपद्मे सोऽद्राक्षीद्, यथा पूर्वाचले रविम् ॥ १२९ ॥

रविर्मेरुमिव स्थैर्यधैर्यादिगुणमन्दिरम् ।

अमरैः सेवितं भूपः, प्रदक्षिणयति स्म तम् ॥ १३० ॥

भक्त्या तच्चरणौ नत्वा, संप्राप्य च तदाशिषम् ।

मुदितो मेदिनीभर्ता, निःषसाद् मुनेः पुरः ॥ १३१ ॥

१६६]

श्रीभीषरचरितमहाकाव्यम् ।

[नवमः

सोऽयं सितासुधास्वादपराजयनलालसम् ।

पपौ भृङ्गवदस्यास्याम्भोरुहाद् देशनारसम् ॥ १३२ ॥

तथाहि—

भो भो भव्याः ! भवेऽनादौ, नानायोनिपरिभ्रमात् ।

केऽपि द्वि-त्रि-चतुः पञ्चेन्द्रियत्वं यान्ति जन्तवः ॥ १३३ ॥

ततस्तिर्यक्षु दुःखानि, सहन्तस्ते कथञ्चन ।

दुर्लभं दशदृष्टान्तैर्लभन्ते मानवं भवम् ॥ १३४ ॥

आर्यदेशादिसामग्र्यां, प्राप्तायां प्राणिनः पुनः ।

तत्रापि जिनधर्मस्याचरणं दुर्लभं यतः ॥ १३५ ॥

एके मुक्त्वा विवेकेन, मिथ्यारथ्यापतिष्णवः ।

न कुर्युः सदसद्देव-गुरु-धर्मविचारणाम् ॥ १३६ ॥

नश्वरीणामपि श्रीणामर्जनाय महाम्बुधिम् ।

तरन्ति केचित् कान्तारं, क्रामन्ति सुकृतेऽलसाः ॥ १३७ ॥

जीवाः पीवादराः प्रायः, परे विषयविभ्रमे ।

प्रेर्या मदनमोहाद्यैः, कृत्याकृत्यं न जानते ॥ १३८ ॥

जडाशयास्ते धावन्ति, विस्मेरस्मरतृष्णजः ।

मृगतृष्णास्त्रिव मृगा मृगाक्षीषु सुखार्थिनः ॥ १३९ ॥

वेत्ति वै तरुणीं मूर्खः, किं न वैतरणीं नवाम् ।

दृष्ट्वाऽपि यस्या लावण्यत्रपुतापमुपैत्यसौ ॥ १४० ॥

दु० व्या०—वै—निश्चितम् ॥ १४० ॥

कान्ताऽरं किल कान्तारं, किं न वेत्तीति मन्दधीः ।

यद्बाहुबल्यां तं बद्ध्वाऽनङ्गभिच्छो न मुञ्चति ॥ १४१ ॥

दु० व्या०—अरं—अत्यर्थम् १४१ ॥

सर्गः] स्वोपशुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१६७

पुरः पूत्क्रियते कस्य, सदा कारा वधूरियम् ।
वदन्तोऽपीति तत्सङ्गमीहन्ते हन्त ! वालिशाः ॥ १४२ ॥

दु० व्या०—कारा—गुप्तिगृहम् ॥ १४२ ॥

योषिज्जघनरोमालिगोदण्डे पतयालवः ।
न विदन्तीति हा ! मूर्खा भ्रमिष्यामो भवाटवीम् ॥ १४३ ॥

पुरीषमूत्रमूषासु, योषासु जडताभृतः ।
मुह्यन्ति मोहनव्यग्रा महामोहविमोहिताः ॥ १४४ ॥

अत्यक्तकामास्ते मृत्वा, सहन्ते हन्त ! यातनाः ।
कुदेवेषु कुमर्त्येषु, तिर्यक्षु नरकेषु च ॥ १४५ ॥

अतः प्रमादमुत्सार्य, धर्मः कार्यः सचेतनैः ।
पश्चादपि यो धर्मं, संधत्ते सोऽपि शस्यते ॥ १४६ ॥

यस्तु शाश्वतसौख्येच्छुरुद्वोदुं संयमश्रियम् ।
ईहते मोहजैत्रोऽसौ, धन्य एव यदुच्यते ॥ १४७ ॥

दुर्लभं जगति जन्म मानुषं,
तत्र जैनवचनं सुदुर्लभम् ।

कश्चिदेव लभते च भाग्यवान्,
सिद्धिनायकसुताङ्गसङ्गमम् ॥ १४८ ॥

स्वचित्तानुगतं श्रुत्वा, मुदितो मेदिनीपतिः ।
मुनीन्दुं प्राञ्जलिः प्राह, किञ्चिद् विज्ञपये प्रभो ! ॥ १४९ ॥

केयं सिद्धिरिति ख्याता, कश्च तन्नायकस्तथा ।
केयं तस्य सुता यस्या दुर्लभः सङ्गमः स्मृतः ॥ १५० ॥

मुनिर्जगाद देवाधिदेवः सिद्धिपुरीप्रभुः ।
धन्यमूर्धन्यतत्कन्यां, जानीयाः संयमश्रियम् ॥ १५१ ॥

१६८]

भीभीघरचरितमहाकाव्यम् ।

[नवमः

यस्या अंसद्वये हंसद्वयं हस्ते शुक्रस्तथा ।
 यन्मुक्तो जलगण्डूषो, व्यक्तं मुक्ताफलायते ॥ १५२ ॥
 परं पुरोहितस्तस्या विवाहे दुर्लभो हितः ।
 वर्ण्यते सैव याऽलोकि, त्वयाऽपि नवमन्दिरे ॥ १५३ ॥
 न चेत् प्रतीतिस्तत् पश्य, प्रतिज्ञापूर्तिहेतवे ।
 तदूषामेव तां कन्यां, विहायसि समागताम् ॥ १५४ ॥
 प्रमो ! किमेतदाश्चर्यमित्युक्ते भूभुजा मुनिः ।
 ऊचे सर्वमिदं राजन्नन्तर्दृष्ट्या विचारय ॥ १५५ ॥
 देवाधिदेवः सर्वज्ञ एव राजाधिगम्यताम् ।
 तुष्टः प्रदत्ते भव्येभ्यो यो हि सिद्धिपुरे स्थितिम् ॥ १५६ ॥
 लोकाग्रे च पुरी सिद्धिरुत्तानच्छत्रसन्निभा ।
 साधनन्ता वसन्त्यत्र, सिद्धा नित्यसुखास्पदम् ॥ १५७ ॥
 एतां सर्वज्ञकन्यां च, मन्येथाः संयमश्रियम् ।
 या मान्या मानवेन्द्राणां, देवानामपि दुर्लभा ॥ १५८ ॥

तथा च—

यदाननं निर्मलभाव एव, जयत्यहो ! पार्वणचन्द्रबिम्बम् ।
 अष्टाङ्गयोगेन यदीयमङ्गमष्टाङ्गशोभाभिरलं शुभंयुः ॥ १५९ ॥
 उपाङ्गकान्तिं दधते च यस्या दशाधिकाः संयमसप्तमेदाः ।
 विभूषणत्वं दशधा प्रणीतः, प्रयाति धर्मः सततं यदङ्गे ॥ १६० ॥
 यातो यदंसद्वयहंसलीलां, ध्याने चिरं निर्मलधर्मशुक्ले ।
 हस्ते विवेकं च शुक्रं दधाना, सेयं कनी राजति संयमश्रीः ॥
 गण्डूषीकृतसिद्धान्तामृतं मुक्ताकणायते ।
 परावर्तनया स्पष्टं, तच्चास्या ध्यानपुष्टये ॥ १६२ ॥

सर्गः]

स्वोपज्ञदुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१६९]

चिन्त्यते न पुं-बलीब-स्त्रीरूपं संयमश्रियाः ।

एका चानेकरूपा च, सेयं श्लिष्यति चेतनम् ॥ १६३ ॥

पुरोधा ब्रह्मविज्ञानाद्, ब्राह्मणस्तद्विवाहयुक् ।

चतुर्याममहाशैलधरः सुगुरुरेव च ॥ १६४ ॥

सेयं दिवि स्थिता कन्या, पुरो हितः पुरोहितः ।

वर त्वं च धराधीश !, भज त्वं यदि वाञ्छसि ॥ १६५ ॥

दु० व्या०—पुरः—अग्रे ॥ १६५ ॥

धृत्वाऽप्यलक्ष्यरूपायाः, सारूप्यं संयमश्रियः ।

भाग्यदेवतयाऽवारि, भवान् विषयविभ्रमात् ॥ १६६ ॥

इत्युक्ते गुरुभिर्भाग्यदेवी तद्रूपडम्बरम् ।

हित्वाऽविशन्नुपस्याङ्गं, साश्चर्यं वार्धिवन्नदी ॥ १६७ ॥

मुदा भूपो मुनिं प्राह, प्रबुद्धहृदयस्तदा ।

प्रभो ! त्वया स्यान्मज्जन्नुद्धृतोऽस्मि भवार्णवात् ॥ १६८ ॥

अनङ्गपन्नगविषं, विनिरस्य भवद्गिरिः ।

सुधां विधुरयन्त्येता मधुराणां धुरं श्रिताः ॥ १६९ ॥

अक्षैः केलिकृता कामकितयेन समं कथम् ? ।

नारीनितम्बफलके, हा ! मया जन्म हारितम् ॥ १७० ॥

दु० व्या०—पाशकैः, इन्द्रियैर्वा ॥ १७० ॥

कान्ताङ्गदेशं रोमालिकाननं नाभिकन्दरम् ।

व्रजता विषयस्तेनैः, हा ! मया जन्म हारितम् ॥ १७१ ॥

नाथ ! स्वर्गमपीच्छामि, यतस्तत्रापि नाकिनः ।

विषयान्धाः सदेवेन्द्र-हरि-ब्रह्म-पिनाकिनः ॥ १७२ ॥

दु० व्या०—नाकिनः—देवाः ॥ १७२ ॥

१७०]

धीधीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[नवमः

केवलं परिरिप्सेऽहं, सोत्कण्ठं संयमश्रियम् ।

ईदं सिद्धिपुरे वासमज्ये विषयारिभिः ॥ १७३ ॥

मा प्रमादीरिति प्रोक्ते, मुनिनाऽथ महीपतिः ।

तं नत्वा सपरीवारः, पौरैः साकं पुरं ययौ ॥ १७४ ॥

कृत्वा पार्श्वप्रभोः पूजां, भोजनादनु मन्त्रिणः ।

आहूय चतुरो भूपश्चतुरोक्त्या जगाद तान् ॥ १७५ ॥

पिशाचकीव मे जीवः, पातकी वातकीव हा ! ।

मूढचेता इयत्कालमभून्मोहविमोहितः ॥ १७६ ॥

अद्य सद्यस्तिरस्कृत्य, तं मोहं केवली मुनिः ।

तत्त्वमार्गं मयि प्राचीकटत् पटुवचस्त्विषा ॥ १७७ ॥

उदारा इति विन्यस्ताः, पूर्वं दारा मया हृदि ।

उदारा एव सञ्जाताः, विवेकस्य विदारणात् ॥ १७८ ॥

दृ० व्या०—उत्कृष्टा आराः—शस्त्रिकाः ॥ १७८ ॥

स्पृहयामि ततो नाहं, बाह्यराज्याय सर्वथा ।

अथामी मेनिरे चित्ते, विषया विषवन्मया ॥ १७९ ॥

भवाम्बुधेस्तितीर्षां मे, बुवर्षां संश्रमश्रियः ।

मारमोहादिशत्रूणां, संजिहीर्षां च सांप्रतम् ॥ १८० ॥

यावत् प्रत्युत्तरं किञ्चिदुच्चरन्तेऽथ धीसखाः ।

सखीयुताऽऽययौ तावत्, तत्र राज्ञी सुलोचना ॥ १८१ ॥

भद्रासने निषण्णा सा, भद्रदन्तीन्द्रगामिनी ।

साश्रुनेत्रा सनिःश्वासा, भूपं स्माह सगद्गदम् ॥ १८२ ॥

किमियं श्रूयते कान्त ! संयमग्रहसंकथा ।

श्रुतयाऽपि यया जज्ञे, बाढं मनसि मे व्यथा ॥ १८३ ॥

सर्गः] स्तोपशतुर्गपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१७१]

अद्यापि नाथ ! तारुण्यमरण्यमिव दुस्तरम् ।
 बाधतेऽनङ्गमिल्लोऽत्र, स्वल्पेऽप्येकाकिनं जनम् ॥ १८४ ॥
 नव्यं रत्नमयं सौधमिदं च तनुते मुदम् ।
 भजस्व तदलङ्कृत्य, पूर्ववद् भोगसंपदम् ॥ १८५ ॥
 सरसीदीर्घिकादोलावापीमुख्यानि बल्लभ ! ।
 क्रीडास्थानानि दुःस्थानि, मया सह विधेहि मा ॥ १८६ ॥
 तीते वयसि तारुण्ये, त्वयाऽऽदृत्यापि संयमम् ।
 स्वेप्सितं साधयेः स्वामिन् !, समये शोभतेऽखिलम् ॥ १८७ ॥
 अथ भूपः प्रियां स्माह, शृणु सुन्दरि ! मद्बचः ।
 विवेकवर्जितो जन्तुः, किं किं कुर्यान्न तादृशम् ? ॥ १८८ ॥
 ममाऽद्योन्मीलयामास, साधुर्वाक्यसुधाञ्जनैः ।
 विवेकलोचनं तेन, तत्त्वातत्त्वं व्यलोकयम् ॥ १८९ ॥
 ध्वजाञ्चलाब्धिकल्लोलचपलागोलवच्चलः ।
 असार एष व्यापारः, सारो धर्मश्च निश्चलः ॥ १९० ॥
 तपःखड्गधरो जित्वा, स्मरारिं सति यौवने ।
 संयमं संजिघृक्षामि, प्रवयाः किं करिष्यति ? ॥ १९१ ॥
 नानिलैः पूर्यते व्योम, सागरः सलिलैर्न च ।
 नेन्धनैस्तृप्यति शिखी, जन्तुश्च विषयैस्तथा ॥ १९२ ॥
 विमानवनवापीषु, पुरा स्वर्गे सुखायितम् ।
 मया चेत् तर्हि वेदमाद्यैः, किं सौख्यं मानवे भवे ? ॥ १९३ ॥
 महोराशिमयीध्वेव, ललितं स्वर्बधूषु चेत् ।
 तन्मूत्रविष्मयस्त्रीषु, किं सौख्यं मानवे भवे ॥ १९४ ॥
 गते वयसि चात्तस्य, संयमस्य क्रियाऽपि न ।
 क्षणं न चायुर्विश्वासो, दृष्टं तत् केन वार्धकम् ॥ १९५ ॥

१७३] श्रीभीष्मचरितमहाकाव्यम् ।

[नवमा

इति प्रत्युत्तरं प्राप्य, पुना राज्ञी प्रियं जगौ ।
 सत्यमेतत् परं नाथ !, चारित्रमपि दुष्करम् ॥ १९६ ॥
 कार्यां केशोद्धृतिः सहाः, क्षुत्-तृषादिपरीषहाः ।
 नित्यं चैव तपःकलेशस्तां पुनः क्षमापतिर्जगौ ॥ १९७ ॥
 तिर्यग्योनिगतः स्वात्मा, बन्ध-बन्धादिकं भवे ।
 परहस्तगतः सेहे, किं दुःखं देवि ! संयमे ॥ १९८ ॥
 नरकेष्वपि कुम्भीषु, पाकच्छेदभिदादिकम् ।
 परहस्तगतः सेहे, किं दुःखं देवि ! संयमे ॥ १९९ ॥
 कुमर्त्येष्वपि दौर्गत्यकारावास-वधादिकम् ।
 परहस्तगतः सेहे, किं दुःखं देवि ! संयमे ॥ २०० ॥
 आकामनिर्जरैवाभूत्, तत्र जीवस्य दुःखिनः ।
 सम्यग्मोक्षसुखोपायः, संयमः किमु दुःखदः ! ॥ २०१ ॥
 इति प्रबुद्धा तद्वाचा, सा प्रोचे नाथ ! तन्मया ।
 प्रतिज्ञातं विरक्तस्य, या गतिस्ते ममापि सा ॥ २०२ ॥
 मन्त्रिणस्ते नृपं स्माहुः, प्रियया सह संयमे ।
 सज्जोऽभूस्त्वं परं देव !, राज्यं कस्मै प्रदास्यसि ॥ २०३ ॥
 भूपोऽवग् मा भवत्पुत्रस्तावन्मे दैवयोगतः ।
 यस्मै कस्मै तथापीदं, राज्यं देयं मया प्रगे ॥ २०४ ॥
 चिन्त्यं राजाऽर्हता कस्येत्युक्त्वा तान् व्यसृजन्नृपः ।
 शुद्धाश्रयधरा प्राप, शुद्धान्तं च सुलोचना ॥ २०५ ॥
 कृती सुकृतकृत्येषु, कृतसायंतनक्रियः ।
 समये शिभिये तल्पमसंकल्पमना नृपः ॥ २०६ ॥
 प्रमीलायामपि क्षमापः, संयमैकमनोरथः ।
 शर्वरीमतिचक्राम, भावयन् भवभावनाम् ॥ २०७ ॥

सर्गः]

स्थोपनिषद्गुणपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१७३]

प्रातस्तूर्यरवे जाते, यावत् पर्यङ्कमुज्झति ।
 तावत् त्वराकुलाऽगत्य, प्रोचे तं काऽपि चेटिका ॥ २०८ ॥
 दिष्ट्या त्वं वर्धसे पुत्र !, जन्मना देव ! ते प्रिया ।
 गूढगर्भाऽसूत सुतं, निशीथे पद्मलोचना ॥ २०९ ॥
 उचितज्ञस्ततश्चेष्ट्यै, दत्त्वाऽसौ पारितोषिकम् ।
 कृत्वा प्रभातकृत्यानि, सभामृद्व्या व्यभासयत् ॥ २१० ॥
 निजं सयुक्तिकं सैष संयमस्य मनोरथम् ।
 सेत्स्यन्तं हृदये ध्यायन्, सुतजन्मोत्सवं व्यधात् ॥ २११ ॥
 प्रमोदपूरः पौरेषु, प्रससार प्रथीयसा ।
 रंहसा प्रेरितः शीघ्रं, चलध्वजपटाञ्चलैः ॥ २१२ ॥
 आलोच्य मन्त्रिभिर्भूषस्तत्रानाय्य तमर्भकम् ।
 नेत्रानन्दकरं राज्ये, सुमुहूर्ते न्यवीविशत् ॥ २१३ ॥
 तं सिंहासनपूर्वाद्रिस्थितं बालार्कवन्नृपः ।
 वीक्ष्य बालार्क इत्याख्यां, चक्रे विश्वाभिनन्दितम् ॥ २१४ ॥
 विरेजे शिरसि छत्रं, परितश्चारुचामरे ।
 बालार्कं बहुमानेन, सामन्ताश्च सिषेविरे ॥ २१५ ॥
 कृतकोशव्ययः पुण्यक्षेत्रेषु विदधे द्रुतम् ।
 अथाखिलामिलानाथः, सामग्रीं संयमोचिताम् ॥ २१६ ॥
 चत्वारो मन्त्रिणस्तेऽपि, भारमारोप्य सनुषु ।
 वैराग्यं वीक्ष्य भूपस्याभूवन् संयमसादराः ॥ २१७ ॥
 जातदीक्षाभिषेकादिमहोत्सवभरो नृपः ।
 याप्ययानाधिरूढोऽथ, प्रचचाल प्रियान्वितः ॥ २१८ ॥
 तदाऽऽतोद्यरवं श्रुत्वा, वीक्ष्य चास्याभिषेणनम् ।
 मोहस्य सेनया त्रस्तमनङ्गेन पलायितम् ॥ २१९ ॥

१७४]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[नवमः प्र

पुरान्तराऽसौ पौराणां, पुण्यभावं विवर्धयन् ।
 गत्वा वनं केवलिनं, ववन्दे युक्तिपूर्वकम् ॥ २२० ॥
 इतश्च धरणेन्द्रोऽपि, तज्ज्ञात्वा विजयान्वितम् ।
 प्रमोदपूरितश्चक्रे, तच्चारित्रमहोत्सवम् ॥ २२१ ॥
 व्यजिज्ञपच्च हे पूज्याः !, ममात्मा सैष सत्वरः ।
 भवोद्विग्नो भवत्पाणिनेहते संयमश्रियम् ॥ २२२ ॥
 वीरत्वे गीयमानेऽस्य, नारीभिर्निपुणं ददे ।
 देवी मन्त्रियुता याऽस्मै, सुगुरुः संयमश्रियम् ॥ २२३ ॥
 संयमीति नते सर्वजनैः सार्वजनीनवाक् ।
 तेनेऽस्मिन् सुगुरुः शिष्यां, द्विविधां विबुधाञ्चितः ॥ २२४ ॥
 भव्यक्षेत्रेषु सद्धर्मबीजं मोक्षफलप्रदम् ।
 इत्यारोप्य ततोऽन्यत्र, विजहे केवली मुनिः ॥ २२५ ॥
 राजर्षिमुख्यास्तद्भक्तिदक्षास्तेऽपि तमन्वगुः ।
 सर्वे गुणा इवौचित्यं, सूत्रं वा वात्तिकादयः ॥ २२६ ॥
 बाह्यान्तरङ्गभेदेन, निर्ममे निर्मलं तपः ।
 राजर्षि-मन्त्रि-मुनयः, साध्वी चापि सुलोचना ॥ २२७ ॥
 विरराज स राजर्षिर्गृह्णन् गुरुमुखाम्बुजात् ।
 श्रुतं मरन्दवन्नित्यमिन्दिरसहोदरः ॥ २२८ ॥
 गुरुप्रतिष्ठाऽधिगतप्रशंसः, सद्वादशाङ्गी जलकेलिहंसः ।
 क्षमां वधूं भूषयति स्म हारैर्यथा विहारैः सह साधुवारैः ॥
 इतश्च मङ्गलपुरे, बालो बालार्कभूपतिः ।
 राजा राजावलीवन्द्यो, वष्टुधे बालचन्द्रवत् ॥ २३० ॥
 तं वीक्षाञ्चक्रिरे भूपाः, शोणाद्विकरपल्लवम् ।
 अशोकद्रुमसंकाशं, कौतुकेन पुनः पुनः ॥ २३१ ॥

[सर्गः]

स्वोपपन्नपुर्णपदव्याख्यालङ्कृतम् ।

[१७५]

बाल्यं क्रमादतिक्रम्य, द्विधा शास्त्रविशारदः ।
 चक्रे द्विधाऽपि धीराणां, चमत्कारमयं हृदि ॥ २३२ ॥
 शक्तः शिशुरपि प्रौढमहेलां भोक्तुमन्वहम् ।
 किं चित्रं तरुणः सैष, शिश्रियेऽनेकशो वधूः ॥ २३३ ॥
 दु० व्या०—महा इलां—पृथिवीम् ॥ २३३ ॥
 बालार्कः प्रसरत्प्राज्यप्रतापः पृथिवीतले ।
 चित्रं यैः सेवितस्तेषु, श्रेयोऽभून्नापरे पुनः ॥ २३४ ॥
 कदाचिदेष विज्ञाततातसंयमसंकथः ।
 तदंद्दिगुगलं नन्तुमभूदुत्कण्ठितस्तराम् ॥ २३५ ॥
 तं चान्यदाऽवनीपालं, वनीपालो व्यजिज्ञपत् ।
 वनं पुनन्ति राजर्षितातपादास्तव प्रभो ! ॥ २३६ ॥
 दत्त्वाङ्गभूषणान्यस्मै तत्क्षणं मुदितः पुरम् ।
 तोरणध्वजमुख्यैः स भूषयामास पूरुषैः ॥ २३७ ॥
 शृङ्गारिताश्च दन्तीन्द्रः, शृङ्गारितमहापथः ।
 अपवाहाधिरूढोऽयं, तातं नन्तुमथाचलत् ॥ २३८ ॥
 परिधाप्य तरून् मार्गे, स्वस्तिकान् पुरयन्मधः ।
 इत्याद्युत्सवपुरेण, स प्रापत् पावनं वनम् ॥ २३९ ॥
 तातं गुरुं ततः साधु-साध्वीव्रातपरिष्कृतम् ।
 विवेकवान् ववन्देऽसौ, मुदश्रुप्लुतलोचनः ॥ २४० ॥
 एकं गुरुः परं तातस्त्रिजगत्ख्यातकीर्तिभाक् ।
 किं चित्रं यन्मुदे सोऽस्य, स्वर्णमेकं सुगन्धि च ॥ २४१ ॥
 धर्मबीजाधिरोपाय, मेघधारोपमां गुरुः ।
 उद्ग्रीवं भव्यसारङ्गैरास्वाद्यां देशनां व्यधात् ॥ २४२ ॥
 दु० व्या०—सारङ्गैः—चातकैः ॥ २४२ ॥

१७६]

श्रीश्रीधरचरितमहाकाव्यम् ।

[नवमः

आदृत्य स पितुः पार्श्वे, श्रद्धाऽहं धर्ममार्हतम् ।
 पुनर्नत्वा तमापृच्छय, मुदितः स्वपुरं ययौ ॥ २४३ ॥
 न्यायधर्मधुरीणस्य बालार्कस्याभवद् भुवि ।
 प्रजानुरागविभ्राजः, साम्राज्यमुदितोदितम् ॥ २४४ ॥
 अथो विजयराजर्षिर्विश्वविश्वम्भरासरः ।
 चिरं हंस इव स्वैरविहारेण व्यभासयत् ॥ २४५ ॥
 चत्वारो मन्त्रिमुनयश्चारुचारित्रनिश्चलाः ।
 केवलज्ञानमासाद्य, सिद्धिसौख्यं सिषेविरे ॥ २४६ ॥
 साध्वीषु मुख्यतां प्राप्ता, साध्वी साऽपि सुलोचना ।
 तपसा कर्ममर्माणि, भित्त्वा शिवपुरं ययौ ॥ २४७ ॥
 एवं सेवधिसारसंयमश्चमध्यानामृतप्रीणितः,
 स्वान्तस्तान्तभवान्तकारिकरुणाकेलिगृहं सस्पृहम् ।
 भव्येषु द्विविधं निवेद्य विशदं धर्म धरासण्डले,
 पुर्णार्घुर्विजयो विमानममलः सर्वार्थसिद्धिं ययौ ॥ २४८ ॥
 दु० व्या०-सेवधिः-निधानम् । तान्तः-विस्तीर्णः ॥ २४८ ॥
 च्युतश्चम्पापुर्यामथ परमदेवक्षितिपतेः,
 कुलोत्तंसः कंसद्विषत इव सोऽरिष्टमथनात् ।
 प्रभुश्रीमत्पाश्वर्चाचरणसुरमाणिक्यलभना-
 चिरं मेजे सौख्यं शिवपदगतः सम्मदमयम् ॥ २४९ ॥
 इति श्रीअञ्जलगच्छे आचार्यश्रीमाणिक्यसुन्दरसूरिविरचिते
 माणिक्याङ्के श्रीश्रीधरचरिते विजयचन्द्र-
 सिद्धिगमनो नाम नवमः सर्गः समाप्तः ॥
 ॥ ग्रन्थाग्रम् २५८ अ० २६ ॥

ग्रन्थकर्तुः प्रशस्तिः ॥

श्रीअश्वसेनस्य कुलावतंसः, कल्याणकासारविलासहंसः ।
चिन्तामणीवज्जनचिन्तितानि, चिन्तामणिपार्श्वजिनो ददातु ॥

श्रीमेदपाटदेशे, ग्रन्थो माणिक्यसुन्दरेणायम् ।
देवकुलपाटकपुरे, गुणरसवार्धान्दुवत्सरे (१४६३) व्यरचि ॥२॥

गद्य-पद्यमयी हृद्या, चम्पूश्चातुर्यशालिनी ।
अस्य ग्रन्थस्य विज्ञेया, चतुःपर्वीकथा स्वसा ॥ ३ ॥

अकारि शुद्धा श्रीपूज्यगच्छाधीशैः प्रसद्य सा ।
पुरे सत्यपुरे पौरमण्डिते मेरुमण्डले ॥ ४ ॥

द्यौरेषा रमते यावच्चारुतारककन्दुकैः ।
वाच्यमानो जनैस्तावद् ग्रन्थोऽयं भुवि नन्दतात् ॥ ५ ॥

सहस्रमेकं सर्वाग्रसंख्ययाऽनुष्टुभामिह ।
एकोनया नवत्या च, शतषट्कं समन्वितम् ॥ ६ ॥

एवं ग्रन्थाग्रम् १६८९ ॥

पण्डितः-श्रीमेरुविजयगणिसतीर्थ्यगणिश्रीशान्तिविजयगणि-
शिष्यसत्यविजयगणिना पत्तनचित्कोशे प्रतिरियं मुक्ता ॥

व्याख्याकर्तुः प्रशस्तिः ।

दु० व्या-माणिक्याङ्गाभिधग्रन्थे सूरिमाणिक्यसुन्दरः ।

एवं दुर्गपदव्याख्यामकार्षीत् कविवल्लभाम् ॥ १ ॥

अष्टाशीत्यभिधे वर्षे, चतुर्दशशतान्विते ।

अभ्यर्थनादियं व्याख्या, कृता श्रीपत्तने पुरे ॥ २ ॥

अलिखत् प्रथमं चेतां, विनेयः कीर्तिसागरः ।

ग्रन्थो व्याख्यायुतो जीयाद्, वाच्यमानो निरन्तरम् ॥ ३ ॥

इति श्रीअञ्जलगच्छे श्रीमाणिक्यसुन्दरसूरिविरचिते माणिक्याङ्गे

नवमसर्गस्य स्वोपज्ञदुर्गपदव्याख्या समाप्ता ॥

संवत् १४८९ वर्षे दीपोत्सवे श्रीअणहिलपुरपत्तने विश्वरूपेण
लिखिता ॥

